

Giới thiệu Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!

Lời con ác mộng gần đây nhất của ta ra làm ý tưởng (T/T)

Ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc là một nữ thần cao lãnh, quyến rũ trong lòng mỗi người. Hình tượng chín chắn, đáng đáp nger ty trên màn ảnh của cô hấp dẫn bao người hâm mộ.

Nhưng không ai biết nữ thần có sở thích xem anime và cosplay.

Cũng không ai biết nữ thần có sở thích viết truyện, giấu tên và viết ra những câu chuyện ấy, thấy có người đọc, dù không nhiều nhưng cũng khiến cô thấy vui cực kì.

Và một điều chẳng ai biết, dù hình tượng của cô trưởng thành như thế, nhưng cô lại khao khát hình tượng loli đáng yêu cơ.

Sau đó thì tốt rồi, vì tai nạn phim trường, cô liền chết đi.

Vừa lúc ý thức lại thì được một người tự xưng là Thần quản lý sống chết tặng cho một cái hệ thống và đẩy đi mất.

Chưa kịp hiểu tình lại thì liền là một bé loli tiểu học xinh xắn, bên cạnh còn có hệ thống Mộ Mộ đáng yêu!

Thế nhưng đáng lòng là cô còn chưa kịp vui về thì lại bị một nhóm người truy sát!

Mà đám người truy sát đó chính là đám con yêu cô vắt hết óc mà viết ra kiếp trước!

Rồi tại sao cô còn phải trưởng thành nhanh nhất có thể để tiến vào giới giải trí?

Tại sao cô lại bị một đám người vây quanh?

Bạn tốt Mộ Mộ của cô tại sao lại hố cô như thế?

Không muốn a!

Đừng có vây quanh ta, ta rất mệt mỏi có được không hả?

Các người đều cút hết cho ta!

Ghi chú: truyện viết theo hướng hài hước, không mang tính logic. Yep, viết không có lịch, có khả năng drop nếu cốt truyện đột phá trở nên quá dài (mặc dù phương châm của ta là viết phải viết hết)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc

Lâm Phạm Nhạc đem bộ lễ phục vút sang một bên, tùy tùy tiện tiện ngồi vào bàn máy tính. Căn phòng tối om, tĩnh lặng. Cô còn chưa tẩy trang, vẻ mặt sắc sảo đầy lười biếng trông thật mê người.

Thực hiện vài thao tác, cô nhấn chuột, và vỗ tay.

- Xong chương của ngày hôm nay!

Có tiếng chuông điện thoại. Phạm Nhạc thờ dãi, lười biếng vươn tay cầm lấy.

- Xin chào, Lâm Phạm Nhạc nghe đây.

- Nhạc Nhạc, vẫn còn thức à? - Giọng của người bên kia có vẻ không vui. - Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, cái sở thích vô vị không ích lợi đó của em nên bỏ đi..

- Được rồi chị Yên Yên, em tự có chừng mực. - Phạm Nhạc ngắt lời.

Đáp lời xong, cũng không đợi bên kia trả lời, cô tắt điện thoại. Vứt điện thoại qua một bên, cô lại chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Lâm Phạm Nhạc có sở thích viết truyện online, một ngày không viết thì trong người sẽ rất cằn cào. Cũng còn khá có người đọc truyện cô viết.

Phạm Nhạc cảm thấy, trên mạng cũng không phải không tốt. Hiện tại ít ra cũng có người tán dúc, không như lúc trước nói chuyện đều phải để ý trước sau, dần dần trở thành ít nói. Ở trên mạng mọi người không thấy mặt nhau, cảm giác đều sẽ bình đẳng như nhau. Thật sự tìm một người hợp với mình, chỉ có thể là tìm ở thế giới mà phù hợp.

Lâm Phạm Nhạc là ảnh hậu. Các bộ phim có sự tham gia của cô đều đạt rất nhiều giải. Cá nhân cô cũng có đạt được nhiều giải thưởng lớn. Trước lúc đi vào con đường diễn viên, cô cũng có nhiều thành tựu trong ca hát, cũng từng là một ca sĩ nổi tiếng. Bên ngoài các fan nhìn thấy, chính là một cái hình tượng nữ thần lạnh lùng cao cao tại thượng, lạnh lùng ít nói. Chính là, chưa ai biết qua sở thích của cô.

Trong giới giải trí, Phạm Nhạc rất có cân lựợng. Lời của cô nói, nhiều khi không cần chứng cứ cũng có người tin, còn có thể chỉ một lời băng quơ cũng buộc tội được người khác. Tại giới giải trí, cô đứng trên đỉnh cao danh vọng.

Nhưng Nhạc Phạm lại không có hứng thú với những thứ danh vọng đó. Một mình cô không có thể lực nào chống lưng, lăn lộn trong cái giới giải trí này mà phát triển đến mức độ này, tự cô cũng đã nhìn thấu cái thế giới đầy âm mưu ghê tởm ẩn giấu sau lớp hào quang bóng bẩy bên ngoài. Với cô mà nói, nó cũng chẳng có chút cân lượng nào. Cô cũng đã bắt đầu thấy buồn chán với cái vòng luẩn quẩn này.

Niềm vui viết truyện này của Phạm Nhạc bắt đầu một năm sau khi cô bắt đầu bước vào giới giải trí. Lúc đó cô vẫn còn đi theo con đường trở thành ca sĩ, là một người mới. Lúc đó bởi vì muốn mơ ước của mình được thể hiện, muốn viết ra những suy nghĩ của mình, cô mới tìm lên các trang viết truyện online trên mạng. Cô tạo tên giả, đem những gì xảy ra với mình, những gì mình nhìn nhận được từng ngày, đem viết ra dưới cảm nhận của một nhân vật mà cô tạo ra. Sau đó tác phẩm cô rất được đón nhận, nó khiến cô yêu thích việc này. Văn phong của cô không hay, không hoa lệ, nhưng từng câu chữ đều chân thực. Đây là cách mà cô hấp dẫn người đọc.

Tuy nhiên, đó chỉ là tác phẩm đầu tiên, cũng là duy nhất của cô có độ tin cậy cao và đã hoàn thành. Hiện tại cô viết đều là mấy cái loại truyện thần tiên, loại truyện siêu nhiên. Bản thân cô cũng thấy nó quá trẻ con, nhưng có lẽ do muốn mình ngày ngẫm một chút nên cũng không sửa đổi. Dần dần do lăn lộn trong giới giải trí suy nghĩ có chút khác, nên cũng bắt đầu viết ngôn tình. Danh sách truyện của cô có khoảng hơn 20 truyện, hầu hết đều chỉ viết được đoạn đầu, chưa đi vào kịch tính. Lưu nháp cũng có tới gần 30 bộ.

Cũng từ sở thích này, Phạm Nhạc rời bỏ thị trường ca sĩ và trở thành diễn viên. Do thường xuyên phải tương tượng trạng thái của nhân vật trong truyện, và có lẽ còn là do thiên phú, nên cô khá giỏi trong đóng phim. Sau khi bị antifan chèn ép, cô chuyển qua diễn xuất và bắt đầu lăn lộn trở thành ánh hậu. Tuy nhiên, sau đó do vẫn còn đam mê ca hát, cô nhiều lúc tham gia ca hát trong các chương trình. Cô lúc này ngày tháng đã thành tiếng, hơn nữa đã có địa vị cao, việc cô hát chẳng còn ai nói gì nữa.

Phạm Nhạc thích khác biệt, vì thế nên truyện cô viết có rất nhiều điểm nhấn, nhưng cũng rất kỳ quặc. Nhưng cô thích thế. Cô viết là vì sở thích, vì thế cũng không để tâm độc giả nói gì. Những gì tiếp thu được thì tiếp thu, không thì cứ ngó lơ.

Phạm Nhạc vờn vai. Vừa đăng chương mới xong thì bị quản lý Tần Yên Yên gọi điện, cô thật xui xẻo.

Nhìn đồng hồ, mới 11 giờ đêm.

- Xem nốt tập mới của anime hôm nay đã.

Phạm Nhạc lại chăm chú nhìn vào máy tính. Không chỉ thích viết truyện, cô còn thích anime. Bản thân cô chính là một lolicon chính hiệu. Cô lúc trước muốn theo đuổi hình tượng đáng yêu năng động. Như vậy đồng đồ cosplay loli cô mua sẽ có chỗ dùng. Tuy nhiên về sau, do cô có xu hướng không tin tưởng nên ít nói với người khác, quản lý Yên Yên mới để cô lấy hình tượng nữ thần lạnh lùng.

Thế nên không ai biết, ánh hậu Phạm Nhạc tính tình thực chất rất trẻ con, không giống những gì cô vẫn hay biểu hiện trước fan.

Ai bảo cô không có người thân nào, duy chỉ có người ba đã chết bảy năm trước khi cô mới bước vào nghề do tai nạn.

Phạm Nhạc tất nhiên không ngốc. Lúc đầu cho đó là tai nạn, nhưng sau này khi đã nếm trải qua mùi vị của âm mưu, cô mới biết có những thứ không như cô nghĩ. Và điều đó làm cô thận trọng hơn với người khác. Nó thay đổi hình tượng của cô rất nhiều.

*tg: đừng có mang đi đâu hết. Quyền này chỉ được phép tồn tại ở santruyen và wattpad.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cảnh cuối

Lâm Phạm Nhạc sáng ngủ dậy còn chưa có tỉnh táo thì liền phải chạy đến phim trường.

Bộ phim cô đang quay này là một bộ phim đầu tư mấy tỷ, hơn nữa diễn viên đều là người cực kỳ có tiếng cùng ăn khách, đạo diễn cũng rất nổi tiếng. Một bộ phim có sự đầu tư rất khủng bố.

Thời gian bắt đầu quay cách đây cũng khá lâu rồi. Bây giờ chỉ còn lại vài cảnh quay cuối. Mà hôm nay chính là cảnh cuối của Lâm Phạm Nhạc.

Đây là một bộ phim cổ trang điển hình. Nữ chính là một nữ ma đầu, gọi là Vân Kiều. Vân Kiều trước kia vốn là một cô nương lương thiện. Nàng ta lăn lộn trong giang hồ một mình, không nơi nương tựa. Sau đó được một nam nhân gọi Từ Nha cứu giúp. Người thủ vai này là diễn viên đạt giải diễn viên chính xuất sắc nhất, Hồ Thành An. Từ Nha cứu Vân Kiều một mạng, nàng liền đem lòng yêu hắn, cố sức mà phấn đấu, tìm lên núi cao tu đạo.

Nàng ở thâm sơn tu luyện, tình cờ quen biết một bầy tiểu yêu. Đám tiểu yêu này không làm hại ai, chỉ cầu được sống an lành. Vân Kiều đối với đám tiểu yêu rất yêu quý.

Trở treu thay, sử tử Vô Ưu vì ganh ghét nàng quá ưu tú, vì thế biết được bí mật này liền tố cáo. Vân Kiều bị bắt giam, đám tiểu yêu bị diệt sạch. Nàng từ đó không tu luyện được nữa, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, trở thành yêu nữ. Vô Ưu cùng Từ Nha truy lùng Vân Kiều nhiều năm, cuối cùng cũng đem nàng bắt về được. Vân Kiều lúc này đã là đại ma nữ, dưới tay yêu tinh vô số, mới cùng với tông môn liều chết vạn kiếp bất phục.

Kết cục cuối cùng, Vân Kiều vẫn lạc, còn tông môn hoàn toàn bị tiêu diệt. Nhưng nam nhân mà sau khi từ bỏ tông môn Vân Kiều thu nạp vẫn còn sống, sau này sáng lập tại đình núi này một tông môn, đem sự việc của Vân Kiều lưu vào sử sách.

Tuy câu chuyện kết thúc có chút không thỏa đáng, nhưng vẫn có nhiều người yêu thích kịch bản này. Đặc biệt là nhân vật nữ chính Vân Kiều của Phạm Nhạc, là một nhân vật rất có chiều sâu, tâm lý bất ổn định. Lúc đầu thì đơn thuần, về sau chính là chỉ có hận thù. Nhận vai diễn lớn như thế này, không phải ai cũng dám.

Đối với Phạm Nhạc mà nói, vai diễn này ngược lại là không có thử thách. Thậm chí cô còn không có cảnh khó đến mức cô cần nhờ tới diễn viên đóng thế. Tuy rằng bản thân cô thân thủ rất không tệ, nhưng không phải cao thủ. Nói sao đi nữa vẫn có cảnh cần diễn viên đóng thế.

Một trong số những cảnh cuối của Phạm Nhạc phải quay hôm nay là cảnh Vân Kiều cùng Từ Nha liêu mạng. Hai người đánh nhau, cuối cùng tự tay nàng phải giết hắn.

Ở cảnh quay này, diễn viên phải diễn rõ tranh đấu giữa yêu và hận, ghét và thương. Đây là một trong những cảnh rất khó.

- Cát, qua!

Nghe tiếng của đạo diễn, sắc mặt yêu hận khôn khổ của Phạm Nhạc liền đổi, kiếm già cũng thu lại.

- Mọi người vát và rồi.

Nói rồi đi thẳng về chỗ của mình, nhận lấy nước từ tay của trợ lý. Mọi người lại bận rộn chuẩn bị chuyển cảnh.

Cảnh tiếp theo là cảnh của đám người Hồ Thành An, diễn cảnh hành đạo. Đối với mảng nhân vật này, Phạm Nhạc một chút hứng thú cũng không có. Cô ngồi nghỉ ngơi, mắt khép hờ. Tiếp theo là cảnh cuối của ngày hôm nay, cũng chính thức đóng máy bộ phim. Đó là cảnh Vân Kiều bị giết.

Ở cảnh này Vân Kiều lưỡng bại câu thương cùng Vô Ưu, cuối cùng bị chính sư phụ năm xưa dẫn dắt mình đưa tới cái chết. Trước khi chết, nàng kịp thời nói ra phần uất của mình, sau đó dùng tà đạo đem cả tông môn chôn cùng mình. Một nhát kiếm cuối cùng giết nàng, cũng là cảnh cuối cùng có sự xuất hiện của Vân Kiều.

- Phạm Nhạc, cảnh tiếp theo của cô thế nào? - Đạo diễn hỏi.

- Tất nhiên là tôi đóng. - Phạm Nhạc cũng không mở mắt. - Đạo diễn đây là đang nghi ngờ khả năng diễn xuất của tôi?

Đạo diễn phì cười.

- Nào có chuyện đó. Cảnh của cô trước giờ đều diễn một lần là qua, nếu như có NG thì cũng là người khác. Chỉ là muốn nắm chắc một chút thôi.

Nhạc Phạm gật đầu. Cô mở mắt nhìn qua đạo diễn, mỉm cười.

- Đạo diễn, không cần lo lắng, tôi tin bản thân, cũng như tin vào sự chuyên nghiệp của nhân viên và các diễn viên ở đây.

Đạo diễn gật đầu, quay trở về vị trí.

Sau đó thì chuyên viên chỉ đạo giúp Phạm Nhạc cùng bạn diễn họ tập luyện, kiểm tra nhiều lần. Sau khi chắc chắn không để xảy ra trường hợp ngoài ý muốn nào rồi mới bắt đầu quay.

Sau lời nói của đạo diễn, hai diễn viên lập tức vào vai.

- Vân Kiều, nếu như ngươi vẫn u mê không tỉnh, vậy đừng trách ta không nể tình tỷ muội.

Nghe lời nói vì chính đạo của Vô Ưu, ánh mắt Vân Kiều rũ xuống, sâu sắc không biết rốt cuộc đang nghĩ gì. Nàng cười nhạt mấy tiếng.

- Như thế nào là u mê không tỉnh? Ngươi vì tư tình, đem đám tiểu yêu chưa từng làm hại ai giết sạch. Đây là chính đạo của ngươi? Như vậy, ta thà là người thuộc tà đạo!

- Chuyện đã là của nhiều năm về trước, hơn nữa yêu tình căn bản không thể sống! Đây là vì nghĩa!

Vân Kiều nhìn Vô Ưu, cười lạnh.

- Vì nghĩa? Vì nghĩa của ngươi, chính là không nghe sư muội giải thích, một lời liền tông vào thủy lao, sau đó liền san bằng một ngọn núi? Vì nghĩa của ngươi, chính là giết đi những sinh linh vô tội đó?

Vô Ưu nhú mày, đáy mắt có chút rung động, nhưng liền cứng rắn.

- Nói sao thì yêu tình vẫn là yêu tình! Vân Kiều, ngươi đã theo tà đạo, đừng trách ta vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ngoài ý muốn?

Giây kế tiếp, trong mắt Vô Ưu lóe lên sát khí mãnh liệt, đồng thời rút ra trường kiếm được đeo bên hông, chém về phía Vân Kiều. Vân Kiều có vẻ như đã đoán trước được hành động của Vô Ưu, vẫn thản nhiên đứng tại chỗ. Cho đến khi mũi kiếm đã tới ngay trước mặt thì nàng mới đột nhiên đưa hai cánh tay ra, mũi chân lướt trên mặt đất, thân thể giống như một chú chim nhanh chóng trượt về phía sau, tránh được đòn tấn công của Vô Ưu.

Vô Ưu hét lên một tiếng rồi lại một lần nữa xuất kiếm.

Vân Kiều không nhanh không chậm né tránh, giống như một con mèo đang trêu tức một con chuột. Nàng xoay tay rút một thanh nhuyễn kiếm quấn trên eo nhỏ ra, dùng chiêu thức bén nhọn chủ động đánh trả.

Qua mười mấy chiêu, Vô Ưu dần dần rơi xuống thế hạ phong, nhiều lần suýt nữa thì bị Vân Kiều đánh ngã từ trên cây xuống.

Dẫu thân thủ của Vô Ưu có tốt đến đâu, thì so ra cũng vẫn kém Vân Kiều một bậc. Đứng trước một người đã lăn lộn qua hàng trăm trận chiến đầm máu trong yêu ma giới như Vân Kiều thì chẳng Vô Ưu chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Vô Ưu tự đánh giá mình quá cao, không ngờ giao thủ rồi mới biết không thể đấu lại. Nhưng lúc này phát hiện bản thân khinh địch thì đã quá muộn.

Vân Kiều cuối cùng cũng chơi chán rồi, thu lại nhuyễn kiếm, tung ra một chiêu.

- Vô Ưu sư tỷ, chính đạo của ngươi, chỉ đến thế mà thôi.

Một chiêu dứt khoát đánh tới phía Vô Ưu, ánh mắt Vân Kiều đầy lạnh nhạt. Một chiêu này của nàng mang theo ngàn vạn tà khí, oán hận ngút trời.

Chưởng lực tới ngay phía trước Vô Ưu, liền có một lực đạo đem Vân Kiều đẩy ra.

- Nghịch đồ! Lần này lão phu nhất định phải thanh lý môn hộ!

Vân Kiều xoay người né tránh chưởng lực, mắt lạnh lùng nhìn qua.

- Sư phụ...

Lão nhân già nua, mặt đầy tức giận.

- Vân Kiều, uống công trước kia ta thu nhận ngươi, ngươi cuối cùng lại bước vào tà đạo! Hiện tại mang người tới hủy diệt sư môn, vẫn còn biết ta là sư phụ của ngươi sao?

Vân Kiều cười lạnh.

- Gọi ngươi một tiếng sư phụ thì ngươi cho rằng ngươi thật sự vẫn còn là sư phụ của ta? Hảo! Ta cũng muốn thử, đại nghịch bất đạo, chém giết sư phụ, sẽ là loại cảm giác gì!

Nói rồi cũng không nương tay mà tấn công. Lão nhân hừ lạnh, liền cùng Vân Kiều tiếp chiêu. Qua thoáng chốc, hai bên đã thi triển hơn trăm chiêu. Chẳng qua, cuối cùng hươu chết, là về tay Vân Kiều.

- Nghịch đồ...!

Vân Kiều cười lạnh.

- Năm xưa ngươi không từng nghe ta giải thích, liền cho các sư huynh sư muội sư đệ giết toàn bộ bằng hữu của ta, ngươi từng nghĩ cảm nhận của ta sao? Ngươi từng nghĩ, đám tiểu yêu đó vô tội sao? Còn có thể cho ta là đồ đệ? Chính đạo của ngươi, kết thúc ở đây là ta còn quá nhân từ. Dù gì, cũng nể tình ngươi từng là sư phụ của ta. Nếu không, hiện tại ngươi chết cũng không dễ dàng vậy.

- Ngươi... là vì chuyện này...?

Ánh mắt Vân Kiều lóe lên, đầy tức giận.

- Ta chính là vì chuyện này. Thứ chính đạo ta theo đuổi, không phải là trắng đen không phân biệt như thế!

- Chuyện này...

- Lời, không còn để nói.

Vân Kiều thu lại tâm tình, nhuyển kiếm vung lên, một kiếm xuyên tim.

Cảnh này sẽ đặc tả về mặt của Vân Kiều khi tự tay giết chết sư phụ của mình. Sau đó đạo diễn liền hô:

- Cắt, qua!

Phạm Nhạc thu lại nhuyển kiếm. Đạo diễn kích động.

- Phạm Nhạc, cảnh này của cô diễn quá tuyệt rồi!

Phạm Nhạc cười đáp lễ, cũng không đáp.

- Mọi người vát và rồi.

Nhân viên đoàn phim liền nhanh chóng thay đổi một chút ánh sáng hậu trường, cũng để diễn viên nghỉ ngơi.

Sau đó liền tiếp tục diễn.

Ánh mắt Vân Kiều đầy bi thương, nhưng tuyệt nhiên cũng không có nuối tiếc. Nàng thu lại nhuyển kiếm.

- Tông môn này... đã có thể tuyệt diệt rồi.

Vân Kiều vận dụng ma lực, khởi động trận pháp. Lúc này đột nhiên khuôn mặt nàng thay đổi. Phía say nàng, là Vô Ưu vừa tung một chưởng.

- Vô Ưu, dù là ngươi giết được ta, hôm nay ta cũng sẽ đem nơi này chôn cùng ta.

Vân Kiều cười lạnh, thủ ấn chợt hiện. Vô Ưu rút kiếm, trong không gian vang lên âm thanh của một thứ sắc bén đâm vào trong da thịt.

Khuôn mặt của Vân Kiều lập tức đổi, sau đó đau đớn che ngực, giống như con điều đứt dây rơi từ trên bầu trời cao xuống...

Cảnh này, cũng là kết thúc của bộ phim. Đạo diễn vô cùng kích động, vừa lúc định hô "cắt" thì liền nghe tiếng của nữ diễn viên đóng vai Vô Ưu, Tần Hàn, liền hô lên:

- Lâm ảnh hậu bị thương! Cứu người! Mau!

Sững sốt một lát, các nhân viên mới phản ứng lại được. Đây không phải là lời thoại mà là Lâm Phạm Nhạc thật sự bị thương!

Trường quay nhất thời náo loạn, tất cả mọi người đều chạy tới chỗ Phạm Nhạc vừa rơi xuống.

Lâm Phạm Nhạc cảm thấy, bản thân mình hình như gần lắm đã ở cạnh cái chết, vết thương trước ngực đau nhói. Cô đảo mắt nhìn quanh, liền ánh mắt dừng ở vị trí Tần Hàn. Cô ta vài ngày trước bị cô làm cho thu về không ít antifa...

- Mau gọi xe cấp cứu! - Ai đó kêu lớn.

Cái nhìn chăm chăm vô cảm của Lâm Phạm Nhạc khiến người ta rất chú ý. Lập tức mọi ánh mắt liền đổ về phía Tần Hàn. Tần Hàn luống cuống, nhưng cũng tỏ ra cây ngay không sợ

chết đứng.

Phạm Nhạc muốn nói gì, lại bị máu trào miệng ra cản lại nên thôi. Sau ánh mắt của cô tại trên người Tần Hân một mực không rời, cuối cùng nhắm mắt lại. Cô cười nhạt.

Lâu nay không ai dám nhắm vào cô, cô cũng quên mất cái vùng bùn này có bao nhiêu nguy hiểm. Cũng còn tốt, kịp để lại một ánh nhìn cùng một nụ cười. Hy vọng cái chết của cô, sẽ được điều tra rõ chân tướng. Cô chết đi rồi, cũng muốn lời theo một người mà gây vò.

Chỉ đáng tiếc... anime cô còn chưa xem hết, truyện vẫn chưa hoàn a...

*tg: Chết rồi đầu óc cũng chỉ vậy thôi sao....?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiêu Phạm Nhạc

Lâm Phạm Nhạc giật mình, lấy lại ý thức. Nơi này là một chỗ tối om không chút ánh sáng. Nhưng lạ là cô vẫn nhìn rõ nơi này là một nơi trống rỗng.

Đột nhiên trên không trung xuất hiện một cô bé loli mặt lạnh, tay mang theo một quyển sổ. Phạm Nhạc sáng mắt.

Cô chính là một lolicon, với cô loli là chân lý!

Nhìn ánh mắt lấp lánh của Phạm Nhạc, khuôn mặt của cô bé tỏ ra kỳ quái.

- Được rồi, Lâm Phạm Nhạc... Đạo này có nhiều người bị hại chết quá nhi...?

Cô bé lăm bằm, gấp quyển sổ lại.

- Ta là vị Thần quản lý sống chết, mọi người gọi ta là Lăng Tự Tiên. Hiện tại cô sống chưa hết số mệnh, ta tặng cô hệ thống Mộ Mộ, sau đó đều tự quyết đi.

Nói rồi loli liền biến mất. Phạm Nhạc chặc lưỡi, cũng không nói gì. Chỉ là cô có chút tiếc nuối, còn chưa kịp nói gì...

- Giờ sao đây?

Lâm Phạm Nhạc nhìn quanh.

[Đã xác định ký chủ. Xin chào!]

- Hà?

[Cập nhật thông tin. Ký chủ Lâm Phạm Nhạc được mượn xác sống lại, đưa ra lựa chọn.]

Phạm Nhạc lúc này mới nhớ ra mình đã chết rồi, ánh mắt cô hơi đậm đặc, phảng phất một tia lạnh lùng của ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc tỏa sáng ngời ngời.

Phía trước mặt Phạm Nhạc hiện lên hai lựa chọn. Một là nữ, một là nam.

[Xin mời ký chủ lựa chọn giới tính để tìm đối tượng thích hợp.]

Phạm Nhạc trầm ngâm. Đây là mượn xác sống lại, cô nghĩ nếu có thể tự mình sống lại thì thật tốt. Dù gì còn rất nhiều thứ chưa đủ làm xong.

- Không thể sống lại tại Lâm Phạm Nhạc sao?

[Không thể. Đã có người mượn xác này để sống lại.]

-

Phạm Nhạc thật không biết nói gì.

[Hơn nữa, ký chủ không được phép hồi sinh.]

- Được rồi..

Phạm Nhạc thờ dài, tùy ý đưa tay đặt lên phía lựa chọn nữ.

[Đã xác định nhân vật, bắt đầu truyền tống.]

Phạm Nhạc ngạc nhiên. Gì? Cô mới chọn giới tính thôi mà?

[Giới tính nữ chỉ có một lựa chọn. Ký chủ vui lòng cẩn thận.]

- Cái gì?

Lâm Phạm Nhạc còn chưa kịp nói gì, liền bị một luồng lốc xoáy vô hình cuốn vào trong. Cô cảm thấy đau, nhưng cổ họng cô không thể phát ra bất kì âm thanh nào cả. Ý thức của cô trở nên mơ hồ.

[Truyền tống thành công!]

Lâm Phạm Nhạc giật mình tỉnh lại.

- Cái gì....?

[Mở gói quà tân thủ. Ký chủ được tặng ký ức nhân vật. Và 20 điểm phát triển.]

Vừa dứt lời liền có dòng ký ức truyền vào não Phạm Nhạc. Cô nhận mặt, cố tiếp nhận. Ký ức này không dài lắm.

- Ngán như vậy... Đừng nói..

Phạm Nhạc liền nhìn lại cơ thể mình. Cơ thể này nhỏ nhắn, rõ ràng không phải cơ thể của người lớn!

- Minh... Không lẽ... Trở thành loli rồi?

Phạm Nhạc vội sờ mặt mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn, lại rất mềm, sờ rất thích. Tóc màu đen hơi nâu, dài ngang lưng, da trắng hồng mịn màng.

- Ôi, mình trở thành một cô bé loli đáng yêu rồi~~~

Lâm Phạm Nhạc hạnh phúc không chịu được, ôm lấy cái gối bên cạnh. Vừa lúc cử động mạnh, tay có cảm giác đau.

- Gì...?

Tay Phạm Nhạc có gắn kim chuyển dịch. Cô chợt nghĩ, có khi cô bé này cũng chết rồi, nên cô mới được xuyên vào.

Phạm Nhạc dành ra mấy phút để mặc niệm, cho cả bản thân và cô bé này.

[Cập nhật thông tin của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 10/100 (Tự động phục hồi: min)

Kỹ năng: Khóa

Vật phẩm: Máu dự trữ

Điểm phát triển: 20

Kinh nghiệm: 0/50

Cấp độ: 0

Nhiệm vụ: chưa mở.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Trùng hợp tên cũng không đổi. Như vậy cô sẽ không cần thích nghi tên mới. Tuy với một diễn viên lão làng như cô nó không là gì, nhưng không phải diễn cũng tốt hơn. Dù sao, trở về 10 tuổi thì nên vô tư như 10 tuổi.

Mà... hình như cô còn chưa thấy qua cái hệ thống này thì phải...?

- Đây, hệ thống, người ở đâu?

[Ký chủ có thể gọi hệ thống là Mộ Mộ. Mộ Mộ ở cạnh ký chủ.]

Phạm Nhạc nhìn qua. Bên cạnh cô là một con thỏ nhỏ, trông như là thỏ bông. Cô cầm lên.

- Người là Mộ Mộ?

Con thỏ gật gật đầu.

- Hay thật...

Phạm Nhạc đem con thỏ tò mò nhìn qua một vòng.

- Phải rồi, cô bé này vì sao lại chết?

[Tai nạn giao thông.]

- Ồ... Nhưng sợ là không chỉ đơn giản là như vậy.

Trong ký ức Phạm Nhạc nhận được thì cô chỉ là con ngoài giá thú mà thôi. Sự xuất hiện của cô khiến nhiều người rất chán ghét.

Phạm Nhạc hơi cười, muốn lục lại ký ức tìm thêm ít thông tin. Vừa lúc cửa phòng mở. Có tiếng đồ vỡ.

- Nhạc Nhạc! Con dậy rồi!

Phạm Nhạc nhìn qua. Phía cửa có một người đàn ông và một người phụ nữ đứng trước cửa. Theo ký ức thì đây là mẹ của cô, Quan Y Lạc. Còn người đàn ông phía sau là ba cô, Tiêu Gia Huy.

Đứng trước mặt người phụ nữ Y Lạc này, Phạm Nhạc ngược lại chẳng có chút cảm tình nào.

Người phụ nữ này cũng chẳng phải mẹ ruột của cô. Bà ta chỉ là mẹ kế, do mẹ ruột của cô không phải vợ của ba cô. Bà ta cưới được ông ấy chỉ vì có gia đình ép buộc.

Phạm Nhạc quay mặt đi, tỏ vẻ không quan tâm.

Tiêu Gia Huy bước tới, đem con gái xem qua một vòng.

- Con có thấy chỗ nào không khỏe không? Có đau chỗ nào không?

Phạm Nhạc lắc đầu. Theo cô nhớ, Tiêu Gia Huy thật sự yêu con gái. Hình như người mà ông ta thích thật sự là mẹ ruột của cô. Cô cũng nhớ, Tiêu Gia rất lâu mấy đời không có con gái, vì thế nên Tiêu Phạm Nhạc trở thành hòn ngọc quý, rất được yêu thương bảo vệ.

Nhìn việc cô có tới ba ông anh trai và một em trai là biết.

- Vậy thì tốt... - Tiêu Gia Huy vỗ nhẹ trên vai con gái.

Phạm Nhạc đã lâu lắm không cảm nhận được tình yêu của ba. Người đàn ông này làm cô nhớ ba cô da diết.

- Vậy... con nghỉ ngơi đi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ

Có lẽ là do trước giờ luôn bị Tiêu Phạm Nhạc không yêu thích nên Tiêu Gia Huy muốn nói cũng không nói được gì nhiều, cuối cùng là đứng dậy rồi đi. Phạm Nhạc với tay muốn đem ông giữ lại, nhưng bởi vì động tác của ông quá nhanh nên cô không kịp làm, suýt chút ngã xuống khỏi giường. Người đàn ông vội quay lại, muốn đỡ lại luống cuống tay chân không biết làm gì.

Phạm Nhạc giờ tay, ông liền nắm tay cô, mắt có chút lo lắng.

- Bao giờ con khỏe, ba dẫn con đi chơi được không?

Tiêu Gia Huy nhất thời chưa tiếp thu được. Phạm Nhạc long lanh nước mắt nhìn, tin chắc người trước mặt tuyệt đối sẽ không từ chối.

- Được, khi nào con khỏe ba sẽ dành thời gian cho con.

Phạm Nhạc vui vẻ cười. Tiêu Gia Huy không nhịn được xoa đầu con gái, sau đó không để vợ nói gì liền mang theo ra ngoài. Cửa đóng lại, Phạm Nhạc vẫn chưa khỏi cảm thán.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có thể lại gọi một tiếng "ba". Dù căn bản không phải ba của cô, nhưng cũng là "ba ruột"...

Chỉ tiếc, còn thiếu mẹ...

- Mẹ Mẹ, người phụ nữ Y Lạc đó có dính dáng gì đến Tiêu Phạm Nhạc?

[Thông tin không có sẵn, ký chủ phải tự tìm kiếm]

Phạm Nhạc thờ dài. Ký ức cũng chẳng giúp gì nhiều được cho cô, bởi một đứa nhóc 10 tuổi căn bản không có nhận thức được nhiều.

- Vậy tình trạng sức khỏe của ta thế nào?

[Tình trạng sức khỏe, đang cập nhật.

Thế trạng: yếu.

Bệnh: Máu không đông.

Nhóm máu: Rh - âm tính.

Tình trạng: đang hồi phục sau tai nạn giao thông.]

-

Tiêu Phạm Nhạc cảm giác hiện tại chính là muốn mắng người. Không những thế trạng yếu, còn mắc hội chứng máu không đông? Đã vậy còn mang nhóm máu Rh - âm tính? Cái này... không phải là quá xui rồi chứ hả? Còn có thể nào xui hơn nữa không?

Đứa trẻ này, thật cầu xin người đừng dính phải cái gì đó nữa được không?

- Ta cần bình tĩnh một chút rồi.

[Hệ thống có một lượng ít máu dự phòng cho ký chủ. Sử dụng hết phải mua bằng điểm phát triển.]

Phạm Nhạc lúc này mới đem sự chú ý dời qua Mộ Mộ.

- Phải rồi, hệ thống còn có lên cấp gì đó... Đây là hoạt động như thế nào?

[Do ký chủ vốn là người lớn, vì thế nên phương pháp tích điểm và tăng cấp này là đền bù cho ký chủ, giúp ký chủ tùy thời trở lại hình dạng người lớn. Tuy nhiên, muốn tự do biến đổi ký chủ ít nhất phải đạt cấp 100 và hoàn thành thành tựu. Thành tựu sẽ cập nhật sau khi ký chủ mở nhiệm vụ.]

Điểm phát triển dùng để đổi đồ tại giao diện đổi đồ. Điểm phát triển sẽ được nhận khi hoàn thành thành tựu, hoàn thành nhiệm vụ và khi được người lớn khen. Hai mươi điểm phát triển bằng 1 điểm trưởng thành. Sau khi ký chủ đạt cấp 20 hình thức trao đổi sẽ chuyển thành điểm trưởng thành.]

-

Phạm Nhạc cảm nín. Cô bây giờ, chính là đang chơi game sao? Đòi cô giờ thành cái dạng gì đây?

Trong một ngày có quá nhiều bất ngờ. Nếu còn thêm mấy cái nữa, cô nhảy lầu chết luôn cho khỏe được rồi.

Dù sao cô cũng không muốn quay về hình tượng nữ vương lạnh lùng trước kia. Làm loli đáng yêu là điều cô luôn theo đuổi, cô chẳng đại gì. Vì thế cô quyết định cứ thông thả phát triển.

- Vậy gia đình này như thế nào?

[Tiêu gia có rất nhiều sản nghiệp, thế lực rất lớn. Trong gia đình có Tiêu Gia Huy là gia chủ, một vợ, ba con trai, một con gái. Mẹ của ký chủ được coi là người người tình của Tiêu Gia Huy, không được ở tại Tiêu gia. Thế hệ trước còn có ông nội của ký chủ là Tiêu Danh Hồ.]

- Tiêu gia à...? Tựa hồ có chút quen...

[Tiêu gia từng có chút giao tình với ký chủ.]

Phạm Nhạc phải dùng một lúc lâu mới hiểu được lời của Mộ Mộ. Cô chấn kinh.

- Cái gì? Giao tình? Vậy không phải...?

Không phải cô vẫn có khả năng nhìn thấy chính mình?

Được a, cô rất muốn nhìn xem kẻ dám giết mình sẽ chết thế nào. Kỳ vọng một chút người xuyên vào chính cô sẽ mạnh mẽ đi...

Sau này có việc lại xem báo là được. Dù sao Lâm ảnh hậu sức ảnh hưởng cũng quá lớn, chuyện này nhất định sẽ được giới truyền thông đưa tin rầm rộ.

- Tốt rồi, an tâm chính mình ở phía kia. Bây giờ thì tự lo thôi. Mộ Mộ, giao diện đổi đồ có những món đồ gì?

[Toàn bộ. Tất cả những gì ký chủ muốn đều có thể có được tại giao diện trao đổi theo các mảng sau: Trang phục, dụng cụ, kỹ năng, tình huống.]

- Tình huống?

[Nếu ký chủ sử dụng một gói tình huống, hệ thống sẽ tùy theo giá trị của gói mà tạo tình huống bất ngờ giúp ký chủ né tránh những việc cần né. Nói tóm lại đây là tạo tình huống bất ngờ để hỗ trợ ký chủ. Ký chủ cũng có thể nhận được thứ này từ nhiệm vụ hoặc thành tựu.]

- Ồ... Ra là vậy.... Mà khoan! Rốt cuộc thì ta tăng cấp để làm gì? Làm mấy cái này để làm gì?

Thường không phải là muốn sống lại mới hoàn thành những thứ này sao?

[Ký chủ không có mục đích. Hệ thống đang thống kê số liệu, dựa trên tình huống để đặt nhiệm vụ. Một khi ký chủ đạt tới cấp độ cao nhất có thể hồi sinh về cơ thể cũ, truyền tống linh hồn ký sinh ở cơ thể kia đi. Tuy nhiên ký chủ không muốn về, vì vậy nhiệm vụ này tạm gác lại chờ ký chủ tìm ra mục đích.]

-

Hay cho một cái hệ thống, mục đích cũng không có....

- Được rồi, vậy thì mở nhiệm vụ đi.

[Mở gói nhiệm vụ tân thủ: lên cấp. Nhiệm vụ đầu tiên: lên cấp 1. Thời gian: một tuần. Trừng phạt nhiệm vụ: trừ 20 điểm phát triển.]

Mở gói nhiệm vụ hàng ngày. Nhiệm vụ: được khen hai lần, rời khỏi nhà một lần, khiêu khích tùy tiện 5 lần, thân thiện tùy tiện 5 lần. Thời gian: tạo mới hàng ngày. Trừng phạt nhiệm vụ: không.

Mở gói nhiệm vụ hệ thống: ký chủ có muốn đổi giao diện của Mộ Mộ không?]

- Không đổi....

[Nhiệm vụ hệ thống: Đến trường. Thời gian: một tuần. Trừng phạt nhiệm vụ: sót cao.]

-

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoạt động của hệ thống

Cái quái gì...?

Nhiệm vụ... có quá đơn giản không?

Mặc kệ thế nào, hoàn thành trước đã...

Tiểu Phạm Nhạc kéo chân qua một bên, đứng dậy. Cô với tay muốn đem thứ chất đang được truyền vào cơ thể kia lấy xuống, kết quả là quá thấp nên không với tới.

- ...

Chưa gì đã thấy thêm một cái xui xẻo rồi..

Phạm Nhạc giờ con thỏ.

- Mộ Mộ, lấy nó xuống!

Phạm Nhạc bối vì bức tức mới ra lệnh cho Mộ Mộ, không ngờ con thỏ trực tiếp rời tay cô bay lên lấy cái túi kia xuống. Phạm Nhạc vô ngữ. Hay thật...

Phạm Nhạc một tay ôm Mộ Mộ, một tay ôm thuốc xuống giường. Bước mới mấy bước mà chân đã đứng không vững.

[Ký chủ đang trong thời gian hồi phục, xin giảm thiểu hoạt động]

-

Phạm Nhạc muốn chửi thề một tiếng. Cô chỉ đi mấy bước thôi có được không? Hơn nữa theo tình trạng này thì muốn đi học có mà bằng niềm tin à? Đi mấy bước cũng không nổi, đi học chính là người si nói mộng!

[Nhiệm vụ hệ thống đưa ra tuyệt đối khả thi]

Phạm Nhạc đem Mộ Mộ trong tay lắc lắc.

- Khả thi em gái người!

[Mộ Mộ không có em gái!]

-

Người thích hớ ta vậy à? Mắng người cũng không xong?

Phạm Nhạc trực tiếp bỏ ngoài tai lời của Mộ Mộ, đứng vững tiếp tục đi. Ít nhất cũng phải cho cô biết bộ mặt của cô bây giờ có được không? Còn may gương ở khá gần giường..

Phạm Nhạc cảm thấy, bề ngoài cũng không quan trọng. Cô chỉ cần đây là một bé loli trắng trẻo là được. Chẳng qua, Tiểu Phạm Nhạc này thật sự rất đáng yêu...

Đáng yêu đến độ cô muốn ôm luôn cái gương!

Vô lý! Quá vô lý!

Có thể tồn tại một bé loli còn cute hơn cả cô luôn sao?

Mặc dù hình ảnh lúc trước của cô là nữ vương lạnh lùng...

Phạm Nhạc để ý một chút xung quanh. Căn phòng này so với căn phòng của cô trước kia, độ xa hoa cũng không thua kém bao nhiêu. Phòng lấy màu chủ đạo là trắng và hồng. Giường bông mềm rất lớn, lăn hai mươi vòng cũng không ngã xuống đất được. Bộ bàn ghế bằng kính gọt qua cạnh đặt giữa phòng, một bên là bàn gỗ hương đặt rất nhiều thú bông và búp bê. Tủ đồ cực lớn che gần hết cả mặt tường chẳng biết chứa thứ gì, làm bằng gỗ thơm tỏa hương ngào ngạt. Trên tường trông treo nhiều bức hình đáng yêu, hình của chính Phạm Nhạc, nhưng khuôn mặt cô bé chẳng có mấy hứng thú.

Nói tóm lại đây là một căn phòng đầy nữ tính. Nói tới là một căn phòng cho công chúa nhỏ cũng không quá. Đối với một đứa trẻ mười tuổi thì như vậy cũng hơi quá xa hoa.

- Chẳng trách đám otaku đều nói nuôi một bé loli thật không nổi mà...

Chính bản thân cô bây giờ đều rất xa hoa có được không?!

- Xem nào... Nhiệm vụ có hình phạt nên hoàn thành trước nhỉ? Mộ Mộ, làm sao để lên cấp?

[Ký chủ có thể tích lũy kinh nghiệm để tăng cấp bằng cách hoàn thành nhiệm vụ. Cách tích lũy khác chưa cập nhật]

-

Thế này thì cô lên cấp bằng niềm tin chắc?

Cô là cô cáu rồi nhé...!

- Vậy thì hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày trước vậy... Để xem... Hình như là được khen hai lần, rời khỏi nhà một lần, khiêu khích tùy tiện 5 lần và thân thiện tùy tiện 5 lần.

Phạm Nhạc ngẫm nghĩ. Rời khỏi nhà là không có khả năng rồi. Được khen thì có vẻ dễ. Nhưng khiêu khích và thân thiện? Là đi khiêu khích và đi lấy lòng ấy à?

- Mộ Mộ, người quá độc ác rồi...

[...]

Bây giờ thì cô chưa có cách nào hoàn thành nhiệm vụ hết. Lúc đầu còn tưởng là nhiệm vụ dễ dàng cơ...

- Hiện tại 20 điểm phát triển của ta đôi được gì?

[Cập nhật giao diện đôi đồ. Yêu cầu ký chủ chọn mớ đồ]

- Trang phục, tình huống và kỹ năng tạm không cần. Vậy mở giao diện đôi dụng cụ đi.

[Mỗi lần cập nhật giao diện có 20 đồ vật với mỗi vật đều tính kích thước cấp độ tùy chọn theo yêu cầu. 12 tiếng tạo mới một lần. Có thể dùng một điểm trường thành để tạo mới. Hiện tại cập nhật vừa xong, giao diện có 20 món đồ]

- Tìm cái gì đó có thể mua được bằng 20 điểm phát triển.

[20 điểm phát triển đôi được thuốc và đồ chơi]

-

Đồ chơi cũng có? Bà đây mua đồ chơi làm gì chứ?

- Có loại thuốc gì?

[Trong phạm vi 20 điểm phát triển đôi được các loại thuốc trị cảm hay sốt, thuốc tăng HP]

- Tăng HP?

[HP hiện tại của ký chủ còn 10%]

- Bảo sao yếu dữ thân... Mua một cái đi.

[Ký chủ muốn mua loại nào?]

- Loại cao cấp nhất có thể.

[Đã hoàn tất quá trình giao dịch. Vật phẩm là thuốc tăng HP. Thông tin vật phẩm: sử dụng sẽ tăng được 50HP. Ký chủ có muốn sử dụng?]

- Sử dụng luôn đi chứ để dành làm gì?

[Đã sử dụng. Thông tin của ký chủ hiện tại như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 60/100 (Tự động phục hồi: min)

Kỹ năng: Khóa

Vật phẩm: Máu dự trữ

Điểm phát triển: 0

Kinh nghiệm: 0/50

Cấp độ: 0

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Phạm Nhạc trầm ngâm.

- Mộ Mộ, HP mà hết thì thế nào?

[HP hết thì ký chủ sẽ bất tỉnh. Nếu chỉ số tự động phục hồi ở mức min thì sẽ không tỉnh lại được nữa. Trong trường hợp có người cố tình giết hay làm mất máu thì ký chủ sẽ chết.]

- Ồ.

An toàn a. Ai lại muốn giết một cô bé 10 tuổi đáng yêu thế này?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Tính xa một chút lỡ như có người điên như thế thì cô phải làm sao? Rồi lỡ HP về 0 mà chỉ số tự động phục hồi của cô vẫn là min thì sao?

- Làm sao tăng chỉ số tự động phục hồi?

[Chỉ số tự động phục hồi sẽ tăng sau khi tăng cấp]

Phạm Nhạc thờ phào. Tức là sau khi cô tăng cấp, dù chỉ cấp 1, thì cô sẽ không lo rơi vào trạng thái cạn HP không tỉnh lại nữa.

- Thật tốt rồi, cuộc sống rất bình yên a. Bây giờ thì đi ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Nhiệm vụ bắt buộc

Lúc Tiểu Phạm Nhạc lần nữa tỉnh dậy thì đã tới sáng sớm. Hình như thuốc truyền đã thay mới rồi.

Cô ngồi dậy, thấy khỏe hơn hẳn. Do hiệu ứng HP thấp nên hôm qua cô không đi được, hôm nay cô nhất định phải đi hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày!

Nghĩ là làm, Phạm Nhạc cho Mộ Mộ lấy thuốc xuống. Sau đó tiện tay xô ngã luôn cái thứ để treo thuốc dịch. Tiếp sau liền ôm theo Mộ Mộ tự xuống giường đi thay đồ.

Một tù đồ ra sau, Phạm Nhạc lại tiếp tục cảm thán. Trông đồng đồ trong này, nói thật mở cửa hàng cũng muốn được luôn rồi. Giày dép rồi váy áo, kẹp tóc hay nơ lụa,... Nói chung đều nhiều cực kỳ.

- Còn nhiều ngang tù đồ của mình cơ đấy. Con bé này mới 10 tuổi...

Cảm thán xong Phạm Nhạc mới chọn một bộ đồ đơn giản với áo cổ bèo và quần ngắn. Sau đó chải chuốt rồi lấy nơ buộc tóc hai bên. Sau khi xác định bản thân thật đáng yêu, cô ôm theo Mộ Mộ đi xuống nhà.

Thế nhưng... không với tới cửa...

Cửa phòng khóa, Phạm Nhạc lại không đủ cao để với tới tay nắm. Sức của Mộ Mộ có hạn, tay chân lại không có ngón nên không linh hoạt, thành ra không giúp được.

Phạm Nhạc cuối cùng đành phải bỏ Mộ Mộ qua một bên, tự kéo ghế để mở cửa. Vừa mới chạm phải tay nắm, cửa liền tự động mở. Mất đà, Phạm Nhạc ngã về phía trước. Theo phản ứng tự nhiên, cô nhắm mắt đợi mình ngã xuống.

Thế nhưng cũng không có ngã xuống như Phạm Nhạc tưởng tượng.

- A Nhạc, sao lại xuống giường rồi?

Người vừa nói đem Phạm Nhạc bế bổng lên. Cô mở mắt nhìn xem. Đó là một người khoảng 20, đeo kính, bề ngoài rất trưởng thành và đáng tin cậy. Theo thông tin Mộ Mộ cung cấp, đây là anh cả của cô, Tiêu Chí Thanh.

Tiêu Chí Thanh đem Phạm Nhạc đặt xuống đất, nhú mày. Mất anh không rời khỏi cô. Cô cúi người ôm Mộ Mộ dưới đất, sau đó đứng dậy.

- A Nhạc khỏe rồi.

Nói rồi vui vẻ theo cửa chạy ra ngoài.

Tiêu Chí Thanh lập tức đuổi theo. Đừng nói chạy, cô nằm một chỗ cũng không khiến người khác hết lo được. Cô chính là bảo bối của cả Tiêu gia đó!

Phạm Nhạc thận trọng bước xuống cầu thang từng bước một, bộ dáng đáng yêu không tả nổi. Trong lúc không cẩn thận, thả rơi Mộ Mộ.

- A, Mộ Mộ!

Tiêu Chí Thanh lúc này coi như hoàn hồn, liền đuổi theo Phạm Nhạc. Anh nhanh tay nhặt lấy con thỏ, sau đó liền đem em gái bế lên, mang về phòng.

Sau bao nhiêu cố gắng lại trở về giường, Phạm Nhạc tâm tình tất nhiên không tốt. Đừng nói cô hiền nhé. Cô mà nổi cáu vì không ai can nổi cô phát tiết đâu.

Vì thế trong lúc Tiêu Chí Thanh đem móc treo túi thuốc truyền dựng dậy thì cô liền đem kim truyền rút ra. Cô đem túi thuốc vứt qua một bên. Hành động này của cô làm Tiêu Chí Thanh nhú mày.

- A Nhạc không có bệnh! Không muốn nằm nữa!

Tiêu Chí Thanh chân mày sâu sắc nhú lại.

Từ khi cô em gái này được đưa về đây đến nay chưa từng tự nguyện mở miệng nói chuyện. Không chỉ tính tình khó chịu mà cô bé này còn rất ít nói. Đặc biệt đứa trẻ này không thích bất kỳ người nào của Tiêu gia, hình như bởi vì mình cũng mang họ Tiêu mà rất không yêu thích cái tên. Một cô bé mang xu hướng trầm cảm, suốt ngày ở trong phòng không thích ra ngoài.

Hôm nay cô bé này lại tự động mở miệng? Còn muốn ra ngoài?

Tiêu Chí Thanh lúc này lại không biết phải ứng phó thế nào.

Phạm Nhạc lại hất chần qua một bên, xuống giường. Nói sao đi nữa, nhiệm vụ hàng ngày hôm nay cô nhất định phải làm!

Tiêu Chí Thanh liền đem em gái ngăn lại, nhưng cô bé thân hình nhỏ nhắn đã nhanh nhẹn tránh khỏi tầm tay của anh. Lúc này phía cửa phòng xuất hiện thêm một người.

- Chỉ là lên kiểm tra một chút, có cần lâu vậy không?

Tiếng nói vang lên bất ngờ làm Phạm Nhạc giật mình. Liền đó chân không linh hoạt tự mình vấp ngã.

Đứng trước cửa là một người đàn ông cao tuổi, mặt nghiêm nghị. Bản thân Phạm Nhạc lẫn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, thấy qua nhiều người, nhưng cũng bị khí tràng của người này dọa sợ.

Lão gia này là ông nội của Tiêu Phạm Nhạc, Tiêu Gia Nguyên.

- Ông nội.

Phạm Nhạc ngã vẫn chưa ngồi dậy, nghe tiếng gọi này liền bừng tỉnh. Cô đứng dậy, ôm theo Mộ Mộ, chân ngẩn lon ton chạy tới.

- Ông nội~~~~

Tiêu Gia Nguyên nhìn thấy cháu gái nhỏ chạy tới, phản ứng đầu tiên chính là lập tức đưa tay đỡ lấy. Phạm Nhạc cũng không chú ý lắm tới hành động này của Tiêu Gia Nguyên, vui vẻ ôm lấy lão gia.

- Được rồi, được rồi. Vừa ngã có sao không?

Tiêu Gia Nguyên xoa đầu cháu gái. Phạm Nhạc ngẩng đầu.

- Không sao. A Nhạc đều lớn rồi.

- A Nhạc ngoan ngoãn. Giờ về giường đi. Đợi khi hết bệnh thì lại đi lại, giờ thì phải nghỉ ngơi.

Tiêu Gia Nguyên dù thấy lạ, nhưng đối với việc này cũng không thất thố như Tiêu Chí Thanh.

Biểu cảm Phạm Nhạc thoáng chốc xẹp xuống. Cô tự động quay trở về giường. Tiêu Gia Nguyên lại gần giường, cẩn thận đem chăn đắp lại cho cháu gái. Sau đó cũng quay đi.

Cửa đóng lại, vẻ mặt của Phạm Nhạc liền đổi.

- Buồn chán!

Vừa rồi Mộ Mộ có thông báo, hoàn thành một lần được khen. Bây giờ còn hai lần, đáng tiếc lại phải nằm một chỗ.

- Thôi kệ, ngày còn dài.

Phạm Nhạc xem xét lại một chút. Cô cảm thấy, ngoài trừ tăng cấp hình như mấy cái khác cũng không cần thiết? Cô cũng chẳng phải đi đánh nhau...

[Mở nhiệm vụ bắt buộc: Nhiệm vụ trong ngày 1. Nhiệm vụ yêu cầu: Rời khỏi phòng. Thời gian: giới hạn tới 18 giờ. Trừng phạt nhiệm vụ: ngẫu nhiên triệu hồi một nhân vật.

Ký chủ yêu cầu cẩn thận.]

Phạm Nhạc một mặt mừng bức. Cái gì? Tự nhiên lại mở nhiệm vụ? Rời triệu hồi nhân vật gì...?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ra ngoài

Suốt một ngày sau đó Phạm Nhạc không cách nào rời khỏi phòng. Vì thế nhiệm vụ bắt buộc của cô thất bại. Sau đó Mộ Mộ liền thông báo triệu hồi ngẫu nhiên tại vị trí ngẫu nhiên một nhân vật, sau đó cũng không giải thích gì. Điều đó làm cô cảm thấy cái trừng phạt nhiệm vụ này có gì đó hơi không ổn.

Còn tốt cả ngày được khen qua ba lần, nhận thưởng hàng ngày nên tâm trạng cô khá tốt. Hiện tại thông tin của cô là:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 90/100 (Tự động phục hồi: min)

Kỹ năng: Khóa

Vật phẩm: Máu dự trữ

Điểm phát triển: 0

Kinh nghiệm: 30/50

Cấp độ: 0

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: chưa xác định.

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Sau khi nhiệm vụ bắt buộc thất bại, Mộ Mộ cập nhật thêm bốn cái thông tin nữa trong bảng thông tin của Phạm Nhạc. Cô chẳng hiểu rốt cuộc là mấy cái mục thông tin đó biểu hiện cái gì, nhưng Mộ Mộ như cũ không giải thích.

Sáng sớm đã có bác sĩ đến nhà khám cho Phạm Nhạc. Ngoại trừ cẩn thận khi làm việc thì làm gì cũng được. Vì thế nên cô được phép ra ngoài.

Phạm Nhạc lén lút, nhân lúc không ai chú ý trốn ra ngoài. Cô thật không hiểu, Tiêu Phạm Nhạc cũng mười tuổi rồi, không phải quá nhỏ. Tiêu gia chăm sóc đến mức độ như vậy, thật sự quá cực đoan.

Tính ra, Tiêu Phạm Nhạc sinh cuối năm. Tức là thực chất chỉ 9 tuổi chứ không phải 10 tuổi. Nhưng chín tuổi với 10 tuổi cũng chẳng khác mấy, đều lớn cả rồi.

- Chắc vậy nhi...?

Phạm Nhạc lăm bắm, sau đó ôm theo Mộ Mộ lén lút nấp gần cổng lớn. Trước cổng lớn có hai người bảo vệ, cô đảm bảo bọn họ còn ở đây cô sẽ không ra ngoài được. Vì thế cô phải nghĩ cách...

- Lâm Phạm Nhạc, nghĩ đi...!

Phạm Nhạc đi vòng tròn. Cuối cùng cô quyết định làm liều.

- Mộ Mộ.

[?]

- Người biết bay phải không?

[Biết?]

- Bay ra ngoài kia đi.

[?]

- Nói thì làm đi!

Mộ Mộ không hiểu lắm nhưng cũng nghe lời, bay ra bên ngoài cổng lớn. Phạm Nhạc cười, sau đó liền rời khỏi chỗ nấp, lon ton chạy ra.

- Tiểu thư không được ra ngoài.

-

Phạm Nhạc bình tĩnh lại. Dù sao cũng trong dự tính cả.

- Cháu chỉ muốn lấy Mộ Mộ thôi, có được không?

Nói rồi đưa mắt long lanh cầu xin. Cái điệu bộ này sức sát thương tuyệt đối là cao. Cô đảm bảo hai người này không từ chối.

Có điều cô không nghĩ tới...

- Tiểu thư, thỏ đây.

-

Lại đi ra nhặt hộ cô...

Phạm Nhạc đổi sắc mặt, giật lấy Mộ Mộ rồi hậm hực quay trở vào. Cô không ngờ được cái nhiệm vụ hàng ngày này khó đến mức độ thế này luôn!

Được rồi, muốn chơi chứ gì?

Cô chơi cùng.

- Con muốn lấy Mộ Mộ.

- Lấy Mộ Mộ giúp con.

- Lấy Mộ Mộ...

- Mộ Mộ...

- Mộ...

-

Hai người bảo vệ thật sự chịu thua với cô tiểu thư nhỏ này rồi. Lúc đầu còn lén lút ném ra ngoài, càng sau càng lộ liễu. Vừa mới đưa cho xong, liền chạy một vòng sau đó lại quay trở lại và rất tự nhiên ném ra ngoài. Đã vậy trở lại còn đưa ra bộ mặt đáng thương. Đây là muốn làm khó bảo vệ bọn họ đúng không?

- Được rồi, được rồi. Nhạc Nhạc muốn ra ngoài thôi mà. Cứ để con bé đi.

Y Lạc xuất hiện, lên tiếng. Cũng chẳng biết bà ta nhìn thấy cô chạy ra chạy vào từ lúc nào. Còn hai người bảo vệ thì nhìn nhau.

- Nhưng...

- Không sao. Trẻ con thì phải hiếu động, con bé cũng không phải mới biết đi.

Phạm Nhạc gật đầu phụ họa, sau đó không để ai phản ứng lập tức chạy ra ngoài. Không cần biết người phụ nữ này tính toán gì, chỉ cần ra ngoài được là được. Dù sao cô cũng là bảo bối của Tiêu gia, người phụ nữ này muốn hại cô cũng phải cân trọng một chút.

[Nhiệm vụ hàng ngày hoàn thành một danh mục. Nhận thưởng: 30 kinh nghiệm. Ký chủ tăng cấp, nhận thưởng tăng cấp. Cập nhật thông tin ký chủ:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 120/120 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Khóa

Vật phẩm: Máu dự trữ

Điểm phát triển: 0

Kinh nghiệm: 20/100

Cấp độ: 1

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: chưa xác định.

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Lên cấp rồi? Thật tốt, khỏi cần lo vỡ vụn. Cơ mà mỗi giờ một đơn vị...

[Nhiệm vụ tân thủ hoàn tất. Ký chủ được tặng HP dự phòng]

- HP dự phòng?

[Tự động tăng HP khi cần thiết]

- Ồ.

[Nhiệm vụ tân thủ 2: Lên cấp 2]

Phạm Nhạc có chút ngẩn ngơ, nhưng liền đem vút ra sau gáy.

- Thôi kệ, đi chơi thôi. Dù sao cũng cắt công chạy ra ngoài rồi, tìm hiểu xung quanh một chút vậy.

Quyết định xong, Phạm Nhạc ôm theo Mộ Mộ nhanh chóng chạy đi xa một chút. Mặc dù mục đích của cô chỉ là bước chân ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc này đã ra được mà còn bị bắt về lại thì có hoi...

Phạm Nhạc đi lon ton xa ra xung quanh. Chỗ này rất rộng lớn, người cũng lại không đông đúc. Ra khỏi cổng lớn lại thấy một cái công viên lớn, cũng không thấy đường ra nằm ở chỗ nào. Phạm Nhạc đoán, có khi đây lại là một chuỗi biệt thự.

- Đúng là giàu có...

Phạm Nhạc vừa đi vừa nhìn quanh. Phía xa còn có tới mấy căn biệt thự lớn. Đoán chừng, cái chỗ này còn tới mấy nhà nữa sinh sống...

Phạm Nhạc cũng có chút tò mò. Vì thế cô quyết định đi xa hơn một chút.

- Ồ, một cô bé đáng yêu. Con gái nhà nào vậy nhỉ?

Phạm Nhạc quay lại. Đi tới là một cô gái trẻ, dắt theo một cậu bé. Cậu bé nắm dây dẫn theo một con chó lớn, nhìn Phạm Nhạc. Cô lại không chú ý cậu bé, lại quan tâm con chó.

- Oa, con chó thật lớn...!

Về mặt cậu bé hơi nhếch, hình như khó chịu. Sau đó cậu ta liền dắt con chó đi. Cô gái bắt đầu đi đi theo cậu bé. Phạm Nhạc tròn mắt nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Truy sát

Phạm Nhạc nhìn theo hai người, sau đó quay lưng. Cô nghĩ cô sẽ nắm địa hình quanh đây một chút trước khi về.

- Nhỏ nhắn cũng thật khó. Đoạn đường rõ ràng rất ngắn, nhưng đi mãi cũng không tới!

Phạm Nhạc lơ đãng, vừa đi vừa nhìn quanh.

[Mở nhiệm vụ bắt buộc thứ 2: Sống sót. Thời gian: chưa xác định. Trừng phạt: tử vong. Phần thưởng: vé triệu hồi nhân vật.]

Phạm Nhạc dừng bước. Cô lắc Mộ Mộ trong tay.

- Mộ Mộ, người mới nói gì thế?

[Cảnh báo ký chủ, có nguy hiểm.]

- Há?

Phạm Nhạc chưa kịp hiểu liền nghe có tiếng xé gió. Ít nhất phản xạ không kém của cô cũng chưa mất, lập tức xác định phương hướng và né tránh. Nhưng chung quy vẫn là cơ thể trẻ con yếu ớt, không nhanh nhẹn lắm. Cũng vì thế nên cô bị đánh văng ra xa một bên.

Phạm Nhạc ngẩng đầu nhìn, thấy phía trước mặt mình là một người con trai, ước chừng hơn 20 tuổi. Người này mặc đồ đen dễ hoạt động, trông khá trầm. Hắn có đôi mắt đen sâu sắc. Mặc dù khuôn mặt rất đẹp trai, nhưng lại trông rất đáng sợ. Hắn đeo trên cổ một chiếc nhẫn bạc, tai xỏ khuyên, tay cầm theo một con dao bạc. Nhìn người này Phạm Nhạc thấy có chút quen. Nhưng cô có thể đảm bảo Tiêu Phạm Nhạc hay Lâm Phạm Nhạc đều chưa gặp qua người này.

Người kia nhếch mép cười, quay qua nhìn Phạm Nhạc.

[Ký chủ đang mất máu. HP đang giảm]

Phạm Nhạc giật mình. Lúc này mới nhận ra là mình có một cái vết cắt dài dưới chân. Nhìn qua, vết thương này chỉ là ngoài da, có điều máu chảy lại hơi nhiều. Với người bình thường thì một vết thương thế này có vẻ sẽ không sao, chứ với người mắc hội chứng máu không đông thì thật. Nhất là khi đây là một cô nhóc 10 tuổi thể chất kém..

- Mộ Mộ, sử dụng máu dự trữ. - Phạm Nhạc dứt khoát.

[Đang sử dụng, HP tạm ngừng giảm. Tình trạng kéo dài 5 phút]

Phạm Nhạc cảm thấy bản thân trước tiên nên tìm hiểu nguyên do việc này. Đột nhiên có người lạ lao tới tấn công mình, mà mình còn là cô nhóc 10 tuổi. Cái này không tìm ra lý do thì cô thật sự là có ngày chết oan còn không biết.

- Anh...

Phạm Nhạc chưa kịp nói người kia đã lao tới. Con người co rụt lại, cô vội tránh ra. Cảm nhận sát khí, cô run rẩy. Người này... đang "vờn" cô sao? Sau khi chơi chán rồi sẽ giết?

Phạm Nhạc thấy khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Người này rốt cuộc là ai?

Phạm Nhạc đứng dậy muốn chạy, nhưng tốc độ của người kia căn bản là thứ cô không cách nào né kịp. Cuối cùng là cô bị dao của hắn kề sát cổ, Mộ Mộ văng ra xa.

Phạm Nhạc trước giờ chưa từng sợ chết. Cô bị hãm hại đã đủ nhiều, sóng gió vượt qua cũng không ít. Nói ra cô đối việc sống hay chết cũng không có cường cầu nữa.

Thế nhưng bây giờ cô đã trọng sinh thành loli, cô không muốn chết sớm chút nào!

[Cảnh báo ký chủ, máu dự trữ sắp dùng hết]

-

Tính có đúng giờ không vậy? Năm phút nhanh thế à?

Phạm Nhạc liều mạng bỏ chạy. Dù bất cứ giá nào cũng phải thoát khỏi tên điên này để tới nơi an toàn đã. Nếu như cạ HP ở nơi an toàn cô còn cơ may tỉnh lại, chứ cạ tại đây thì cô chết chắc luôn rồi.

Còn Mộ Mộ, sau khi sống được hãy nói. Dù sao hệ thống thì chắc không chết nổi đâu.

- Ở phía kia!

Phạm Nhạc chưa kịp chạy đã thấy có một đám người đi đến phía cô. Cô nhận ra trong đám người có người bảo vệ canh cổng lúc cô ra ngoài. Đây đoán chừng là người Tiêu gia.

Họ có bảo vệ cô được không nh?

[Tự động sử dụng HP dự trữ, HP đang cạ. Lượng HP còn lại là 10%, ký chủ xin hãy chú ý cẩn thận.]

- Cái gì?

Đám người Tiêu gia đã đi tới phía Phạm Nhạc. Người kia nhìn thấy, chửi rủa gì đó rồi quay đi, thoáng chốc đã biến mất.

- Đi rồi...

Trước mắt Phạm Nhạc mờ đi. Cô nghe thấy tiếng của Mộ Mộ:

[HP đã cạn. Tiến nhập hiệu ứng mất ý thức.]

Lúc Phạm Nhạc tỉnh lại thì đã về phòng của mình. Đập vào mắt cô đầu tiên là túi máu treo ngay trước mặt. Cô đoán chắc là cô hãy còn sống.

[Nhiệm vụ bắt buộc thứ hai hoàn thành. Nhận thưởng nhiệm vụ, ký chủ có muốn mở gói quà tặng khuyến mãi?]

- Mở đi.....

[Mở gói quà tặng nhiệm vụ. Mở kỹ năng né tránh, né tránh cường độ thấp, cấp độ kỹ năng: 2. Nhận được 100 điểm phát triển, 100 điểm kinh nghiệm. Ký chủ đã lên cấp, hoàn thành nhiệm vụ tân thủ 2 nhận kỹ năng thông thái, kỹ năng tìm hiểu và nhập thông tin trên hệ thống, cấp độ kỹ năng: 1. Mở nhiệm vụ tân thủ 3: lên cấp 3, thời gian: vô hạn, trừng phạt: không. Thông tin ký chủ hiện tại là:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 20/120 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 2, thông thái cấp 1.

Vật phẩm về triệu hồi ngẫu nhiên

Điểm phát triển: 100

Kinh nghiệm: 20/120

Cấp độ: 2

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: chưa xác định.

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Phạm Nhạc trầm ngâm. Hệ thống vẫn không giải thích bốn mục cuối cho cô...

- Đây, cái kỹ năng thông thái là gì?

[Giống như bách khoa toàn thư tìm kiếm. Mỗi cấp độ đều có một chuẩn mực thông tin.]

- Vậy bốn mục cuối trong bảng thông tin của ta là gì?

[Là số nhân vật đã triệu hồi]

- Triệu hồi gì cơ? Cái này ở đâu ra vậy?

[Nhân vật triệu hồi trong các tác phẩm của ký chủ]

Phạm Nhạc đứng hình.

Bảo sao lại thấy người kia có vẻ quen, hóa ra là do chính cô tạo hình. Suy nghĩ nhớ lại một chút, hình như là một nam phụ trong truyện ngược, tên là Bạch Hạ. Hắn là một nhân vật cô tạo dựng với hình tượng vô cùng nguy hiểm, hấn tung hoành hắc đạo, so với nam chính còn lợi hại hơn. Hắn yêu nữ chính, nhưng nữ chính yêu nam chính, và hắn bị cô ngược đến thảm thương.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tìm Mộ Mộ

- Đừng nói là vì mình ngược nên hắn muốn quay về giết mình nhé... - Phạm Nhạc bị ai xoa trán.

Khả năng rất lớn đấy...

[Ký chủ yêu cầu xác định nhân vật. Bạch Hạ là đồng minh hay đối thủ?]

- Đối thủ. - Phạm Nhạc phiền não đáp.

[Đã cập nhật thông tin. Ký chủ đã có thể theo dõi nhân vật. Điều kiện theo dõi: va chạm.]

-

Còn phải va chạm? Cô muốn chạy còn không kịp, va chạm kiểu gì?

- Để sau đi. Bây giờ đi ra ngoài đã.

Phạm Nhạc quay người tìm Mộ Mộ. Cô luôn đặt Mộ Mộ bên cạnh gối lúc ngủ.

- Đâu rồi?

Phạm Nhạc sức nhớ Mộ Mộ đã bị đánh rơi lúc cô chạy trốn rồi.

- Mộ Mộ, người ở đâu?

[Không xác định được vị trí]

- Người tự về được không?

[Không thể. Mộ Mộ không di chuyển được.]

- Bị kẹt rồi sao?

[...]

Phạm Nhạc ưu phiền xoa trán. Cô không thể để Mộ Mộ ở xa được. Dù sao cũng phải tìm cho ra Mộ Mộ. Hệ thống thì nên mang theo bên người vẫn hơn.

- Mộ Mộ, người là thỏ bông à?

[Không phải. Mộ Mộ là hệ thống]

- Ai chẳng biết!? Ta đang hỏi giao diện của người.

[Giao diện của Mộ Mộ là hình ảnh nửa thật nửa giả]

- Cái...

[Nếu bị phá hỏng sẽ biến mất]

- Chúa ơi....

Cô phải mau tìm Mộ Mộ. Cô nhớ vị trí Mộ Mộ rơi rồi. Nếu lỡ có chó mèo gì đó cắn nát Mộ Mộ thì cô có phải sẽ chết à? Không có hỗ trợ của hệ thống, cô đánh thế quái nào lại Bạch Hạ?

- Oa, phải đi tìm Mộ Mộ!

Phạm Nhạc xuống giường. HP hiện tại của cô là 20, chưa xuống dưới 10% HP nên hiệu ứng yếu ớt chưa xuất hiện. Tức là cô đi được.

Phạm Nhạc xuống giường, quên mất là có còn truyền máu nên dây truyền kéo lại, làm ngã giá đỡ. Lập tức có người đi vào.

- Tiểu thư, sao cô lại xuống giường rồi?

Người vào phòng là Lâm An Như, cô hầu gái mà thân cận với Tiểu Phạm Nhạc nhất. Lúc trước chỉ có cô ta mới chăm sóc nỗi cái cô bé khó tính này.

Lâm An Như đỡ Phạm Nhạc dậy, dựng dậy giá đỡ.

- Chị An Như, em muốn ra ngoài. - Phạm Nhạc giật áo An Như.

- Không được. - An Như làm mặt nghiêm khắc. - Tiểu thư không khỏe, không được ra ngoài!

Phạm Nhạc hậm hực, sau đó một ý nghĩ chợt lóe.

- Vậy chị tìm Mộ Mộ cho em đi.

- Mộ Mộ?

An Như ngăn ra. Cô chơi với tiểu thư lâu rồi, nhưng chưa nghe nhắc qua Mộ Mộ.

Phạm Nhạc vì muốn đảm bảo An Như không từ chối, liền òa khóc.

- Oa oa, em muốn tìm Mộ Mộ cơ! Chị không tìm, tự em đi tìm!

An Như hoảng hốt, liền giọng ngọt ngào dỗ dành:

- Tiểu thư bình tĩnh, để tôi đi tìm thử. Nhưng Mộ Mộ là ai?

Phạm Nhạc vẫn giữ bộ mặt mếu máo.

- Là thỏ bông nhỏ...

- À...

An Như biết, Phạm Nhạc chỉ có duy nhất một con thỏ bông. Cô đứng dậy, mở cửa tủ lấy ra một con thỏ và quay lại đưa Phạm Nhạc. Con thỏ này giống hệt Mộ Mộ.

Phạm Nhạc nghĩ là Mộ Mộ thật, vui vẻ cầm lấy lắc lắc.

- Mộ Mộ!

Con thỏ gục đầu, mềm oặt nằm trong tay Phạm Nhạc. Sắc mặt cô lập tức đổi, liền đó vứt con thỏ đi. Con thỏ văng ra tận cửa. Cô lại òa khóc.

- Không phải Mộ Mộ! Mộ Mộ đáng yêu hơn! Em muốn Mộ Mộ cơ!

Đại khái là bởi vì Phạm Nhạc quá sức ồn ào, nên người phía dưới đều nghe thấy. Sau ít lâu cô quấy An Như, đám người Tiêu gia cũng lên tới. Tiêu Gia Nguyên đi đầu, theo sau là Tiêu Gia Huy, cùng đó là bà vợ Y Lạc của ông ta. Kèm theo còn có thêm bốn người, ba người con trai và một thằng nhóc.

- A Nhạc sao thế? - Câu này là Tiêu Gia Nguyên hỏi An Như.

- Tiểu thư muốn tìm thỏ bông nào đó, gọi là Mộ Mộ. - An Như bối rối trả lời.

Mọi ánh mắt dồn vào con thỏ trên sàn nhà. Y Lạc bước tới nhặt lên.

- Không phải là đây sao? Lúc đứng ngoài cổng cũng ôm nó mà.

Mọi người đều cho rằng đó là tất nhiên, vì trong số thú bông của Phạm Nhạc chỉ có duy nhất một con thỏ. Nhưng Phạm Nhạc vẫn còn khóc. Y Lạc đưa con thỏ cho cô.

- Của con này.

Phạm Nhạc đưa mắt ngập nước nhìn qua, sau đó liền lấy tay hất đi.

- Không phải!

Hành động này của Phạm Nhạc là vô lễ với người lớn, nên vẻ mặt của Tiêu Gia Nguyên càng thêm khó coi.

- A Nhạc, không được vô lễ! - ông lớn tiếng.

Phạm Nhạc càng khóc dữ. Cô không tin cô cứ khóc thế này thì họ sẽ tiếp tục đứng đó không tìm Mộ Mộ cho cô. Không cho cô đi, thì cô làm thế này!

- Nín đi, đừng khóc nữa. Để ba tìm cho con. - Tiêu Gia Huy lại gần xoa đầu con gái.

Phạm Nhạc lập tức ngừng khóc. Trong cả Tiêu gia, khiến cô yêu quý và kính trọng nhất chỉ có Tiêu Gia Huy.

- Ba nói thật không?

- Thật.

- Ba hứa đấy nhé?!

- Ba hứa. Vậy bạn Mộ Mộ đó của con, con có biết rơi ở đâu không?

Phạm Nhạc trầm ngâm, môi hơi chu, trông đáng yêu không chịu được. Phía cửa có tiếng ho khan, hình như cho người bị chính nước bọt của mình làm sặc.

- Rơi bên ngoài rồi. Lúc có người tới con thả rơi Mộ Mộ.

Tiêu Gia Huy nhủ mảy. Quả thực lúc đám người đưa Phạm Nhạc về không có mang theo con thỏ nào, mà lúc đi Y Lạc cũng nói Phạm Nhạc có ôm theo một con thỏ.

Quan trọng là, ở đâu lại xuất hiện một con thỏ bông?

- Con gái ngoan, Mộ Mộ của con là ở đâu đến?

Phạm Nhạc biết tới đây coi như là có nghi ngờ rồi. Vốn mọi người đều nghĩ Mộ Mộ là con thỏ của Tiêu Phạm Nhạc, nhưng An Như lấy con thỏ kia ra thì biết, căn bản không phải cùng 1 con.

Phạm Nhạc quyết định giả ngây ngô.

- Con thấy Mộ Mộ lâu rồi mà. Mộ Mộ toàn ở cạnh con thôi.

Đám người nhìn nhau, song cũng không tiện nói gì thêm. Tiêu Gia Huy xoa đầu con gái.

- Ngoan ngoan, ba đi tìm Mộ Mộ cho con.

Phạm Nhạc gật đầu, ngoan ngoãn kéo chân nằm xuống. Đám người cũng đi ra ngoài để cô nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đáng yêu hay không đáng yêu?

Cửa vừa đóng, Phạm Nhạc đã ngồi dậy bĩu môi.

- Thật dễ lừa gạt.

Với tố chất diễn viên của mình, Phạm Nhạc căn bản không lo bị lộ. Có việc gì thì cô giả ngây thơ để mặc người lớn suy xét là được. Việc tìm Mộ Mộ bọn họ làm rồi, mặc dù cô có lo cũng chỉ lực bất tòng tâm mà thôi.

- Tiêu Phạm Nhạc, bé chết thật oan uổng rồi. Ở đây cũng không có khó khăn lộn vậy.

Phạm Nhạc lăm bằm, tự thân lại quên mất mình vốn không phải trẻ con, lại đi so mưu mô với đứa nhóc mười tuổi.

Sau đó Phạm Nhạc bắt đầu đi ngủ một giấc. Kể cũng lạ, cô nhóc này ngoại trừ ăn ngủ cũng chẳng làm gì nhiều, cơ mà cơ thể trông lại rất ốm yếu nha...

Tối chiều tối Phạm Nhạc tỉnh dậy, có người mang thỏ bông cho cô. Cũng bởi lại nghĩ cô là con nít dễ gạt, đem tới chỉ là một con thỏ bông giống Mộ Mộ. Họ căn bản không có đi tìm.

Phạm Nhạc lại quấy khóc một trận. Sau cùng khóc đến mệt mỏi, lại ngủ tiếp. Cũng tại con nít, khóc một hồi sẽ mất sức. Mặc dù Phạm Nhạc chỉ giả vờ khóc, nhưng cũng tốn không ít tâm tư vào đâu.

Ngủ dậy đã tới sáng, Phạm Nhạc mới cảm thấy đói bụng. Tính ra hôm qua cô toàn là ngồi khóc, cũng chẳng ăn uống gì. Cũng còn khá HP phục hồi cũng tới một nửa rồi, nên cô quyết định xuống giường.

Phạm Nhạc chuẩn bị xong, tự kéo ghế mở cửa xuống nhà.

Để có khả năng tìm ra Mộ Mộ, Phạm Nhạc chuyển kế hoạch sang hòn đảo. Ăn sáng xong cô chẳng nói gì, lăm lửn trốn một góc chẳng thèm nói chuyện với ai. Trong đầu cô thực chất đã và đang suy tính không biết bao nhiêu kế hoạch rồi, hiện tại là chờ tìm ra Mộ Mộ rồi mới tính tiếp.

Cuối cùng là cái viên ngọc quý này thất thủ. Tiêu Gia Nguyên đành dẫn Phạm Nhạc ra ngoài tìm xem. Phạm Nhạc trong lòng còn cao, cũng còn đỡ Mộ Mộ nói rằng không có cảm nhận xê dịch gì nên cô nghĩ chưa bị mang đi đâu cả.

Thế mà tới nơi, lại không tìm ra.

Phạm Nhạc tâm thần có chút rối loạn, chạy quanh. Tiêu Gia Nguyên liền đem cô giữ lại không cho chạy. Vừa lúc Phạm Nhạc muốn rời tay lão gia tiếp tục tìm thì nghe tiếng chó sủa.

Phạm Nhạc nào còn tâm tình chú ý tới con chó. Cô kéo theo Tiêu Gia Huy, nằng nặc đòi tìm thỏ.

- Thỏ bông phải không?

Phạm Nhạc quay lại. Thì ra là cậu bé cô gặp vào cái ngày bị Bạch Hạ truy sát. Cậu ta đi cùng con chó lớn, phía sau là chị gái hôm nọ. Cậu bé có vẻ lớn hơn cô, cao hơn nhiều.

Phạm Nhạc gật đầu nhỏ.

- Tôi nhớ rồi.

Mắt Phạm Nhạc sáng lên. Cô muốn chạy về phía cậu bé, nhưng tay đã bị ông nội nắm. Vì thế cô chỉ đành đứng đó nhòai người tới.

- Thật không? Trả cho tôi được không? Làm ơn! - Phạm Nhạc làm vẻ mặt đáng thương.

- Không. - Cậu bé không đổi sắc mặt mà trả lời.

Biểu cảm của Phạm Nhạc trong nháy mắt tan vỡ, cùng trời sập một dạng đứng sững. Chị gái đi theo cậu bé có vẻ ngạc nhiên, Tiêu Gia Nguyên thì nhún mày.

- Nếu chịu khen tôi thì tôi sẽ trả.

Phạm Nhạc từ trạng thái tan vỡ biến thành vô ngữ. Đứa bé này bị sao vậy? Muốn cô khen? Cô từng mắng nó sao? Hình như không có quen luôn đi?

- Tôi biết khen thế nào? Hơn nữa, chúng ta cũng đâu có quen nhau.... - Phạm Nhạc ngơ ngơ đáp.

Cậu bé có chút không biết nói gì, có chút lúng túng. Chị gái đi cùng cậu cười khúc khích, làm cậu đỏ mặt quay đi. Tiêu Gia Nguyên nhìn hai đứa trẻ, không biết nghĩ gì, cũng cười.

Phạm Nhạc nhìn cậu bé.

- Đáng yêu lắm đó.

- Cái gì? - Sắc mặt cậu bé chợt đổi.

- Thì tôi khen... - Phạm Nhạc ngây ngô đáp lời.

Cô thật sự thấy đứa bé này đáng yêu đấy. Nhặt thỏ của cô rồi ép cô khen nó, đáng yêu mà.

Mặt cậu bé hoàn toàn trầm xuống, bực tức quay lưng kéo theo con chó.

- Đi theo tôi lấy con thỏ!

Có vẻ cậu bé đang tức giận, nhưng Phạm Nhạc không quá để tâm. Cô kéo Tiêu Gia Nguyên chạy theo cậu bé.

Cậu bé cũng ở trong khu biệt thự này, khá gần nơi ở của Tiêu gia, chỉ cách có vài ba cái biệt thự khác...

Phạm Nhạc ngồi ăn bánh ngọt, cậu bé đi xuống từ trên lầu.

- Thò đây.

- MỘ MỘ!

Phạm Nhạc vội nhảy xuống khỏi ghế đệm. Cô chạy tới nhận lấy con thỏ, lắc lắc. Con thỏ hơi rung tai, nhìn lại cô. Cô vui vẻ ôm con thỏ.

- Đúng là MỘ MỘ rồi!

Tất nhiên là Tiêu Gia Nguyên không thấy phản ứng nho nhỏ của MỘ MỘ, nên cũng không biết vì sao Phạm Nhạc phân biệt được đâu mới là con thỏ của nó. Nhưng ông có vẻ không mấy để tâm.

Phạm Nhạc quay trở về chỗ ngồi bên cạnh ông nội, trèo lên ghế và ngoan ngoãn ngồi. Cậu bé ngồi xuống đối diện với cô.

- Bao nhiêu tuổi?

- Mười tuổi. - Phạm Nhạc không rời mắt khỏi MỘ MỘ mà đáp.

Cậu bé tò vò về ngạc nhiên.

- Mười tuổi mà thấp bé vậy sao? Còn chơi thú bông?

Lời này khiến Tiêu Gia Nguyên có chút phật ý, nhưng cũng không nói gì. Ông cũng không đến nổi tranh chấp với một đứa nhỏ. Hơn nữa Phạm Nhạc đúng là có chút kém phát triển, nhỏ nhắn hơn hẳn những bạn đồng trang lứa khác. Đồng dạng lời này cũng thành công khiến Phạm Nhạc phát cáu. Cô vốn rất cao lớn đấy!

Thấp bé chính là khuyết điểm lớn nhất của loli rồi...

- Tôi cũng mười tuổi, nhưng lớn hơn hẳn cậu. Đồ nầm lùn! - Cậu bé giờ giọng giễu cợt.

Biểu cảm của Phạm Nhạc một mảnh u ám. Cô lúc trước rất cao, chưa bao giờ bị gọi là nầm lùn cả.

- Cậu không đáng yêu gì hết!

Phạm Nhạc tức giận nhảy xuống ghế. Cô kéo tay Tiêu Gia Nguyên.

- Ông nội, chúng ta về thôi.

Tiêu Gia Nguyên chiều lòng cháu gái, hai ông cháu cáo biệt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh em Tiêu gia

Phạm Nhạc cố với tay tới cái cốc cacao mà An Như đặt trên bàn trong lúc An Như bận rộn dọn dẹp bữa sáng với mấy cô hầu gái khác. Tiêu Gia Huy nhìn con gái thấp bé, mỉm cười.

- Của con đây.

Phạm Nhạc nhận lấy cốc cacao. Cô ngẩng đầu.

- Ba ơi, con đã khỏe chưa? Ba nói sẽ dẫn con đi chơi mà?

Tiêu Gia Huy có tâm tình tựa hồ rất tốt.

- Chiều ba sẽ dẫn con đi.

Phạm Nhạc vui vẻ cười. Cô vút MỘ MỘ lên ghế trước, sau đó trèo lên ghế. Cô ngồi ngay ngắn và ôm lấy MỘ MỘ, ngoan ngoãn uống cacao nhìn ba mình. Tiêu Gia Huy ngồi gần đó, bắt đầu làm việc. Bởi là ngày cuối tuần nên ông ở nhà, nhưng công việc có cũng không ít.

Phạm Nhạc nghĩ nghĩ. Sắp đến hạn một tuần của nhiệm vụ hệ thống rồi. Hiện tại đã khỏe, cô cũng không muốn sốt cao.

- Ba.

Tiêu Gia Huy ngẩng đầu nhìn con gái.

- Bao giờ con được đi học?

Tiêu Gia Huy nhất thời không phản ứng. Phạm Nhạc trông chờ nhìn ông. Nhưng ông chưa trả lời thì giọng giả nua đã xuất hiện:

- A Nhạc muốn đi học sao?

Phạm Nhạc quay qua Tiêu Gia Nguyên, đầu nhỏ gật gù. Lão gia gật gù.

- Ông nội sẽ sắp xếp cho con.

- Cảm ơn ông nội~~~

Phạm Nhạc lại an tĩnh ngồi uống cacao. Tiêu Gia Nguyên tâm trạng khá tốt, đi trước ra bên ngoài. Mỗi cuối tuần ông đều có hẹn với mấy người bạn già đi đâu đó, hôm nay cũng vậy. Phạm Nhạc không mấy để tâm, ngồi nhớ lại một chút. Hình như là đã tới cuối tháng thì phải?

- Ba, chiều nay đi chơi, có phải sẽ được đến thăm mẹ không?

Sắc mặt Tiêu Gia Huy hơi đổi, nhìn ra phía cửa. Biết Tiêu Gia Nguyên đã đi, ông thờ phào.

- Ừ.

Phạm Nhạc tỏ ra hưng phấn. Cô uống vội cốc cacao, sau đó chạy đi tìm An Như.

- Chị An Như chị An Như!

An Như vừa dọn dẹp xong, liền đi tới phía cô chủ nhỏ. Cô ngồi xuống.

- Tiểu thư có gì vui sao?

- Chiều nay ba sẽ dẫn em đi chơi. - Phạm Nhạc vui vẻ khoe.

An Như cười. Cô chưa kịp đáp lời đã nghe tiếng từ trong bếp:

- An Như, mau vào rửa chén đi.

- Vâng ạ. - Đáp một tiếng, An Như quay qua Phạm Nhạc. - Tiểu thư, tôi có việc rồi, không chơi với tiểu thư được. Hay là tiểu thư lên phòng chơi với thiếu gia nhé?

Phạm Nhạc gật đầu nhỏ. An Như hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vội đứng dậy vào bếp. Mọi lần cô nói, cô chủ nhỏ cũng đều gật đầu, nhưng cũng chỉ gật cho có lệ sau đó liền ngồi một góc mà thôi.

Nhìn theo An Như vào bếp xong, Phạm Nhạc quay người lên cầu thang. Phòng của ba ông anh nhà cô ở sát nhau. Ông anh cả Tiêu Chí Thanh 22 tuổi, hiện làm việc cho công ty của Tiêu gia. Anh thứ Tiêu Chí Hào, 20 tuổi, hình như là ca sĩ. Anh ba Tiêu Chí Long, 17 tuổi, học cấp ba. Cô còn có một em trai thua kém tám ngày tuổi là Tiêu Chí Phong.

Phạm Nhạc có chút thần thờ. Cô chợt nhớ, mình còn có một đứa em trai tên là Lâm Phạm Hoàng. Hiện tại nó là một ca sĩ, thần tượng rất nổi tiếng. Lần cuối hai chị em gặp nhau là tại một chương trình trực tiếp. Nhắc tới thì cũng gặp một năm không gặp mặt rồi.

Lâm Phạm Hoàng lúc trước phản đối rất kịch liệt việc Phạm Nhạc bước vào giới giải trí. Nhưng sau đó thì cậu ta dần thân vào con đường ca hát với một nhóm nhạc mới thành lập, dần trở nên nổi tiếng.

Phạm Nhạc tự mình tỉnh táo. Cô đoán chừng, người xuyên vào chính cô sẽ không để em trai cô thiệt thòi. Mà dù sao thì thẳng nhóc đó cũng rất bản lĩnh.

Thường cuối tuần bốn anh em nhà này vẫn hay tụ tập. Phạm Nhạc có thể dễ dàng tìm ra họ trong phòng của Tiêu Chí Thanh.

Phạm Nhạc đẩy cửa phòng, phòng không khóa. Cô còn chẳng thèm gõ cửa hay xin phép nữa. Chắc là do cuộc sống trẻ con được cưng chiều, bản thân lại buông thả, cô có chút trở nên tùy tiện.

Bốn đôi mắt đỏ tới.

Phạm Nhạc tròn mắt. Do trong ký ức thì Tiêu Phạm Nhạc không tiếp xúc với đám người này, vì thế cô cũng không biết nên phản ứng như thế nào cho phù hợp. Không khí tiếp tục gợn gao mãi tới khi Tiêu Chí Thanh lên tiếng:

- Em lên đây làm gì?

Tiêu Phạm Nhạc đóng cửa phòng, bước vào trong.

- An Như bạn, không chơi với em được.

Xem thì có vẻ đám người này chỉ là người lớn giúp người nhỏ, đang cùng làm nhau làm việc của mình. Tiêu Chí Thanh đang xem dở tập tài liệu, đặt lên bàn. Anh lại gần, chắc bóng cô lên và đặt trên giường.

- Em ngồi đây chơi đi, bọn anh đang bận.

Phạm Nhạc tỏ vẻ rất ngoan ngoãn. Cô âm thầm quan sát.

Tiêu Chí Thanh trông đặc biệt đáng tin tưởng, có vẻ là do ít nói nên nhìn khá lạnh lùng. Dáng vẻ hoàn toàn là một người trưởng thành, dù chẳng qua mới hai mươi tuổi. So với tuổi thật Phạm Nhạc, thua kém những 8 tuổi. Mặc dù vậy, anh có vẻ già dặn. Chiều cao của anh rất đáng kinh ngạc.

Tiêu Chí Hào khiến Phạm Nhạc nhìn khá quen mắt, có vẻ là một người yêu âm nhạc. Anh ta so với Tiêu Chí Thanh còn cao lớn hơn. Phạm Nhạc không tìm ra lý do nào cho sự cao lớn này. Nhìn thì là người cởi mở và thân thiện, anh ta lúc nào cũng cười. Về mặt anh ta khá đáng tin, có lẽ là người ngay thẳng. Anh ta ôm một cây đàn guitar điện, đang thử một giai điệu nào đó.

Tiêu Chí Long trông trẻ trung hơn hai người kia rất nhiều. Anh ăn mặc lối phục trang của đám thiếu niên trẻ tuổi thường đi ngoài đường, trông giống như cái băng pha màu. Khuôn mặt anh đặc biệt tinh quái và xảo trá, chẳng đáng tin tí nào. Từ lúc cô vào phòng anh chỉ nhìn một cái rồi lại ngồi vừa làm bài vừa vò đầu bứt tai.

Còn Tiêu Gia Phong, Phạm Nhạc thật sự không biết nên nói sao. Cùng là mười tuổi, nhưng đứa trẻ này cao lớn hơn cô hiện tại. Ít nhất thì đứa trẻ này có thể rất dễ dàng mở cửa trong khi cô không thể.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thăm mẹ

Tiêu Gia Phong vẫn nhìn chăm chăm Phạm Nhạc từ khi cô bước vào. Cô chẳng thèm để ý nó, tiếp tục quan sát.

Bốn người ai làm việc này.

- Aaaa! Em không tập trung được! - Tiêu Chí Long đột nhiên đập bàn.

Tiêu Chí Hào nhìn qua, nhú mồm. Tiêu Chí Long nằm dài xuống bàn.

- Trong khi nữ thần của em đang nằm viện, em thực sự không có tâm trạng.

Tiêu Chí Thanh đưa tới một cái liếc mắt.

- Đẹp bốt mấy thứ vô bổ đi.

- Cái gì là vô bổ? - Tiêu Chí Long lừa gạt hừng hực.

Phạm Nhạc tròn mắt.

- Nữ thần?

Tiêu Chí Thanh lắc đầu. Anh tiện miệng giải thích bằng một cái tên:

- Lâm Phạm Nhạc.

Phạm Nhạc đứng hình.

Thật không ngờ tới, ở đây có một người là fan của mình...

- Chị ta tình lại rồi, nhưng vẫn chưa để tin tức truyền ra ngoài.

- Há?

Nghe tin bản thân mình người chết sống lại, Phạm Nhạc cảm thấy có chút...

- Tại sao? - Tiêu Gia Long kêu la - Nữ thần rất quan tâm fan mà.

Lần đầu tiên trong đời Phạm Nhạc cảm thấy fan hâm mộ thật sự có chút ầu trĩ.

- Nghe Lâm Hoàng nói bị mất trí nhớ.

- !!!

Phạm Nhạc kích động nhào người tới, suýt chút ngã. Cũng còn khá Tiêu Chí Thanh ngồi gần đã lấy tay cản cô lại.

Tiêu Chí Hào có quen biết Lâm Phạm Hoàng? Thảo nào lại nhìn có chút quen mắt, hóa ra là có quen thằng em của cô. Cô lúc nào cũng nắm chắc trong tay người quen của em trai, không rõ thông tin, thì cũng biết mặt.

Phạm Nhạc tự mình nghĩ nghĩ, bộ dáng gập rút. Cô muốn gặp em trai của cô. Nếu như người kia mất trí, vậy tức là không nhận được ký ức của cô. Như vậy với tính cách của thằng em cô đảm bảo sẽ không bao giờ để cô nhớ lại nữa. Nó luôn muốn cô tránh xa giới giải trí, bởi trong mắt nó bà chị này vẫn còn quá trẻ con. Mà cô, thì không muốn chết oan!

Tiêu Gia Long quay qua Tiêu Gia Hoàng.

- Em đi thăm nữ thần được không?

Tiêu Gia Hào nhú mồm.

- Em nữa!

Mấy đôi mắt nhìn qua. Phạm Nhạc giờ tay, mặt hết sức ngây ngô.

- Nhóc đi làm gì? - Tiêu Chí Long tỏ vẻ khinh thường - Đừng tưởng tên giống thì nhóc giống nữ thần của ta. Nhóc con ngoan ngoãn ở nhà đi.

Phạm Nhạc vô ngữ. Cô khi nào bảo cô giống nữ thần của hắn? Hơn nữa, cô căn bản chính là nữ thần của hắn có được không? Đúng là đồ trẻ con ấu trĩ!

- A Nhạc muốn đi chơi với anh mà... - Phạm Nhạc tỏ vẻ đáng thương, mắt long lanh nước.

Tiêu Chí Long suýt chút phun máu. Con nhóc này từ khi nào lại học làm nũng vậy? Khi trước không phải rất lạnh lùng à?

- Nhóc con...! - Tiêu Chí Long bỏ nhào tới.

- Được rồi. - Tiêu Chí Thanh ngắt lời, giờ chân cản Tiêu Chí Long lại. - Dẫn A Nhạc đi chơi cũng được.

- Con nhóc này đi? - Tiêu Chí Long chỉ Phạm Nhạc. - Em không đồng ý!

- A Nhạc không đi, em cũng đừng hòng đi. - Tiêu Chí Hào liếc mắt.

- Há?

Phạm Nhạc đạt được mục đích, chẳng thèm để tâm tên ấu trĩ kia kêu la nữa. Cô bò vào giữa giường, ôm Mộ Mộ ngủ một giấc.

Ăn cơm trưa xong Phạm Nhạc khăng khăng mang theo An Như trở về phòng. Cô nhờ An Như chọn cho mình một bộ đồ xinh xắn, sau đó mặc vào. Cô lại nhờ An Như tết tóc, sau đó cùng An Như nói chuyện. Mãi đến hai giờ chiều cô liền chạy xuống lầu, lôi kéo Tiêu Gia Huy đi chơi.

Đóng vai trẻ con ham chơi rất tốt...

Tiêu Gia Huy lái xe ra khỏi khu biệt thự với tâm trạng rất tốt. Phạm Nhạc ngồi ở ghế phụ lái nhìn ông. Ông cũng chẳng còn trẻ trung gì, nhưng vẫn còn nhiều sức sống chán. Còn Tiêu lão gia Tiêu Gia Nguyên, tuy còn khỏe nhưng kỳ thực rất già. Có điều cái nhà này hình như chỉ có Phạm Nhạc là yếu ớt, ai cũng đều rất khỏe mạnh.

- Bây giờ mình đi gặp mẹ ạ?

- Ừ.

Xe chạy thẳng tới phía một khu chung cư. Người phụ nữ đã ăn mặc thật đẹp, đứng đợi sẵn bên đường. Phạm Nhạc cố đẩy cửa, nhưng cuối cùng cũng là Tiêu Gia Huy mở hộ cô. Cô chạy tới, giang tay ôm lấy người phụ nữ xinh đẹp.

- Mẹ~~~~

Người phụ nữ ngồi xuống, ôm lấy con gái, mắt hơi ướt nước. Tiêu Gia Huy đứng nhìn hai mẹ con, cái gì cũng không nói. Ông thấy có chút ăn năn. Giá mà không có Phạm Nhạc, có khi người phụ nữ này cũng lấy được chồng, cũng có một cái gia đình, chứ không khổ vậy. Cũng tại ông cả...

Mà Phạm Nhạc lại không để ý đến cái này. Vừa có ba, lại có mẹ, là mơ ước cả đời của cô. Cô cũng biết cái ước mơ này chẳng qua chỉ là mơ ước thôi, nhưng nói sao cứ ước cũng chẳng mất gì. Ai biết trước được, lúc mẹ cô sinh ra em cô thì mất. Sau cô vào giới giải trí, ba cũng qua đời. Cô nhớ biết bao nhiêu cảm giác có ba mẹ lúc nhỏ. Nó đối với cô vẫn còn rõ ràng lắm, nên bây giờ chẳng thể tả được cô vui về đến mức nào.

Ngồi ghế sau với mẹ, Phạm Nhạc luôn miệng nói chuyện. Nào là khoe Mộ Mộ, rồi lại khoe mình ngoan ngoãn,... Thế là cô hoàn thành mấy mục nhiệm vụ hàng ngày. Vừa được khen, lại được tính là lấy lòng. Lúc ra ngoài còn có một nhiệm vụ nữa hoàn thành.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngày, nhận được 60 kinh nghiệm. Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, nhận điểm kinh nghiệm, lên cấp. Quà tặng lên cấp: tăng cấp kỹ năng Thông thái. Mở nhiệm vụ tân thủ 4: lên cấp 10, thời gian: vô hạn, trừng phạt: không. Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 150/150 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 2, Thông thái cấp 2.

Vật phẩm: thẻ triệu hồi ngẫu nhiên

Điểm phát triển: 100

Kinh nghiệm: 0/200

Cấp độ: 3

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đến trường

An Như giúp Phạm Nhạc thay đồ xong, liền theo cô đi xuống lầu.

Phạm Nhạc đang rất vui vẻ. Cô đã 30 tuổi rồi, luôn rất muốn quay về thời học sinh. Cảm giác rất mới, lâu lắm mới được chuẩn bị đến trường. Mặc đồng phục, rồi mang theo cặp, sau

đó đến trường, đối với cô rất đáng hoài niệm

Chỉ còn thiếu, sáng sớm không có mẹ giúp thắt bím tóc.

Năm đầu tiên đến trường của Phạm Nhạc, sáng sớm đều có mẹ thắt bím cho cô, lúc bà hãy còn sống. Sau khi bà mất, cô cũng chẳng tha thiết việc thắt tóc, chỉ buộc hờ cho xong.

Đồng phục nữ sinh là đầm chữ A ngắn suông màu xanh sẫm, cổ áo bướm viền hồng có cúc, kèm theo còn có khăn quàng hồng, đi cùng giày da màu xanh sẫm và tất lụa xám tro. Nhìn Phạm Nhạc đặc biệt xinh xắn, tóc thắt bím hai bên đeo nơ hồng trên đầu rất đáng yêu.

- Ba, chờ con đi học~~~

Phạm Nhạc đặc biệt quần quýt Tiêu Gia Huy. Ông cũng rất yêu chiều con gái, nghe cô yêu cầu liền đồng ý.

- Anh không phải đi làm sao? - Y Lạc nhún mày.

Tiêu Gia Nguyên tò ra không đáng ngại.

- Cũng tiện đường, hơn nữa muộn một chút cũng không sao.

- Yêu ba nhất!~~~~~

Phạm Nhạc ôm cổ Tiêu Gia Huy, ông cười, bế con gái. Đứng ở một phía Tiêu Chí Hào tiện tay đưa điện thoại chụp lại một tấm, cười.

- Nhóc con, ngồi xuống ăn sáng đi. - Tiêu Chí Long nhăn nhó, vừa ăn vừa khó chịu cần nhẫn.

Phạm Nhạc hướng phía Tiêu Chí Long làm mặt quỷ, bám chặt cổ Tiêu Gia Huy. Cảm giác bị bế bồng lên hơi khó chịu, nhưng cũng không tệ lắm. Cô cảm thấy so với tự đi bằng đôi chân ngắn tốt hơn nhiều, tiết kiệm rất lớn thời gian.

Tiêu Gia Nguyên nhìn đồng hồ.

- Nhìn đồng hồ đi, xuất phát sớm một chút. Ngày đầu tiên A Nhạc trở lại học không thể muộn được.

- Vâng ạ. - Đáp một tiếng, Tiêu Gia Huy ôm Phạm Nhạc ra ngoài - Đi thôi, con gái.

- Tiểu thư, sữa tôi để sẵn trong cặp đó ạ. - An Như nói khi đưa cặp cho Phạm Nhạc.

Phạm Nhạc gật gật đầu nhỏ, ôm cặp. Hai ba con cùng ra ngoài. Phía sau Tiêu Chí Thanh thờ dài.

- Còn sớm mà...

Anh nhanh chóng bỏ dở bữa sáng đi theo.

[Nhiệm vụ hệ thống hoàn thành. Nhận thưởng gói quà hệ thống. Ký chủ có muốn mở gói quà?]

- Lần sau có là mở, đừng hỏi nữa.

[Mở gói quà hệ thống. Ký chủ nhận được 100 điểm phát triển, 100 điểm kinh nghiệm, vật phẩm nhận thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, mở kỹ năng Mê hoặc.]

-

Mê hoặc? Cô nghe nhầm à?

[Mở nhiệm vụ hệ thống 2: tìm Tiêu Chí Long tại khu vực trung học. Thời gian: 24h, phần thưởng: gói quà hệ thống, trừng phạt: giảm cấp bậc kỹ năng.

Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 180/180 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 2, Thông thái cấp 2, Mê hoặc cấp 1.

Vật phẩm thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, thẻ triệu hồi ngẫu nhiên

Điểm phát triển: 100

Kinh nghiệm: 100/200

Cấp độ: 3

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

- Mê hoặc là loại kỹ năng gì thế hả? Thuốc hồi HP tổ đội cao cấp là sao?

[Mê hoặc là kỹ năng tăng độ thu hút. Ở cấp độ cao nó có thể thôi miên đối thủ, giảm phòng ngự. Thuốc hồi HP tổ đội cao cấp là vật phẩm hiếm có thể hồi đầy HP cho ký chủ và tổ đội nhân vật cùng lúc.]

- Thẻ triệu hồi có thể triệu hồi ai cũng được à?

Cô cũng quên mất cái thẻ này. Nghĩ nghĩ lại không dám dùng. Triệu hồi ai đó hiền thì tốt, nếu lỡ lại thêm một tên như Bạch Hạ, cô sống kiểu gì đây?

[Không thể]

- ...

Thôi để sau vậy.... Dù gì hiện tại cũng không cần thiết lắm..

Phạm Nhạc suy nghĩ. Nhiệm vụ hệ thống thứ 2 khá dễ, cô cho rằng nhanh chóng hoàn thành sẽ tốt hơn. Giờ nghỉ cô sẽ đi tìm ông anh kia vậy. Cô cũng nắm được đại khái chỗ này lúc đi tới rồi. Trường trung học cách tiểu học chỉ có một cái hàng rào, len đi qua không phải không thể.

- Phạm Nhạc, em đang nói chuyện với ai thế?

Phạm Nhạc ngẩng đầu. Trước mặt cô là một cô giáo trẻ. Cô giáo ngồi xuống trước mặt cô, tỏ vẻ thân thiện. Cô cười, gọi Mộ Mộ.

- Mộ Mộ ạ.

Cô giáo vẫn cười thân thiện trông rất đáng tin, không có thái độ gì khác biệt. Nhưng Phạm Nhạc nhìn ra vẻ mặt của cô giáo là đang đối xử với cô như một đứa trẻ mẫu giáo, căn bản không phải học sinh lớp 4.

- Thật là một con thỏ đáng yêu.

Phạm Nhạc cũng không biểu lộ gì, chỉ tiếp tục tỏ ra đáng yêu.

- Cô là giáo viên chủ nhiệm của em, Lục Bắc Hà. Rất vui được gặp em.

Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, tròn mắt cười thân mật.

- Rất vui được gặp cô, cô giáo Lục.

Sắc mặt cô giáo trẻ hơi đổi, nhưng cũng không nói gì khác lạ.

- Cô dẫn em về lớp, đi thôi.

Cô giáo gật tay. Phạm Nhạc đem Mộ Mộ nhét vào ngăn cặp nhỏ. Bởi Mộ Mộ cũng không lớn nên mang theo cũng không quá bất tiện. Sau đó thì cô nắm tay cô giáo. Cô giáo đưa cô ra khỏi phòng giáo viên, về lớp.

Ngôi trường này đặc biệt lớn và khang trang. So với ngôi trường năm xưa Phạm Nhạc học thì đúng là con kiến so với con voi. Tuy nhiên Phạm Nhạc cũng không quá cảm thấy chúng khác biệt. Quan trọng là nó dạy được những gì cho học sinh, còn lớn nhỏ chẳng qua là hình thức.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàn thành nhiệm vụ

Cô giáo đặt giáo án xuống bàn. Cô vỗ tay thu hút sự chú ý từ đám học sinh ồn ào.

- Nào các em, im lặng nào. Hôm nay lớp ta có một học sinh mới. Phạm Nhạc, em tự giới thiệu với các bạn đi.

Phạm Nhạc cúi đầu.

- Xin chào mọi người, mình là Tiêu Phạm Nhạc. Từ nay mình sẽ học ở lớp này, mong mọi người giúp đỡ.

Không quên bồi thêm một nụ cười tươi, Phạm Nhạc kết thúc phần giới thiệu. Phía dưới đám nhóc vừa yên lặng một chút lại ồn ào nhốn nháo. Phạm Nhạc có thể nghe những lời bình phẩm về mình, nhưng cô vẫn duy trì nụ cười. Cô đã quen làm lơ trước những lời bàn tán từ rất lâu.

- Oa, dễ thương quá.

- Đáng yêu thật.

- Nhưng hơi thấp bé rồi?

- Có phải vào nhầm lớp không?

- Nhầm thế nào được! Là cô giáo dẫn vào mà!

- ...

Cô giáo gượng cười.

- Được rồi Phạm Nhạc, em ngồi bàn đầu đi.

Thấp bé thì tất nhiên sẽ được ngồi bàn đầu rồi. Lớp học xếp thành 3 dãy bàn, mỗi dãy có 8 bàn, mỗi bàn 2 chỗ ngồi. Bàn đầu dãy trong cùng của lớp học là bàn đầu duy nhất còn trống một chỗ. Mà người ngồi đó là Tiêu Chí Phong.

- Vâng ạ.

Phạm Nhạc mang cặp về chỗ ngồi, cũng không thèm chào Tiêu Chí Phong. Thằng nhóc mặt hơi nhăn, nhưng cũng không nói gì, chỉ tỏ vẻ khó chịu.

- Các em lấy sách vở ra nào.

Đối với Phạm Nhạc đây quả thật hơi khó tiếp nhận. Trở về học lại cộng trừ nhân chia các kiểu, cô thấy hơi nhọc. Đã vậy cô giáo còn trẻ tuổi hơn cô, thật sự quá bất lực. Chẳng qua, cũng còn khá không phải lớp một, cô cũng tìm ra chút hứng thú.

Nhanh chóng tới giờ nghỉ. Phạm Nhạc nhìn đồng hồ, cô độ khoảng, đi tới trường trung học rồi trở về hết giờ nghỉ vẫn kịp. Vì thế cô đứng dậy. Nhưng chưa gì đã thấy một đám người vây tới, cô từ bỏ ý định. Được rồi, cô là học sinh mới, làm quen bạn học trước đã.

Đám trẻ con rất thân thiện. Phạm Nhạc cũng tương đối thích trẻ con, vì thế đôi bên khá hợp. Ngoại trừ cô thấp bé hơn một chút, cô cũng không có gì phàn nàn về việc ngồi cạnh đám nhóc này.

- Này, ai cho phép cậu ngồi gần Chí Phong?

Phạm Nhạc nhìn cô bé trước mặt. Đó là một cô bé trắng trẻo đáng yêu. Nếu không phải tự khuôn mặt của mình đã khiến máu lolic của cô giảm bớt và tăng cường miễn dịch thì cô thật sự sẽ lao lên ôm cô bé này ngay lập tức.

- Cô giáo. - Phạm Nhạc ngây ngô đáp.

Cô bé tỏ ra khó chịu.

- Không cần biết cậu là ai, Chí Phong chỉ là của tôi thôi đấy!

Xung quanh đám nhóc xì xào. Phạm Nhạc tiếp thu chưa hết, ngớ ngẩn "Ồ..." một tiếng. Tên nhóc này mới lớp 4 mà bắt đầu có người theo đuổi rồi à? Đào hoa quá đấy!

- Nhưng tôi là chị gái của nó mà.

- Chị gái?

Đám nhóc lại được dịp ồn ào bàn tán. Tiêu Chí Phong vẫn bảo trì im lặng đột nhiên đập bàn đứng dậy.

- Ai nói cô là chị gái của tôi? Tôi không thừa nhận!

Phạm Nhạc biểu thị không quá ngạc nhiên, lại "Ồ" một tiếng, sau đó gật đầu. Tiêu Chí Phong nhất thời ngẩn ra. Cậu tưởng người này ít nhất cũng phải nháo lên vì việc này, nhưng sự thật chứng minh là cậu nghĩ nhiều rồi.

Sự thật là Phạm Nhạc chỉ nghĩ thằng nhóc không thích gọi một người cùng tuổi là chị mà thôi.

Cô nhóc trắng trẻo kia gượng cười, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Một lúc gượng gạo phía sau nghe tiếng gọi.

- Ê, nắm lùn.

Phạm Nhạc bị cái danh tự này khiến cho xù lông. Cô quay ra phía sau. Ngồi đó là thằng nhóc hôm nọ. Trong tay nó...

- Mộ Mộ.... Trà cho tôi!

Phạm Nhạc bật dậy. Mộ Mộ cô nhét trong cặp, sau đó đem cặp treo bên bàn, cũng không chú ý tới.

- Trà đây!

Phạm Nhạc bật dậy, liền vồ về phía con thỏ. Ý lại lợi thế chiều cao, cậu nhóc đứng dậy. Phạm Nhạc lừa gạt đầy người, nhưng căn bản không làm gì được. Cô nghiêng rằng.

Hay lắm, nhóc con muốn chơi với bà à? Bạch liên hoa bà đây chưa phải chưa từng đóng nhé!

- Trà... Hức... Trà...

Thằng nhóc lập tức luống cuống.

- Được rồi, trà thì trà, đừng có khóc!

Phạm Nhạc quyết định ăn vạ. Làm tới một lần để thằng nhóc này bớt chọc phá cô, như vậy sẽ tiện hơn.

Nghĩ là làm, liền khóc lớn.

- Nắm lùn, cô...

Phạm Nhạc làm hẳn một trận lớn, khóc đến tận khi cô giáo vào dỗ dành. Sau đó thẳng nhóc kia nhất định chữa cách, sau này sẽ không dám động vào cô nữa. Hay ít nhất không dám động vào Mộ Mộ.

Phạm Nhạc đợi chừng tới giờ ăn trưa. Đây là trường học bán trú, học sinh ở lại vào buổi trưa. Việc ăn uống đều sẽ do nhà trường lo, học sinh tới giờ nghỉ trưa sẽ được giáo viên đưa xuống phòng ăn tập trung. Ở đó mỗi học sinh tùy theo độ tuổi sẽ có phần ăn khác nhau. Sau khi ăn xong sẽ trở về lớp ngủ trưa.

Phạm Nhạc dự định trốn giờ ngủ trưa để tìm Tiêu Chí Long. Bây giờ cô cần một cái nguyên nhân để đi tìm tên đó. Em gái ngoan ngoãn sẽ làm gì khi trốn ngủ trưa tìm anh trai đây...

Tiêu Phạm Nhạc đợi cô giáo rời khỏi phòng, sau đó liền rón rén rời đi. Lũ nhóc không thích ngủ trưa, sớm đã dậy cả rồi. Nhân lúc không ai chú ý cô liền trốn đi. Còn khá kỹ năng của cô cũng tốt, trước khi cô giáo khóa cửa cô dùng chút mẹo vặt, hiện tại mở được cửa ra ngoài.

Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy ra phía sau, lén lút đi về phía tường rào. Với cái bộ dạng này cô tuyệt đối không thể treo qua, quan trọng là cô không dám leo treo lung tung nữa.

Men theo tường rào Phạm Nhạc gặp một đoạn rào lưới. Nghĩ nghĩ làm sao có thể qua tới bên kia rào, cô nhìn thấy Tiêu Chí Long lén lút đi ra. Nhìn điệu bộ... Hờ hờ...

[Nhiệm vụ hệ thống hoàn thành. Nhận thưởng gói quà hệ thống. Mở gói quà hệ thống. Ký chủ nhận được 10 điểm phát triển, 30 điểm kinh nghiệm, vật phẩm nhận 10 điểm may mắn]

- Được rồi!!! - Phạm Nhạc vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Triệu hồi

[Mở nhiệm vụ hệ thống 3: Theo dõi Bạch Hạ. Thời gian: vô hạn, phần thưởng: gói quà hệ thống, trừng phạt: không.

Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 180/180 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 2, Thông thái cấp 2, Mê hoặc cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, thẻ triệu hồi ngẫu nhiên, 10 điểm may mắn.

Điểm phát triển: 110

Kinh nghiệm: 130/200

Cấp độ: 3

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 1

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: trống.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

-

Cô vừa hình như vừa nghe nhiệm vụ là theo dõi Bạch Hạ? Thật đấy à? Cái nhiệm vụ này thì khác việc bảo cô đi chết chỗ nào?

[Nhiệm vụ hệ thống hoàn toàn khả thi]

Cô... không tin tưởng hệ thống được...

- Điểm may mắn là cái quái gì nữa?

[Tăng tỷ lệ thành công đối với các cơ hội ngẫu nhiên của ký chủ]

- Ô... Dùng thẻ triệu hồi nhân vật được không?

[Có thể. Nhưng ký chủ cần 100 điểm may mắn mới có thể chỉ định triệu hồi đúng chính xác 100% nhân vật muốn triệu hồi]

-

Cô mới có 10 điểm may mắn...

- Con nhóc kia....

Phạm Nhạc giật mình, vội vã chạy. Bất đắc dĩ phải tới tìm thì không nói, giờ nhiệm vụ hoàn thành cô chẳng đại gì để tên kia nhìn thấy. Chạy là thượng sách, nếu không bị bắt được là trốn ngũ truga thì phiền.

Phạm Nhạc lén trở về.

Nhìn trước nhìn sau, Phạm Nhạc va phải người. Lồm cồm bò dậy, đang trầm nghĩ nhất định là bị phạt rồi thì khi nhìn lên thấy một bộ mặt làm cô chết đứng.

- Bạch.... Bạch Hạ....

Có thể nào đen như vậy à? Vừa mới có nhiệm vụ theo dõi hần, hần liền mò về?

Bạch Hạ cầm con dao bạc, cười nhạt ngồi xuống trước mặt Phạm Nhạc. Khuyến tai của hần lóe sáng. Tình huống này chân chính là loại tình huống nguy hiểm rồi đây. Chẳng qua, với khoảng cách này, khuôn mặt này... Quá nghịch thiên!

Phạm Nhạc nhin không được đồ mặt. Có thể nào khuôn mặt này bớt đẹp trai đi không há?

Phạm Nhạc thật hối hận khi miêu tả Bạch Hạ có ngoại hình vô cùng xuất sắc như thế. Còn là loại hình tượng người đàn ông lý tưởng trong lòng của cô nữa. Bây giờ sắp sửa bị khuôn mặt này quyền rũ rồi...

- Mẹ...

Phạm Nhạc chợt nghe tiếng con tim tan vỡ. Ân ân, hần là do cô tạo ra, gọi cô bằng mẹ cũng không phải không đúng. Chẳng qua tiếng "mẹ" này thật sự đập nát trái tim thiếu nữ của cô rồi.

Người đàn ông lý tưởng trong lòng của cô gọi cô bằng mẹ...

Phạm Nhạc cô bây giờ đến chết cũng muốn rồi. Trái tim bé nhỏ của cô tổn thương trầm trọng! Tâm hồn yếu đuối mong manh đã vỡ vụn!

Tên kia, màu bôi thường cho mẹ người!

Nhìn khuôn mặt mang biểu cảm tan nát của Phạm Nhạc, Bạch Hạ không nhin được cười. Một tay hần vỗ mặt cô.

- Xem ra ta thật sự là được tạo từ trong cái hình tượng người đàn ông lý tưởng của người... - Bạch Hạ bật cười.

Phạm Nhạc giật mình. Thẹn quá hóa giận, cô trừng mắt.

- Người cười cái gì há?

Mắt trừng được một nửa, Phạm Nhạc liền bị cái khuôn mặt đẹp nghịch thiên kia đập cho tan nát hết ý chí.

- Sao? Không được cười?

Bạch Hạ xoay con dao bạc, đưa tới trước cổ Phạm Nhạc. Phạm Nhạc đổi sắc mặt. Chết cô rồi, quên mất hần muốn lấy mạng cô!

- Người làm sao biết được?

- À, cái này phải cảm ơn ông chú của ta...

Trong đầu Phạm Nhạc nhớ tới một cái tên. Cô nghiêng răng.

Lâm! Phạm! Hoàng!

Phạm Nhạc nguyên rủa cái tên này trong đầu không biết bao nhiêu lần. Em trai của cô, vì sao lại ám hại cô như vậy há? Nếu như không nói, tên này tuyệt đối sẽ không biết khuôn mặt của hần có khả năng quyền rũ cô.

- Bạch Hạ, người muốn cái gì đây? - Phạm Nhạc thu hồi tâm tình.

- Muốn cái gì? - Bạch Hạ cười một tiếng. - Tất nhiên là cái mạng nhỏ của người rồi, mẹ.

Phạm Nhạc tim đập mạnh. Cô đẩy tay Bạch Hạ, lập tức bỏ chạy. Lâm ơn đi, cô chưa muốn chết bây giờ đâu. Đời loli của cô còn chưa tới một tháng đó!

- Mẹ à, người có năm phút để chạy đấy.

Phạm Nhạc thật cảm ơn chính mình đã cho Bạch Hạ cái sở thích vòn con mồi này. Cô còn định bỏ cái thói quen này đi, bởi nhiều độc giả nói rằng việc vòn con mồi của hần câu giờ quá nhiều. May mà chưa kịp bỏ đã chết mất rồi.

Quả nhiên cuộc sống chỉ có thể dựa vào chính mình!

Nhưng... Bạch Hạ bắt cô nhất định rất dễ...

- Mộ Mộ, ta rốt cuộc phải làm gì đây há? Còn thể này là ta sẽ chết đó!

Phạm Nhạc lắc lắc Mộ Mộ trong tay. Mộ Mộ thậm chí còn chẳng thèm phản ứng. Suýt chút phát điên đem nó vứt đi, nhưng cô vẫn còn bình tĩnh được.

- Mẹ, thời gian của người hết rồi.

- !!!

Có tính nhầm không vậy hả?!?

- Đến đây là hết rồi nhé.

Trong đầu Phạm Nhạc lóe lên suy nghĩ làm liều.

- Mộ Mộ, sử dụng điểm may mắn, dùng thẻ triệu hồi.

[Sử dụng thẻ triệu hồi. Để đảm bảo an toàn, yêu cầu ký chủ tránh xa.]

Bạch Hạ nhủ mảy, buông tha Phạm Nhạc, cẩn trọng lùi lại. Dưới chân Phạm Nhạc xuất hiện một vòng tròn phát sáng. Cô thật sự ngỡ ngàng trước Mộ Mộ. Thế quái nào vòng tròn này theo chân cô, cô chạy đi đâu cho thoát giờ đây hả?

[Chúc mừng ký chủ đã hoàn tất triệu hồi một nhân vật.]

Phạm Nhạc cảm thấy bất an.

[Điểm may mắn ngẫu nhiên sử dụng. Nhân vật được triệu hồi sẽ xuất hiện tại vị trí triệu hồi.]

-

Điểm may mắn của cô dùng vào việc đó thôi hả?

- Có chuyện gì vậy?

Giọng nói trong veo mang theo sự lười biếng phát ra từ trong ánh sáng. Âm thanh kia làm tim Phạm Nhạc suýt chút bay ra khỏi lồng ngực. Nhìn cái bóng người bước ra mà cô muốn quỳ lạy luôn xuống đất.

- Từ...

Không phải như cô đang nghĩ đó chứ?

Số cô quá đen rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tử Huyết

- Chuyện gì thế này?

Cô gái có vẻ ngoài đặc biệt cao ngạo. Mái tóc bạch kim dài gần gót chân của cô được buộc cao, trên đầu có vương miện đen đính đá đơn giản nhưng không kém phần quý phái. Trang phục cô mặc dùng tông màu đen, loại đồ thuộc phong cách gothic cùng Anh quốc, trông khá gọi cảm.

Phạm Nhạc trầm khốc. Phong cách này thì đúng rồi. Nhất là mái tóc trắng và đôi mắt đỏ. Chỉ có nhân vật Tử Huyết cùng Tử Nguyệt trong bộ truyện thứ hai của cô mới có đặc điểm này.

Nếu như nói, các nhân vật đều có phần trăm đồng minh hoặc đối thủ của Phạm Nhạc, bắt kể là ai. Vậy thì Phạm Nhạc tin tưởng, kẻ chỉ có thể cùng Bạch Hạ truy sát cô, đây chính là Tử Huyết đâu.

Tử Huyết, Tử Nguyệt và Tử Vân là ba nhân vật trong bộ truyện thứ hai của Phạm Nhạc. Đó là một câu chuyện thể loại magic, nội dung khá không có ý nghĩa viết về một loài vật khá tương tự vampire. Trong đó đánh bại người đứng đầu và trở thành nữ vương là Tử Huyết, đồng thời là nữ chính. Cả thể giới hắc ám đó không ai là không biết tới vị nữ vương này thủ hạ vô số nhưng có thể bên cạnh thân cận chỉ có hai người. Người ta vốn coi rằng Tử Huyết cùng Tử Nguyệt và Tử Vân là ba chị em rồi. Về căn bản thì hai người kia cũng coi là thể, còn với Tử Huyết thì sao cũng được.

Về thực tế theo cốt truyện thì Tử Huyết sống trà trộn với con người. Một thời gian sau cô ta mới tạo ra Tử Nguyệt để làm một món vũ khí đặc lực. Không ngờ đó liền đó trong thời gian nuôi dưỡng huấn luyện thì có tình cảm. Sau khi Tử Nguyệt biểu thị lòng trung thành với Tử Huyết trong trận đánh giành cho Tử Huyết ngôi vị nữ vương thì trong lòng Tử Huyết không hiểu sao đã tự coi Tử Nguyệt là vậy ngược không được phép đụng vào. Giết chính người cha đã tạo ra mình sau, Tử Huyết cùng Tử Nguyệt đã gieo rắc mối kinh hoàng cho loài người, bắt đầu "Kỷ đen tối" khi cho đại quân dần xâm lược thế giới con người.

Còn Tử Vân là một tạo vật kỳ lạ, sinh ra nhìn thấy Tử Huyết đầu tiên nên lúc nào cũng bám theo. Tử Huyết nhiều lần ra tay giết Tử Vân, nhưng sau khi chết Tử Vân trực tiếp biến thành hồn ma ám Tử Huyết. Cuối cùng vì quá sức phiền phức, Tử Huyết phải hồi sinh cho Tử Vân và để cô ta đi theo mình như ý cô ta muốn.

Tử Vân khá vô dụng. Khi nói Tử Huyết và Tử Nguyệt là ác quỷ, lấy giết người làm vui, coi mạng sống là trò chơi. Vậy thì Tử Vân chính là thiên sứ nhỏ, máu người cũng sợ. Vì thế cái tổ hợp ba người này có chút quái dị. Chẳng qua, nếu không phải ban đầu Tử Nguyệt có vẻ khá thích thú với Tử Vân, vậy thì dùng thủ đoạn của Tử Huyết là có thể một tay khiến Tử Vân chết từ lúc sinh ra mà không còn tồn tại dưới bất kỳ dạng tồn tại nào rồi.

Nói chung thì chuyện này cũng không có liên quan gì. Cái quan trọng là sở thích của Tử Huyết chính là giết người. Không biết cô ta có giết được Bạch Hạ không, nhưng chắc chắn là Bạch Hạ đánh không lại Tử Huyết rồi. Trọng điểm là Tử Huyết căn bản sẽ không đi bảo vệ một con người, nhất là loại trẻ con như Phạm Nhạc. Tử Huyết chính là loại quái vật không cần lý do, muốn thì sẽ giết.

Bởi vì quyền lực của vị nữ vương này bao gồm một câu lệnh giết, giết bất cứ ai đều có thể.

Từ đầu đến cuối truyện Tử Huyết không bị ngược thù thâm như Phạm Nhạc vẫn hay làm. Cô ta lên tới ghế nữ vương chỉ qua một trận chiến mà thôi. Tuy nói là khốc liệt, nhưng với loại

máu lạnh như cô ta thì cũng chẳng đáng kể. Vì thế nên Phạm Nhạc vẫn hay gọi cô ta là nữ vương đại nhân, khác hoàn toàn so với các nhân vật truyện khác.

Căn bản các nhân vật khác là player thì Từ Huyết chính là dạng tồn tại nghịch thiên giống như game master, có khi còn có thể làm boss thể giới tiêu diệt sạch đám player.

Nghĩ đến việc Từ Huyết bảo vệ mình, Phạm Nhạc tự cho là nằm mơ giữa ban ngày.

- Người... là Từ Huyết...? - Bạch Hạ thăm dò.

Từ Huyết lười đáp, cả cơ thể trôi nổi trên không. Chồng tay lim dim mắt như đang ngủ, bộ dạng không để ai vào trong mắt.

Sắc mặt Bạch Hạ trầm xuống hẳn. Hắn mặc dù rất mạnh, nhưng là trong phạm trù con người rồi. Còn kẻ trước mắt đây, căn bản không phải người!

Phạm Nhạc lén lút chạy.

Bởi vì Từ Huyết bay trước mặt Phạm Nhạc, vì thế Bạch Hạ không dám manh động. Hắn đành trơ mắt nhìn cô chạy mất.

Lúc này Từ Huyết mới mở mắt.

- Chạy rồi à?

- Từ Huyết... - giọng Bạch Hạ trầm hẳn.

Từ Huyết liếc mắt nhìn qua, thân hình vừa động đã xuất hiện cạnh Bạch Hạ. Ngón tay thon dài chạm lên khuôn mặt, bộ vuốt nhọn sắc bén của cô lướt qua gò má Bạch Hạ.

- Nhóc con, lời nói lễ độ một chút. Ta dù sao cũng là chị của người.

Bạch Hạ nhất thời không muốn tiếp tục nói rồi. Hắn hất tay Từ Huyết ra. Cô cười, thân thể lượn một vòng, bay lên cao.

- Sao? Giờ muốn bàn bạc cái gì?

Bạch Hạ trầm mặc.

- Lâm Phạm Nhạc đó, người cũng biết là người tạo ra chúng ta đúng không?

Bạch Hạ nhíu mày, hơi gật đầu.

- Chà, mẹ cơ đấy. Trước giờ ta còn chưa biết mẹ là gì.

- ...

- Cô ta làm ta là vật chất nhân tạo đấy. Mà không đúng. Lão ta đâu phải người...

Bạch Hạ không biết nên nói gì.

- Thú vị - Từ Huyết xoa cằm, sau đó liếc nhìn Bạch Hạ. - Thế nào hả? Muốn giết à?

Bạch Hạ gật đầu.

- Thật tiếc. Ta còn muốn làm một đứa con gái ngoan ngoãn.

- ...

- Không bằng ta tặng mẹ vài bộ xương người.

Bạch Hạ hoàn toàn cảm thấy bất lực. Rốt cuộc Phạm Nhạc cô ta nghĩ cái gì mà tạo ra nhân vật này vậy hả?

*tg: Đồ mọi người biết Từ Huyết ở đâu ra (●'▽`)ノ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhóc con

Phạm Nhạc lên về thành công.

[Va chạm thành công. Ký chủ có thực hiện theo dõi?]

- - Còn phải hỏi à?

Phạm Nhạc gật đầu.

[Đã thực hiện theo dõi, khởi động cảnh báo. Nhiệm vụ hệ thống hoàn thành, nhận thưởng gói quà hệ thống. Mở gói quà hệ thống. Ký chủ nhận được 100 điểm phát triển, 100 điểm kinh nghiệm, kỹ năng Thông thái và Né tránh tăng cấp.

Mở nhiệm vụ hệ thống 4: Tự tay giết chết Tần Hàn. Thời gian: một năm, phần thưởng: gói quà hệ thống, trừng phạt: tử vong.

Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 180/120 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp.

Điểm phát triển: 210

Kinh nghiệm: 30/400

Cấp độ: 4

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Phạm Nhạc mặt hơi đỏ. Mặc dù việc người hâm hại người trong giới giải trí rất nhiều, bản thân cô cũng vì thế mà chết, nhưng cô chưa từng giết ai cả. Cô cũng không muốn trở thành loại người tàn nhẫn để có thể giết ai đó, tại sao hệ thống lại yêu cầu giết Tần Hàn? Còn lại là tự tay giết nữa.

Phạm Nhạc nhin không được trực tiếp nằm ngủ không muốn dậy nữa. Cứ ngủ hết một năm, sau đó thì trừng phạt hệ thống sẽ xử lý tất cả. Cô thật sự cảm thấy không muốn sống nữa.

Một Bạch Hạ đã đối phó không xong, bây giờ còn thêm Từ Huyết. Cái mạng nhỏ của cô kể bỏ. Đã thế, còn thêm một cái nhiệm vụ...

Có điều bất kể Phạm Nhạc muốn ngủ luôn cũng không thể được. Buổi chiều cô cũng phải dậy học tiếp. Sau đó Tiêu Gia Huy còn có Tiêu Chí Thanh tới đón cô trở về, sẵn tiện mang luôn Tiêu Chí Long và Tiêu Chí Phong về. Phạm Nhạc ngồi ghế phụ lái, tỏ vẻ hết sức ngoan ngoãn.

- Nhạc Nhạc, hôm nay học thế nào? - Tiêu Gia Huy hỏi.

Hỏi tương lại, Phạm Nhạc suýt chút phun ra hai từ "ác mộng", còn khá nuột ngược lại được.

- Rất vui ạ.

Tiêu Chí Phong ném qua một ánh mắt khinh bỉ. Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, làm vẻ hoàn toàn không nhận biết.

Sáng ngày cuối tuần, Tiêu Chí Hào đi họp mặt cùng mấy người trong nhóm nhạc. Anh cũng giữ lời hứa dẫn Tiêu Chí Long và Phạm Nhạc cùng đi. Chặng qua Tiêu Gia Nguyên cùng các đồng chí cần một người trẻ tuổi theo giúp, cứng rắn lời theo Tiêu Chí Long.

Thế là chỉ có mỗi Phạm Nhạc theo Tiêu Chí Hào qua nhà của Lâm Phạm Hoàng.

Do Lâm Phạm Hoàng không thích ở chung cư nên tự mua một căn biệt thự lớn ở ngoại ô thành phố, một nơi khá yên bình. Tội mỗi chỗ này khá xa chỗ ở của Phạm Nhạc, nên hai chị em cũng không thường xuyên ghé qua nhà của nhau. Do đó nên cũng tới một năm rồi hai chị em vẫn chưa gặp mặt nhau.

Lúc dẫn theo Phạm Nhạc vào trong Tiêu Chí Hào khiến ba người vô cùng ngạc nhiên.

Phạm Nhạc nhìn ra đám bọn họ. Ngoài trừ Phạm Hoàng, còn có Hứa Tuấn Nha và Phó Hành Thâm. Thật không hiểu tại sao cô lúc đầu lại không nhận ra Tiêu Chí Hào nữa.

- Nhoc nào đây?

- Tiêu Phạm Nhạc ạ.

Nói rồi Phạm Nhạc vui vẻ chạy tới phía Phạm Hoàng. Cô rất tự nhiên leo lên ghế, trực tiếp ngồi trên đùi Phạm Hoàng tròn mắt ngây ngô.

- A, cô bé này... - Hứa Tuấn Nha ngạc nhiên.

Tiêu Chí Hào ngồi xuống.

- A Nhạc vốn rất sợ người lạ đấy.

Phạm Nhạc vênh mặt. Nghe chưa em trai? Chị đây chỉ đặc biệt đối xử tốt với chú em thôi đấy.

Phó Hành Thâm vốn rất thích trẻ con. Phạm Nhạc trông đặc biệt đáng yêu, lại thông minh lanh lợi, khiến người khác rất yêu thích. Vì thế liền giành được sự quan tâm của người này.

- Bé con, anh có thể hỏi tên người bạn trên tay em không?

Phạm Nhạc giơ lên Mộ Mộ.

- Mộ Mộ ạ.

- Thật là đáng yêu nha.

Mắt hơi âm thầm, Phạm Hoàng vuốt tóc Phạm Nhạc. Phạm Nhạc vui vẻ cười.

- Được rồi, đừng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu bàn bạc MV mới thôi. - Hứa Tuấn Nha nhắc nhở.

Phạm Nhạc bĩu môi. Group leader có khác, mức độ nghiêm túc rất cao nha.

- Được rồi nhóc con, - Lâm Phạm Hoàng thở ra - ra ngoài chơi đi.

Phạm Nhạc xụ mặt. Phạm Hoàng nhắc bóng cô đặt xuống đất. Cô vội bám cổ anh.

- Không chịu! A Nhạc muốn chơi ở đây cơ! Với lại, A Nhạc không phải nhóc con!

Đám người phì cười.

- Không cho cười! A Nhạc thật sự không phải trẻ con mà!

Lâm Phạm Hoàng cứng rắn đem Phạm Nhạc bám trên cổ thả xuống đất.

- Đó là nếu nhóc chứng minh được nhóc là người lớn đã. Giờ thì ra ngoài đi.

Phạm Nhạc xù lông.

- Nếu A Nhạc chứng minh được A Nhạc là người lớn, anh phải gọi A Nhạc là chị!

- A Nhạc, không được nói linh tinh! - Tiêu Chí Hào nhắc nhở.

Phạm Nhạc bĩu môi, khoanh tay không nói. Phạm Hoàng phì cười.

- Được thôi. Nếu nhóc chứng minh được nhóc là người lớn anh sẽ gọi nhóc là chị. Nhưng nếu không được thì sao?

- Thì A Nhạc sẽ thơm anh một cái.

Bốn người nhìn nhau, cười. Quả thật là con nít mà!

Phạm Nhạc xụ mặt, sau đó nắm tai kéo Mộ Mộ lê lét đi ra ngoài. Hừ, mấy đứa nhóc các ngươi tầm nhìn thật nông cạn. Chứng minh ta là người lớn? Hahaha đừng quên chị đây là Lâm ảnh hậu vai nào cũng diễn được!

- Mẹ!

- Má ơi!

Phạm Nhạc giật mình kêu lên một tiếng, ngã ngồi. Cô bàng hoàng nhìn cái khuôn mặt lộn ngược từ trên xuống ở trước mặt mình. Cô gái tóc bạch kim cười hắc hắc, phiêu phù trên không trung.

- Từ... Từ... Từ Huyết...!

Cái gì vậy? Dọa chết cô rồi!

- Mẹ, tôi gặp người đây.

Cái... Cái gì cơ? Cô mới nghe gì đấy?

- Mẹ, tặng người một món quà.

Từ Huyết vừa nói vừa bận rộn tìm thứ gì đó bên người. Phạm Nhạc vẫn chưa kịp hoàn hồn, đang bàng hoàng đột nhiên nhìn thấy trước mặt một cái đầu lâu.

*tg: nha nha, có người hỏi ta vì sao lại dùng xưng hô ta-người. Ta giải thích luôn cho các nàng. Bởi vì thái độ giữa hai bên nên ta nghĩ dùng cách xưng hô này khá thích hợp. Ví dụ nhé. Ta hay dùng ta-cô, nhưng trường hợp này không thể xưng ta-cô được. Nghĩ xem mẹ con xưng như vậy nó sẽ ra cái gì. Nếu xưng mẹ-con, có thấy khi nào hai người một truy sát một chạy trốn xưng hô vậy không hả? Kiểu "con muốn giết..." Ấy không được. Dù các nàng thấy được thì ta cũng thấy không được. Nghe "đại nghịch bất đạo" lắm aaa. Vậy nên nếu các nàng thấy khó chịu với cách xưng hô này các nàng thông cảm cho ta.

À, hỏi các nàng một việc. Các nàng nghĩ Lâm Phạm Nhạc có nên tiếp tục làm diễn viên không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sau này phải gọi là chị

Phạm Nhạc sợ đến suýt chút ngất xỉu.

- Cái... Cái gì đây?

Từ Huyết tung cái đầu lâu trên tay.

- Tối hôm qua đang kiểm quả tặng người thì gặp một tên đòi ta đi chơi cùng hắn. Ngứa mắt nên giết, hộp sọ của hắn thấy cũng đẹp nên đem về tặng người.

Phạm Nhạc bịt miệng ngăn cơn buồn nôn. Trong truyện thì Từ Huyết đúng là hay giết người thật, nhưng đây là ngoài đời thật mà! (tę: thân ái Phạm Nhạc, đây vẫn là truyện)

Phạm Nhạc cảm thấy mình vừa gây ra tội lớn, khóc không ra nước mắt.

- Không thích à? Để ta tìm cái khác tặng người. - Nói rồi muốn bay đi.

Phạm Nhạc thật không biết mình rốt cuộc đã tạo ra loại nghiệp chương gì nữa. Bất kể thế nào, bây giờ cô không được để Từ Huyết đi giết người!

- Khoan đã!

Từ Huyết dừng lại.

- Thế nào?

-

Phạm Nhạc hoàn toàn cảm nín không biết nói gì. Từ Huyết phì cười, bay tới xoa má Phạm Nhạc.

- Mẹ à, người thật đáng yêu đó. Ta biết người không thích đầu lâu. Được rồi, không thích thì không tặng.

-

Từ Huyết từ lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Nghĩ lại thì, dạo trước lúc chưa chết cô viết Từ Huyết tính tình dần trở nên kỳ quái. Trước khi Từ Huyết thành nữ vương hình tượng thật sự rất lạnh, đặc biệt tàn nhẫn. Trở thành nữ vương rồi cô ta lại thích đùa giỡn người khác, nhưng so ra cùng trước kia còn tàn nhẫn hơn nữa. Nói chung mà có khả năng hiểu được Từ Huyết thì chỉ có Phạm Nhạc người tạo ra cô ta thôi. Cả Từ Nguyệt lẫn Từ Vân đều không hiểu rõ nổi Từ Huyết nữa là.... (tę: bọn ta tạo ra tất cả các người, vậy bọn ta thì sao đây hả?; Phạm Nhạc: (-_-) các người nắm giữ số mạng bọn ta luôn rồi; tę: hiểu được thì tốt:D)

- Vậy người muốn cái gì? Ta tặng người. - Từ Huyết khuyến mãi một nụ cười.

-

Người có thể đừng cười không? Rất đáng sợ đó!

- Vì sao muốn tặng quà cho ta?

Từ Huyết tròn mắt giả ngây thơ. Quà thật càng làm thế cô ta càng trông nguy hiểm chứ chẳng dễ gần hơn tí nào.

- Người... sẽ không phải muốn đùa giỡn gì ta chứ?

Từ Huyết tò vò tổn thương. Trông già tạo không chịu được.

- Mẹ à, ta chỉ muốn lấy lòng người thôi, không thấy à?

- - Người mà lấy lòng ai hả? - Tựంగా ta tin chắc?

- Haha...!!! Quà thật, người đúng là hiểu ta đó!

Từ Huyết lượn vòng. Cô ta bay quanh Phạm Nhạc.

- Mẹ, ta biết người chết từ cái hồi nào đó rồi, căn bản không phải mẹ thật, chỉ có linh hồn thôi.

Phạm Nhạc cảm thấy, cái khả năng hiểu rõ sống chết đến nghịch thiên của Từ Huyết quá hại người.

- Không phải vẫn là ta à?

Phạm Nhạc đáp một tiếng, cầm tai Mộ Mộ xách lên, sau đó ôm lấy và bước tiếp.

- Phải phải, vẫn là người. - Từ Huyết ha ha cười.

- Vậy rốt cuộc người có mục đích gì?

Từ Huyết nằm trên không, tay sờ cằm.

- Chẳng biết nữa. Tự dung lại bị người gọi ra đây, đi một mình rất buồn nha. Ta không có hứng thú giết người như tên Bạch Hạ kia tí nào.

- Không giết ta? - Phạm Nhạc dừng bước, nhìn Từ Huyết - Nói thật?

Từ Huyết còn chẳng thèm nhìn Phạm Nhạc.

- Tùy tâm trạng.

-

Cái mạng nhỏ này của cô rốt cuộc đáng giá chỗ nào hả???

Thật muốn chết mà...

- Mẹ, ta định dạo chơi quanh thế giới này một đoạn rồi trở về. Trước lúc đó người không được chết đâu đấy. Nhớ đợi ta về giết người, nếu không ta giết ông chú đấy.

- Há? - Mới vừa bảo gì cơ?

Từ Huyết bay mất.

Phạm Nhạc ngu người. Cái quái gì thế? Mới bảo không giết cơ mà?

- Đây là tùy hứng của cô ta đó à? - Mi mắt Phạm Nhạc giật giật. - Thôi kệ đi. Bây giờ thì xem nào.....

Phạm Nhạc cười tỉnh quái, lờ Mồ Mồ đi vòng quanh.

Phạm Nhạc đẩy cửa.

- A Nhạc?

Liếc còn chẳng thèm liếc mắt nhìn qua, đi về phía ghế ngồi. Đám người nhìn nhau. Cô mới đi được năm phút, sao lại về rồi?

Phạm Nhạc ngồi trên ghế chau mày. Cô nhận ra được một cái sự thật phũ phàng. Người lớn đóng vai trẻ con, có thể. Nhưng trẻ con, không có cách nào đóng vai người lớn được!

Phạm Nhạc quyết định, nếu không đóng được, thì bắt bọn họ thừa nhận!

Bốn người nhìn cô nhóc ngồi một góc, mơ hồ không hiểu. Mới vừa về mặt không vui, sau đó không hiểu sao lại trở nên vui vẻ rồi.

- Anh Thâm~~~

Phạm Nhạc ôm Mồ Mồ, lon ton chạy về phía Phó Hành Thâm. Phó Hành Thâm còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị cô nhóc nào đó sà vào lòng. Cơ thể mềm mại của trẻ con dụi vào người anh ta, khuôn mặt nhỏ to vẻ đáng yêu. Lời nói nũng nịu đầy lấy lòng của cô hoàn toàn khiến Phó Hành Thâm con người này mất sức đề kháng.

- Anh Thâm, anh nói xem. A Nhạc có phải người lớn không?

Ba người vẫn còn ngu ngơ.

- Anh Thâm~~~ A Nhạc là người lớn phải không? - Phạm Nhạc long lanh mắt.

Tuyển phòng vệ cuối cùng tan nát, Phó Hành Thâm xoa đầu Phạm Nhạc.

- Ủ, là người lớn.

- !!!

Lâm Phạm Hoàng hình như mơ hồ nhận ra cái con nhóc này, đúng hơn là việc này, có gì đó không đúng.

- Lâm Phạm Hoàng, anh nghe chưa vậy? Sau này phải gọi em bằng chị. - Phạm Nhạc ném ánh mắt qua, nhắc nhở - Không được nói dối trẻ con nha.

-

Tiêu Chí Hào hoàn toàn không nói nên lời. Con bé này từ khi nào lại lanh lợi láu cá như vậy?

- Phó! Hành! Thâm! Tôi đã làm gì cậu chưa hả? - Phạm Hoàng gần như gào lên.

- Phạm Hoàng, bình tĩnh đã. - Hứa Tuấn Nha vội hòa giải.

Phạm Nhạc cười hắc hắc, chân ngắn liền nhảy xuống khỏi người Phó Hành Thâm. Trong lúc Phó Tuấn Nha bận rộn hòa giải cùng hạ hỏa, Phạm Nhạc ung dung ngồi lên ghế. Lúc này cô nhận được thông báo:

[Hoàn thành nhiệm vụ khiêu khích và lấy lòng. Ký chủ nhận được 60 kinh nghiệm. Kỹ năng Mê hoặc tăng cấp.

Thông tin của ký chủ đang được cập nhật]

*tg: Hahaha tiểu Hoàng, thua rồi nha:3

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Xuyên không giả

[Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 200/280 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 2.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp.

Điểm phát triển: 210

Kinh nghiệm: 240/400

Cấp độ: 4

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

- Mê hoặc tăng cấp?

Hahaha.... Mê hoặc....

Trong những ngày này, Phạm Nhạc cũng không lên cấp được. Cô đang nghĩ sẽ hoàn thành nhiệm vụ tân thủ.

- Này Mộ Mộ.

[?]

- Nhiệm vụ tân thủ là cái gì ấy nhỉ? Quên mất rồi.

[....

Nhiệm vụ tân thủ 4: lên cấp 10. Thời gian: vô hạn; trừng phạt: không.]

- Ồ...

Có vẻ lâu đây...

Phạm Nhạc nhìn Phạm Hoàng còn đang điên tiết, bĩu môi. Cô đứng dậy, đẩy cửa rồi đi.

Lâm Phạm Nhạc nhất định đã rời khỏi bệnh viện. Dựa vào tính cách của Phạm Hoàng, nhất định đã đưa Lâm Phạm Nhạc về đây. Mà căn nhà này, khoảng hơn một năm trước cô tới có tự mình giành lấy một phòng. Hiện tại..

- Chắc là ở đây rồi.

Phạm Nhạc đẩy cửa. Bởi vì khóa cửa khá cao, cô không khóa cửa mà chỉ cẩn thận đóng lại. Ôm Mộ Mộ tới gần giường, cô thấy cô gái trên giường nằm im không nhúc nhích. Cô nhếch môi cười.

- Lâm Phạm Nhạc, tỉnh dậy.

Cô gái không nhúc nhích.

- Bây giờ gọi cô Lâm Phạm Nhạc cô không nghe phải không?

Cô gái vẫn nằm yên. Phạm Nhạc về mặt có chút phật ý.

- Mộ Mộ, tra thông tin của cô ta.

[Đang cập nhật..

Thông tin hiện tại của đối tượng như sau:

Tên: Lâm Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 29

HP: 90/100

Kỹ năng:???

Cấp độ:???

Phạm Nhạc nhủ mày.

- Xuyên không giả, nếu bây giờ không mở mắt, tôi lập tức cho cô vừa sống lại là chết. - Phạm Nhạc lạnh giọng.

Cô gái cuối cùng cũng chịu mở mắt. Cô ngồi dậy, nhìn cô bé ôm thỏ bông đứng cạnh giường. Ánh mắt cô ta không có ánh sáng. Đó là một loại ánh mắt u ám tràn ngập bóng tối. Phạm Nhạc biết ánh mắt đó. Đó là loại ánh mắt bị thương. Con người này hẳn là có ký ức không mấy tốt đẹp.

- Cô là ai?

Phạm Nhạc cười nhạt.

- Chủ nhân cái cơ thể cô đang dùng.

Lâm Phạm Nhạc ngạc nhiên nhìn cô bé trước mặt. Ánh mắt sau đó liền đậm đặc.

- Muốn lấy lại cơ thể đúng không?

Phạm Nhạc bĩu môi.

- Ai thêm!

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên.

- A Hoàng vẫn chưa cho cô biết đúng không?

- Chuyện gì?

Phạm Nhạc leo lên giường.

- Tôi kỳ thật không phải loại phụ nữ đang hiển hiện lành gì. Tôi là ảnh hậu, ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc.

Lâm Phạm Nhạc nhủ mày.

- Có chút ấn tượng.

Tiêu Phạm Nhạc cười một tiếng.

- Tất nhiên. Tôi biết danh tiếng của tôi rất lớn.

- Vậy cô muốn gì?

Sắc mặt Tiêu Phạm Nhạc trầm xuống. Cô nhếch môi cười.

- Tôi đang đứng ở đỉnh cao sự nghiệp. Mọi ánh đèn đều chiếu về phía tôi, mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào tôi. Tôi còn đầu tư một vài công ty lớn, có cổ phiếu của tập đoàn lớn HT. Tôi có rất nhiều thứ, có tất cả những gì tôi muốn.

Lời này Tiêu Phạm Nhạc nói với vẻ kiêu ngạo. Lâm Phạm Nhạc im lặng lắng nghe. Về mặt Tiêu Phạm Nhạc sau đó liền trở nên tối sầm.

- Mà sau đó bởi vì lơ là, tôi mới bị tai nạn phim trường làm chết đi.

Lâm Phạm Nhạc nhủ mày.

- Lời này cô nói cho tôi là có ý gì?

Tiêu Phạm Nhạc chiếu tầm mắt qua.

- Tôi muốn cô trở về giới giải trí, giúp tôi giải quyết người kia.

- Tôi?

- Phải, hiện tại cô mới là ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc được làm tâm điểm của truyền thông. Còn tôi bây giờ chỉ là vị tiểu thư nhỏ, hòn ngọc quý của Tiêu gia, cùng giới giải trí không có can hệ. Nhưng tôi không cam tâm chết đi như vậy, nên cô nhất định phải thay tôi làm rõ ràng tất cả.

Lâm Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng.

- Cô dựa vào cái gì nghĩ tôi có thể làm được?

- Dựa vào cái gì?

Tiêu Phạm Nhạc đứng dậy, bước tới trước mặt Lâm Phạm Nhạc. Bàn tay nhỏ nắm chặt khuôn mặt Lâm Phạm Nhạc, cô nhìn thẳng vào đôi mắt cô ta.

- Dựa vào đôi mắt này!

Ánh mắt Lâm Phạm Nhạc xẹt qua một tia sáng, hai người mắt đối mắt. Một lúc lâu vẫn không có ai yếu thế, cuối cùng là Lâm Phạm Nhạc rời mắt đi trước. Tiêu Phạm Nhạc hất tay, rồi đi. Cô lại trở về cạnh giường, ngồi xuống.

- Ánh mắt đó của cô, dù âm thầm vẫn không thiếu sắc sảo. Mặc dù không hiểu tại sao trông cô lại không muốn sống như vậy, nhưng tôi biết cô trước kia không phải loại người tầm thường.

Không gian im lặng một đoạn.

- Hahaha....

Lâm Phạm Nhạc bật cười. Tiếng cười nghe bi thương.

- Lộ Quan Vũ à Lộ Quan Vũ...

Tiêu Phạm Nhạc nhú mày, nhưng không nói gì.

- Cô nói đúng, Phạm Nhạc. Tôi không phải loại người tầm thường. Tôi là sát thủ, từng thực hiện rất nhiều phi vụ khác nhau. Cô không biết đâu, cái lý do tôi chết.... Hahaha....

Tiêu Phạm Nhạc nhìn khuôn mặt đau khổ của chính mình, trong lòng cười lạnh.

- Biết yêu rồi à?

Lâm Phạm Nhạc ngẩng đầu.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- ?

- Tuổi thật của cô ấy.

- Hai mươi lăm..

Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng. Một đoạn ký ức chạy qua trí óc cô.

- Chỉ mới hai mươi lăm thôi. Cô thua kém tôi bốn tuổi. Cô gái trẻ, biết sao không? Yêu, nó vốn là một loại kiếp nạn. Đợi đến khi nhận ra rồi, sợ rằng đã không thể rời khỏi được.

Tiêu Phạm Nhạc an tĩnh một đoạn.

- Cái gọi là yêu, đồng nghĩa với trả giá. Nếu như cô đã đến đây, nghĩa là trả giá đã xong xuôi, vậy thì tiếp tục ngoan ngoãn mà làm Lâm Phạm Nhạc đi. Cô cho rằng, cái chết của cô trong mắt người khác quan trọng sao?

Lâm Phạm Nhạc im lặng không đáp. Tiêu Phạm Nhạc ngồi yên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Lâm Phạm Nhạc

- Cô tại sao lại nghĩ vậy?

Tiêu Phạm Nhạc liếc mắt nhìn qua, cũng lười trả lời.

- Cô đến cuối cùng có chấp nhận không đây?

Lâm Phạm Nhạc lấy làm suy nghĩ một lúc lâu.

- Được thôi. Dù gì cũng chẳng có gì để làm.

- Tôi biết có thể tin tưởng cô mà. Ánh mắt đó chứng tỏ chúng ta là cùng một loại người. Tôi nhìn người thường rất đúng nha.

- Cứ cho là vậy đi. - Lâm Phạm Nhạc cũng lười phản bác.

Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm.

- Cô có hệ thống không? - Tiêu Phạm Nhạc nhỏ giọng.

- Hệ thống?

- Nhìn cái phản ứng này thì chắc là không rồi. - Tiêu Phạm Nhạc lăm bằm.

Phạm Nhạc có chút suy tính. Hệ thống đưa ra nhiệm vụ tự tay cô giết Tần Hàn, có phải hay không là dùng tay của Lâm Phạm Nhạc giết? Vẫn là dùng tay Tiêu Phạm Nhạc giết?

Nói thế nào đi nữa thì cô cũng không muốn hoàn thành nhiệm vụ này. Cô không muốn giết người.

- Không biết cô có kỹ năng diễn xuất hay không, nhưng trình độ tuyệt đối không bằng tôi. Tạm thời đừng nhận phim hay chương trình nào cả. Đợi sau khi tôi tiến nhập giới giải trí sẽ cùng cô đi tiếp. - Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm

- Em không cho phép chị tiến vào giới giải trí!

Tiêu Phạm Nhạc nhìn tới. Lâm Phạm Hoàng đang đứng trước cửa, ngoài ra không có ai khác. Mặc dù trong lòng nổi sóng, về mặt cô vẫn ung dung.

- Nghe hết rồi à?

Lâm Phạm Hoàng bước vào phòng, khóa trái cửa. Anh trừng mắt với Tiêu Phạm Nhạc.

- Lâm Phạm Nhạc, rốt cuộc chị đang nghĩ cái gì? Ở trong vũng bùn này nhiều năm như vậy, chị bây giờ còn muốn quay lại sao?

Tiêu Phạm Nhạc cụp mắt.

- Thì đã sao chứ? - Tiêu Phạm Nhạc cười lạnh. - Lâm Phạm Hoàng, bây giờ nhìn lại đi. Chị mày hiện tại là Tiêu Phạm Nhạc viên minh châu của Tiêu gia, chứ không phải Lâm Phạm Nhạc chị gái của mày. Chị đây làm gì cũng không liên quan tới mày.

- Chị...!

Lâm Phạm Hoàng chưa bao giờ tin vào lời nói cùng về mặt của Phạm Nhạc. Cô là một diễn viên xuất sắc, anh còn lâu mới đi tin cô.

Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ nhảy xuống giường.

- Chăm sóc cho tốt chị của mày đi.

Cô đi về phía cửa, với tay mở khóa.

- Nếu như là vạch mặt người hại chết chị, em cũng có thể.

Tiêu Phạm Nhạc dừng lại, thờ dài. Cũng không biết là có phải thờ dài vì không mở được cửa không, cô lắc đầu. Bận rộn đi kéo một cái ghế, cô thờ ơ đáp:

- Không có khả năng. Danh tiếng của mày không lớn thế, hơn nữa mày cũng không phải diễn viên.

Lâm Phạm Hoàng nắm chặt tay. Anh không phải diễn viên, là ca sĩ.

Tiêu Phạm Nhạc cuối cùng cũng mở được cửa, thờ ra một tiếng đem ghế đặt về chỗ cũ.

- Lâm Phạm Nhạc, chúng ta cùng tên nên cũng khó phân biệt. Tên thật của cô không muốn nói tôi cũng không ép, dùng tên tôi cũng được. Sau này cô gọi tôi là A Nhạc hay Nhạc Nhạc gì cũng được, tôi gọi cô là Lâm Nhạc. Vậy đi.

Tiêu Phạm Nhạc mở cửa bước ra ngoài. Không biết nghĩ gì, rốt cuộc cô dừng lại.

- An tâm, chị hiện tại nói sao cũng rất được Tiêu gia chăm chút. Huống hồ gì cũng không phải lần đầu bước vào giới giải trí.

Nói rồi cô đi thẳng. Lâm Phạm Hoàng thờ dài. Lâm Phạm Nhạc nhìn qua.

- Cô ấy đâu cần cậu chăm sóc.

- Chị không hiểu đâu, chị ấy vẫn còn trẻ con lắm.

Lâm Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng.

- Như thế nào mới là người lớn chứ?

Lâm Phạm Hoàng nhìn qua Lâm Phạm Nhạc. Cô gái trên giường phảng phất mang một tia khí chất của Lâm Phạm Nhạc, lãnh ngạo đến đáng ngạc nhiên.

Lúc Phạm Hoàng ra tới phòng khách thì không thấy Tiểu Chí Hào đâu cả. Cũng không nhìn thấy Phạm Nhạc.

- Chí Hào đâu rồi?

- Vừa mới đi cùng A Nhạc rồi. lát là quay lại ngay.

Nghe hai từ "A Nhạc" Phạm Hoàng cảm thấy khó chịu. Anh bực bội ngồi xuống. Phó Hành Thâm lại gần, rất không có tiền đồ đưa ra bộ mặt lấy lòng.

- Còn giận à?

Phạm Hoàng hừ lạnh một tiếng. Ở một bên Hứa Tuấn Nha hoàn toàn không muốn lên tiếng. Vừa lúc cửa mở.

- Được rồi, MV cứ vậy đi, tôi phải đưa A Nhạc về đã.

-

Còn may bọn họ đã bàn tính trước, hôm nay chỉ thống nhất thôi đấy. Nếu là thật sự bàn tính, thời gian hôm nay dành ra còn chưa tới một tiếng nữa.

- Lâm Phạm Hoàng, sau này phải gọi em là chị đó. - Phạm Nhạc thể hiện tâm tình rất tốt.

Lâm Phạm Hoàng xoa trán. Bà chị này của anh cũng thật...

- Được rồi, sau này sẽ gọi là chị Tiểu Nhạc.

Phạm Nhạc tỏ vẻ rất vui vẻ, nắm tay Tiêu Chí Hào. Không hiểu sao Phạm Hoàng lại thấy cái bàn tay kia của Tiêu Chí Hào đặc biệt gai mắt.

Đám người ngạc nhiên nhìn Phạm Hoàng. Tên này vốn là người ngang bướng. Bất hán gọi một người lớn tuổi hơn là chị còn khó, đừng nói tới gọi một con nhóc là chị.

- Anh, lần sau lại dẫn A Nhạc tới đây được không? - Phạm Nhạc lắc lắc tay Tiêu Chí Hào.

Tiêu Chí Hào hoàn toàn không có cách từ chối cái bộ mặt kia. Anh xoa trán.

- Thỉnh thoảng cứ dẫn qua chơi.

Có tiếng mở cửa, mọi ánh mắt đổ qua.

Cô gái xinh đẹp ăn mặc đơn giản đứng phía cửa. Mặc dù cô ta chỉ là đứng yên đó, nhưng lại toát ra một loại khí tràng đáng sợ. Một ánh mắt của cô ta cũng đủ sắc bén để khiến người ta run sợ. Đây là hình tượng nữ thần lạnh lùng của anh hậu Lâm Phạm Nhạc.

Tiểu Phạm Nhạc tỏ vẻ rất tán dương.

- Chị! - Phạm Hoàng nhúm mày.

Lâm Phạm Nhạc mỉm cười, lại gần phía Tiêu Phạm Nhạc.

- Đứa bé này rất đáng yêu, tôi rất thích. Sau này có thể thì đưa nó đến đây nhiều một chút, tôi sẽ thường xuyên ghé qua.

Tiêu Chí Hào hoàn toàn không biết nói gì.

- Chị định trở về à? - Lâm Phạm Hoàng liếc mắt.

Lâm Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng.

- Tất nhiên phải trở về. Ít nhất cũng phải báo bình an với fan hâm mộ một tiếng.

Tiểu Phạm Nhạc đặc biệt ưa thích dáng vẻ này của Lâm Phạm Nhạc. Cô buông tay Tiêu Chí Hào, lon ton chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiểu quỷ mặt trắng nhỏ

Tiểu Phạm Nhạc lon ton chạy tới, nắm tay Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc ngồi xuống, tỏ vẻ là đang cùng Tiểu Phạm Nhạc chơi đùa. Hai người thì thầm:

- Rất tốt nha. Tôi rất thích cái khí chất này của cô.

- Cô thích là được.

- Cô suy nghĩ thật tốt rồi. Dù không biết cô rốt cuộc có biết diễn không, hiện tại tôi thấy cô rất tốt. Thế nào? Có muốn làm đệ tử của tôi không?

Lâm Phạm Nhạc phì cười.

- Tôi xin kiếu.

Tiểu Phạm Nhạc tỏ vẻ chỉ hỏi cho có, nhún vai. Lâm Phạm Nhạc đứng dậy. Tiểu Phạm Nhạc nắm tay cô.

Có tiếng chuông điện thoại.

Tiêu Chí Hào vội vàng nghe máy. Tiểu Phạm Nhạc tròn mắt nhìn tới. Cúp máy xong, anh lại gần nắm tay Phạm Nhạc.

- A Nhạc, mau về thôi.

Tiểu Phạm Nhạc bĩu môi. Chưa ai kịp hiểu cô đã ôm chân Lâm Phạm Nhạc.

- Không về!

-

Tiêu Chí Hào hoàn toàn không hiểu cô nhóc này hôm nay rốt cuộc là ăn trúng cái gì nữa. Anh xoa trán.

- Ông nội gọi rồi, mau trở về.

- Không!

Tiểu Phạm Nhạc bám chặt trên người Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc nhúm mày, đem cô bế lên.

- Cô muốn gì nữa đây? - Lâm Phạm Nhạc thì thầm.

- Thật không biết phối hợp. - Tiêu Phạm Nhạc ôm cổ Lâm Phạm Nhạc, cùng thì thăm - Mau nói gì đó đi, nếu không là không biết bao giờ mới gặp lại đâu.

- Tôi làm sao biết được cô sẽ có cái trò này!/? - Lâm Phạm Nhạc phản bác.

- Dù sao thì giờ cũng biết rồi!

Đứng một bên Lâm Phạm Hoàng xoa trán. Hai người này có thể ngừng công khai thì thăm không? Có biết là trông rất đáng nghi ngờ à?

- Được rồi, đừng có quyến luyến thế. Hôm nào lại gặp. - Lâm Phạm Hoàng lên tiếng.

Tiêu Phạm Nhạc trừng mắt với Lâm Phạm Hoàng. Ai đó lập tức im mồm, tỏ vẻ sẽ không nói gì nữa. Lâm Phạm Nhạc cười một tiếng, đem Tiêu Phạm Nhạc thả xuống. Tiêu Phạm Nhạc dính chặt không buông.

- Không bằng hôm nào chị tới nhà làm khách? - Tiêu Chí Hào ngỏ lời.

- Như vậy được không?

- Tất nhiên là được.

- Vậy tôi sẽ chọn một hôm nào đó làm phiền vậy.

Tiêu Chí Hào gật đầu. Anh đưa tay.

- Được rồi đó A Nhạc, mau quay về thôi.

Phạm Nhạc cực kì không cam tâm, cuối cùng chạy tới.

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ lon ton chạy theo Tiêu Chí Long. Hai người đi lòng vòng một hồi.

- Được rồi nhóc con. Rốt cuộc nhóc chạy theo ta làm cái gì? - Tiêu Chí Long phát tiết gào lên.

Phạm Nhạc tròn mắt. Sau đó chỉ cười tinh quái mà không đáp lời.

- Cái con nhóc này!

Tiêu Chí Long giờ tay dọa đánh Tiêu Phạm Nhạc. Cô cười, chân ngấn vội bỏ chạy. Đã vậy còn vừa chạy vừa kêu la:

- Chị An Như, anh đánh em!!!

Anh Như vội vã chạy lên, Phạm Nhạc sà vào lòng cô, ôm cổ. An Như ôm lấy Phạm Nhạc, tỏ vẻ an ủi vỗ lưng.

- Thiếu gia, tiểu thư còn nhỏ, thiếu gia đừng dùng bạo lực.

Phạm Nhạc đặc ý nhìn Tiêu Chí Long. Tiêu Chí Long suýt chút là muốn đập chết cái khuôn mặt nhỏ trắng trẻo kia. Cái gì mà khả ái đáng yêu, đúng là cái đồ tiểu quỷ!

[Nhiệm vụ khiêu khích hoàn thành, ký chủ nhận 30 điểm kinh nghiệm.]

Phạm Nhạc cười hắc hắc. Cô nhận ra muốn hoàn thành nhiệm vụ khiêu khích hàng ngày thì Tiêu Chí Long chính là một đối tượng thực hành rất tốt!

Được an ủi tốt rồi, Phạm Nhạc chân ngấn lại chạy đi. An Như thở dài. Tiểu thư càng ngày càng năng động, chăm sóc tiểu thư quả thật có chút khó khăn rồi.

- Tiểu thư, đừng chạy!

Tiêu Chí Long lira gập đầy mình, nhìn theo cái bóng nhỏ chạy mất hút. Anh đứng đó, hít thở một hồi, cuối cùng hậm hực rời đi.

Phạm Nhạc chạy loạn một hồi, sau đó va phải một người ngã lăn xuống đất.

- Tiểu thư! - An Như vội chạy tới.

Người kia ngồi xuống cạnh Phạm Nhạc.

- Nhạc Nhạc, con có sao không?

Phạm Nhạc nghe giọng nói giật mình nhìn lên. Là Y Lạc.

- Cô! - Y Lạc lạnh mặt nhìn An Như đang vội vã đỡ Phạm Nhạc. - Cô chăm sóc Nhạc Nhạc như vậy sao?

- Xin lỗi phu nhân... - An Như luống cuống cúi đầu.

Phạm Nhạc đen mặt. Cô kéo áo An Như, sau đó bước tới trước mặt. Khuôn mặt nhỏ tỏ vẻ hung dữ, mắt nhìn chằm chằm Y Lạc như con thú nhỏ bảo vệ đồ ăn. (tg: đồ ănvvv)

- Không cho mắng An Như!

- Tiểu thư....

Còn chưa đề An Như kịp cảm động, Phạm Nhạc kéo tay cô lôi đi. Y Lạc nhìn theo, mắt xẹt qua một tia sáng.

Phạm Nhạc kéo An Như đi một hồi lâu, cuối cùng ra tới phía ngoài mới dừng lại. Mặt nhỏ đầy hối lỗi, Phạm Nhạc nhìn An Như.

- An Như, xin lỗi.... Làm chị bị mất rồi....

An Như mỉm cười, ngồi xuống xoa đầu Phạm Nhạc. Ở Tiểu gia này ngoại trừ An Như cùng Tiểu Gia Huy thì chẳng ai chịu ngồi xuống nói chuyện với cô cả. Có thể thông cảm với chiều cao của cô à?

- Không vấn đề gì. Tiểu thư không sao là được.

- Yêu chị An Như nhất!

Phạm Nhạc nhướn chân hôn lên má An Như một cái, sau đó ôm Mộ Mộ tiếp tục chạy đi. An Như mỉm cười, đứng dậy đi theo cô.

[Nhiệm vụ ra ngoài hoàn thành, ký chủ nhận 30 điểm kinh nghiệm.]

Phạm Nhạc tuy vẫn không được phép ra ngoài, nhưng đã tìm được cách ra. Cô chỉ cần tự nhiên chạy ra, có người theo sau thì sẽ không bị bắt lại.

Phạm Nhạc vui vẻ nghĩ cuộc sống sau này sẽ thật tốt rồi. Cứ thế này tăng cấp lên.

[Thông tin hiện tại của ký chủ như sau:

Tên: Tiểu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 200/280 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 2.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp.

Điểm phát triển: 210

Kinh nghiệm: 40/600

Cấp độ: 5

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Câu lạc bộ âm nhạc

Tiểu Phạm Nhạc ngồi nói chuyện đăm nhóc. Che giấu đầy mắt một tia cột nhà, cô cười. Nghe lũ nhóc nói trường này có các câu lạc bộ, bình thường bên trường cấp ba ở gần đây một tháng sẽ cử học sinh qua giao lưu chơi đùa với bọn nhóc một lần.

Phạm Nhạc đang nghĩ tham gia câu lạc bộ âm nhạc. Cô đã kiểm tra rồi, giọng hát hiện tại của cô còn tốt hơn kiếp trước, cô cũng biết dùng vài loại đàn, hiểu biết âm nhạc không còn chỗ để chê. Thậm chí cô có thể sáng tác nhạc. Năm xưa mẹ của Phạm Nhạc có ước mơ làm ca sĩ, nhưng vì gia đình nên từ bỏ. Sau đó từ lúc cô rất nhỏ, bà đã dạy cô nhiều điều về âm nhạc, ấp ủ trong cô cái ước mơ này. Đáng tiếc là bà qua đời quá sớm.

- Ê nắm lùn.

Phạm Nhạc hơi nhăn mặt. Thằng nhóc này vì sao lúc nào cũng gọi cô là nắm lùn? Cô mới không lùn đó!

Được rồi, sự thật là cô thua nó gần hai cái đầu.

- Cái gì?

Thằng nhóc đưa tới cho cô một tờ giấy.

- Giấy đăng ký tham gia các câu lạc bộ. Cô giáo nói đưa cho cậu.

Phạm Nhạc cầm lấy tờ giấy, quay mặt đi.

Thằng nhóc này là lớp trưởng, thành tích cũng đứng bậc nhất trong khối. Tên của nó là Hàn Bách Ninh, tiểu thiếu gia Hàn gia, trên nó có một chị gái đã kết hôn. Hàn gia với Tiểu gia có

quan hệ đối tác đã lâu, hai gia đình tương đối thân thiết.

Phạm Nhạc nghĩ nghĩ, điền vào giấy. Đám nhóc xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn trong tờ giấy, chưa kịp thấy gì cô đã mang tờ giấy rời đi.

- Cô giáo Lục.

Phạm Nhạc mang giấy đi vào phòng. Lục Bắc Hà nhìn xuống tìm kiếm người vừa gọi mình. Phạm Nhạc nín áo cổ.

- Cô giáo Lục, em đến nhờ cô ký cái này.

Lục Bắc Hà nhận tờ giấy từ tay Phạm Nhạc, suy xét một hồi, ký tên rồi giao trả.

- Em tới phòng âm nhạc ở cuối hành lang đưa tờ giấy này cho cô giáo nhé.

- Vâng ạ.

Phạm Nhạc cầm giấy chạy đi. Câu lạc bộ cô đăng ký là câu lạc bộ âm nhạc. Nếu biểu hiện tốt, một ngôi trường danh giá như nơi này mầm non nổi bật không khó để được chú ý.

Trong phòng âm nhạc khá ồn ào. Phạm Nhạc loay hoay một hồi mới mở cửa được. Vừa mới bước vào chợt im lặng toàn bộ.

- Oa, cô bé này thật đáng yêu nha!

- Em gái, em học lớp nào?

-

Phạm Nhạc mặt xụ, ôm Mộ Mộ tới chỗ cô giáo. Đứng cạnh cô giáo có ba người, một trong số đó là Tiêu Chí Long.

- Ô? Nhóc con? Mì tới đây làm gì?

Phạm Nhạc làm mặt quý.

- Con nhóc này-....!

[Ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ khiêu khích, được tặng 30 điểm]

Cô nói, thật dễ chọc.

- Cô giáo, cô Lục bảo em đem cái này nộp cho cô.

Phạm Nhạc đưa giấy lại cho cô giáo. Đứng trước đồng người cũng không tiện đánh, Tiêu Chí Long nuốt xuống cục tức, nhón chân nhìn tờ giấy cô giáo cầm.

- Nhóc mà cũng muốn vào câu lạc bộ âm nhạc? Biết hát không đấy?

Nhìn bộ dạng khinh thường của Tiêu Chí Long, Phạm Nhạc bĩu môi lười phản bác. Cô giáo đọc xong giấy mới quay về phía cô.

- Con biết hát không?

- - Trông cô giống không biết hát lắm à?

Phạm Nhạc gật đầu.

- Cô đàn một bài, con hát theo nhé?

- Vâng ạ.

Cô giáo đàn piano. Bài này là một bài hát đơn giản của trẻ con. Bài hát này có lẽ cô giáo chỉ muốn thử giọng.

Mười phút trôi qua....

- Mẹ nó! Vì sao lại hát hay như vậy? Chỉ là bài hát thiếu nhi thôi mà! - Tiêu Chí Long phát tiết.

- Chí Long, đừng nói năng lung tung, ở đây toàn là trẻ con đấy.

Tiêu Chí Long hừ một tiếng, không nói nữa. Phạm Nhạc cười đắc chí. Cô giáo mỉm cười.

- Được rồi, em là thành viên mới của câu lạc bộ. Em học lớp nào?

- 4-1 ạ.

- 4-1? Em học lớp 4?

Phạm Nhạc gật gật đầu. Cô giáo dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn cô.

- Nhóc lùn. - Tiêu Chí Long giờ giọng chọc ghẹo, tay dè đầu Phạm Nhạc xoa mạnh. - Lớn rồi còn chơi thú nhồi bông.

Phạm Nhạc xù lông.

- Anh còn dám xoa đầu em, em sẽ cắn anh, sau đó mách ba và ông nội anh bắt nạt em!

- ... - Tất cả mọi người im lặng.

Tiêu Chí Long lặng lẽ thu tay lại. Con nhóc này hậu trường quá khủng bố. Player không muốn đấu với hacker! Bỏ đây khinh!

- Sao anh lại ở đây?

- Làm như ta thích nhìn cái mặt bánh bao của nhóc ấy. Hôm nay bên trường cử người qua giao lưu với mấy nhóc.

Phía sau đám học sinh tiểu học cũng nhao nhao khen các anh chị hát hay. Phạm Nhạc bĩu môi khinh bỉ.

Cơ mà cũng không ngờ là tên này lại ở trong câu lạc bộ âm nhạc cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiêu Phạm Nhạc hôm nay cực kì vui vẻ. So với cô Tiêu Chí Long càng vui vẻ hơn.

Lâm Phạm Nhạc hôm nay đến Tiêu gia!

Hiệu suất hoạt động của Lâm Phạm Nhạc cũng rất nhanh. Ngay sau khi hồi phục, cô ta bắt đầu đánh tiếng cho giới truyền thông. Sau đó thì cô ta tuyên bố không tiếp tục đóng phim nữa, đồng thời trong buổi họp báo cũng mập mờ vài ba câu về tai nạn của mình. Cộng đồng fan hâm mộ của Lâm Phạm Nhạc cũng tin tưởng đây không phải tai nạn phim trường. Nhưng đáng tiếc chuyên viên đạo cụ của đoàn phim đã trốn mất, cảnh sát đang trong quá trình điều tra.

- Tiêu lão gia, lần này thật là phiền rồi.

Tiêu Gia Nguyên lắc đầu.

- Cô Lâm khách khí rồi. Trước đây còn cùng cô có hợp tác qua, chúng ta cũng coi như có quen biết.

- Không ngờ Tiêu lão gia còn để tâm tới chuyện nhỏ nhặt đó.

Lâm Phạm Nhạc lúc này đang cùng Tiêu Gia Nguyên và Tiêu Gia Huy trò chuyện. Tiêu Chí Long sau một hồi nhẩn nhẩn, cuối cùng cũng không đợi được lao lên.

- Nữ thần!

Sắc mặt Tiêu Gia Nguyên lạnh xuống. Chưa kịp để ông nói lời nào, Lâm Phạm Nhạc đã lên tiếng:

- Cậu là....?

- Nữ thần, tôi là fan của nữ thần. Xin hãy cho tôi xin chữ kí!

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi. Tên cục lốc này, thật không biết ăn nói.

- Cô Lâm đừng để bụng, thằng bé đang độ tuổi bất thường.

- Ngài đừng nói thế. Nghề sĩ như tôi vốn sống nhờ fan mà. Hơn nữa, cũng không hẳn là xấu.

Mắt Tiêu Chí Long lấp lánh. Quả nhiên là nữ thần của anh, ăn nói thanh nhã, cử chỉ lịch thiệp, còn rất tốt tính! Nữ thần đang nói tốt cho anh!

Nhìn vẻ mặt fan nào tàn của Tiêu Chí Long, Tiêu Phạm Nhạc trong lòng khinh bỉ ngàn vạn lần. Hừ hừ, nữ thần trong lòng người chính là em gái nhỏ bị người khinh bỉ đây này!

- Nữ thần!

- Thần thần cái gì, mau tránh ra!

Tiêu Phạm Nhạc tay nhỏ trắng hồng đẩy Tiêu Chí Long ra. Chân ngán treo lên ghế, cô an vị trong lòng Lâm Phạm Nhạc. Tiêu Chí Long bỗng chốc hóa đá, sau đó gào lên:

- Con nhóc kia! Mau xuống! Nhóc dám ngồi lên người nữ thần sao hả!?

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi, khinh thường trả lời. Có gì mà không dám? Đây chính là cơ thể của tôi đấy!

- A Nhạc, mau xuống đi. Không được thất lễ. - Tiêu Gia Nguyên nghiêm khắc nhắc nhở. - Đừng có học anh con, không biết lễ giáo gì cả!

Tiêu Phạm Nhạc xụ mặt, kỹ năng Mê hoặc kích hoạt. Tiêu Gia Nguyên nhìn cháu gái ư xiu, trong lòng mềm nhũn, cũng không nỡ nặng lời đành im lặng.

[Kỹ năng Mê hoặc tăng cấp. Chúc mừng ký chủ]

Tiêu Phạm Nhạc trong lòng hân hoan, sau đó liền rất vui vẻ ôm Mộ Mộ thoải mái nằm trong lòng Lâm Phạm Nhạc. Tiêu Chí Long dù tức giận nhưng nữ thần đã không nói cũng không tiện có ý kiến gì khác.

- Phải rồi, cậu định nói...

- Không cho!

Sắc mặt Lâm Phạm Nhạc hơi đỏ, kỳ quái nhìn Tiêu Phạm Nhạc. Cô cho rằng cần phải đối tốt với fan, lời của Tiêu Phạm Nhạc cô không hiểu. Tiêu Phạm Nhạc thì thảo:

- Chữ ký của tôi, tôi muốn cho ai thì cho.

Lâm Phạm Nhạc tỏ vẻ hiểu. Mặc dù là cô ký, nhưng chữ ký cũng không giống với Lâm Phạm Nhạc thật sự. Vì thế cô cũng ít ký tên tặng fan. Bởi vì coi như muốn rút khỏi giới giải trí rồi, cô cũng chưa có tiếp xúc với fan, chưa tới lúc lo đến chữ ký giống hay không.

Tiêu Chí Long lúc này gân xanh đã nổi đầy trên trán. Con bé này lại chọn đúng lúc mà trêu chọc anh!

Nếu lỡ nữ thần có ấn tượng không tốt với anh thì sao?

Lâm Phạm Nhạc tỏ vẻ lúng túng không biết làm sao. Tiêu Phạm Nhạc đặc chí nhìn Tiêu Chí Long.

- Chị xinh đẹp, hứa với em không cho anh ấy chữ ký. - Tiêu Phạm Nhạc nũng nịu.

Lâm Phạm Nhạc còn phải cố nhịn cười. Cô đưa ánh mắt hồi lỗi nhìn Tiêu Chí Long, sau đó móc ngoéo với Tiêu Phạm Nhạc.

Tiêu Chí Long hoàn toàn sụp đổ.

- Lâu lâu, chị xinh đẹp thích A Nhạc hơn.

Lâm Phạm Nhạc suýt chút bật cười. Nếu để Tiêu Chí Long biết được ai mới chân chính là Lâm Phạm Nhạc, chắc chắn sẽ phát điên.

Tiêu Phạm Nhạc hết sức tự nhiên, trong lúc Lâm Phạm Nhạc tiếp tục cùng Tiêu Gia Nguyên và Tiêu Gia Huy trò chuyện thì ngồi ôm Mộ Mộ. Tiêu Chí Long quay vòng một hồi, sau cùng bởi vì Lâm Phạm Nhạc hứa hẹn liền nhanh chóng hí hửng chạy đi. Tiêu Phạm Nhạc khinh bỉ nhìn, sau đó tay chân xoay vòng một hồi, liền đem điện thoại trong túi Lâm Phạm Nhạc lấy ra được.

- Đứa trẻ này thật là hiếu động. - Lâm Phạm Nhạc cầm lấy điện thoại trong tay Tiêu Phạm Nhạc.

Tiêu Gia Huy cười gượng không đáp, Tiêu Gia Nguyên ho khan mấy tiếng. Mọi lần đều không quen người lạ, cũng không hiểu vì sao hôm nay lại dính lấy người khác như vậy.

Tiêu Phạm Nhạc nhảy xuống khỏi ghế, làm cho phía kia hai người một trận hoảng hốt. Cũng may cô đáp đất an toàn, sau đó liền kéo tay Lâm Phạm Nhạc.

- Chị xinh đẹp, đi chơi với A Nhạc đi.

- A Nhạc!

- Oa, ba và ông nội không thương con!

-

Lâm Phạm Nhạc tỏ vẻ, cô làm quá rồi.

Tiêu Gia Huy mềm lòng, sau đó không nói gì. Tiêu Gia Nguyên bởi vì cháu gái ngoan khóc đành yên tĩnh. Rốt cuộc vẫn lo con bé được nuông chiều quá sẽ hư hỏng, cuối cùng nghiêm mặt:

- A Nhạc, không được khóc!

Tiêu Phạm Nhạc càng khóc dữ. Lâm Phạm Nhạc thầm thở dài với cách giải quyết vấn đề này. Nhưng cô cũng công nhận nó là cách giải quyết vấn đề nhanh nhất.

- Tiểu lão đừng quát mắng, trẻ con muốn chơi đùa một chút thôi. Hôm nay tôi tới là bởi vì muốn chơi với cô bé, không ngại hỏi thử có thể hay không đây?

Lâm Phạm Nhạc vuốt ve Tiêu Phạm Nhạc, khiến đứa trẻ không khóc nữa. Tiêu Gia Nguyên hiếm thấy ai lại thân thiết với Tiêu Phạm Nhạc như vậy, cuối cùng cũng không từ chối. Tiêu Phạm Nhạc vui vẻ kéo Lâm Phạm Nhạc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phát trực tiếp

Trên khắp các trang mạng cùng giới truyền thông đang nổ tung vì một đoạn video dài 5 phút.

Trên trang cá nhân của ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc vốn sau khi tuyên bố ngừng đóng phim đã trống vắng đột nhiên xuất hiện một đoạn video. Đó là một cô bé nhỏ nhắn cực kì đáng yêu, hát một bài hát thiếu nhi. Giọng nói của cô bé rất ngọt, như có thể làm người ta tan chảy. Biểu cảm cũng vô cùng dễ thương.

Lúc đăng lên đoạn video ngắn này, Lâm Phạm Nhạc còn chèn thêm một câu: "Bảo bối nhỏ thật là đáng yêu <3"

Giọng hát hay, lại dễ thương, tất nhiên thu hút sự chú ý của người khác. Tất nhiên bảo bối này không phải ai khác chính là Tiêu Phạm Nhạc.

Căn phòng yên tĩnh. Ba anh em đang ngồi với nhau, người nào việc nấy. Vừa đó yên tĩnh chưa bao lâu...

- Gà! Nữ thần phát trực tiếp!

Tiêu Chí Hào cùng Tiêu Chí Thanh nhìn qua màn hình máy tính mà Tiêu Chí Long đang dùng. Video được đăng kèm với câu "Bảo bối đáng yêu, thật muốn bắt về nuôi~~~~".

Tiêu Chí Long có vẻ chán nản, nhưng cũng mở video lên xem. Tiêu Phạm Nhạc nhân ngày nghỉ mới sáng sớm đã đòi qua nhà chị xinh đẹp. Sau đó thì con nít mè nheo, cuối cùng cũng phải mang nó đi.

Trong video Lâm Phạm Nhạc quay bằng điện thoại có quay một cô bé trắng trẻo đáng yêu, chính là Tiêu Phạm Nhạc. Cô mặc váy màu hồng, tóc buộc no, ngồi trên ghế cầm một ly sữa. Hình như nhận ra Lâm Phạm Nhạc quay video, cô bé nở nụ cười như hoa.

"Bảo bối, hát một bài xem nào." Giọng Lâm Phạm Nhạc yêu cầu.

"Không hát" Tiêu Phạm Nhạc quay mặt đi.

"Ngoan ngoãn nào."

"Chị xinh đẹp phải thơm A Nhạc một cái cơ"

"Hát xong chị xinh đẹp sẽ thơm bảo bối"

"A Nhạc còn muốn kẹo"

"Sẽ cho bảo bối kẹo"

"A Nhạc còn muốn ôm"

Bộ dáng được voi đòi tiên cực kỳ đáng yêu, Tiêu Phạm Nhạc trong video đem ly sữa đặt xuống, chạy tới muốn ôm. Có tiếng người quay video cười khúc khích. Phía dưới khu bình luận fan biểu thị một tràng ngạc nhiên.

"Bảo bối hát đi" Lâm Phạm Nhạc lại yêu cầu.

"Ôm cơ~~~~"

Xem tới đây Tiêu Chí Hào nuốt chút muốn ôm cái màn hình, sau đó nhận ra liền tự tát mình một cái. Thật không khoa học, con bé này sao lại đáng yêu như vậy?

"Chị"

Nghe cái giọng không có hạt màu nào kia là đủ biết sự hiện diện của Lâm Phạm Hoàng. Video này cũng quay tại nhà của Lâm Phạm Hoàng. Nhìn cái màu xám xịt của bức tường là biết. Lâm Phạm Nhạc thì thích màu trắng rồi.

Rung lắc một hồi, máy quay chuyển qua khuôn mặt không biểu cảm với cặp mắt cá chết của Lâm Phạm Hoàng. Bởi vì mới ngủ dậy, đầu tóc Lâm Phạm Hoàng vẫn còn rối, mắt cá chết mở còn chưa tới một nửa, tay cầm cốc cà phê đi tới.

Phía dưới khu bình luận lượt đầu tiên nổ tung.

"Gi thế gi thế? Nam thần của tôi thật đẹp trai!"

"Aaa nam thần vừa mới ngủ dậy sao? Đầu tóc rối bù xù kia!"

"Gào! Tôi muốn có mặt ở đó quá!"

"Lầu trên cùng suy nghĩ"

"Aaa không ngờ nam thần cũng lười biếng vào ngày nghỉ!"

"..."

Mấy cái bình luận này tất nhiên là từ fan của Lâm Phạm Hoàng. Bởi vì là chị em nên có rất nhiều fan của Lâm Phạm Hoàng theo dõi cá trang cá nhân của Lâm Phạm Nhạc. Cũng không hoài công, bởi Lâm Phạm Nhạc thỉnh thoảng vẫn đăng hình dìm hàng về em trai mình. Những bức hình này tuy ít nhưng cũng đủ khiến fan chìm đắm vài ngày.

"Chị tới lúc nào?"

"Dậy trễ quá vậy, đã ăn sáng chưa"

"Rồi"

Vừa mới đó liền nghe rầm một tiếng màn hình tối đen.

"Ôm~~"

Nghe tiếng lẩn lộn một hồi, màn hình lại có chuyển động. Người quay lại chuyển sang Lâm Phạm Hoàng. Lâm Phạm Nhạc còn đang bận ôm Tiêu Phạm Nhạc. Còn nghe cả tiếng thờ dài của Lâm Phạm Hoàng.

"Chị chiều trực tiếp?"

Lâm Phạm Nhạc không thèm đáp. Phía dưới khu bình luận nổ tung lượt hai sau một khoảng chết lặng của fan.

"Gi thế? Nữ thần còn lẩn lộn với một bảo bối trắng trẻo!"

"Chỉ có thể trách bảo bối quá đáng yêu, thế nhưng lại có bản lĩnh làm thay đổi sắc mặt của nữ thần!"

"Gào! Rốt cuộc là con gái nhà nào thế?"

"Tôi biết tôi biết! Là bảo bối Tiêu gia. Hôm trước còn lên báo bị tai nạn giao thông rồi!" Bình luận này nhanh chóng được nhấn thích lên top.

Lẩn lộn một hồi Tiêu Phạm Nhạc cuối cùng cũng ngồi yên. Điện thoại lại về tay Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Hoàng ngồi nhâm nhi tách cà phê, Tiêu Phạm Nhạc ngồi ngay bên cạnh ôm cốc sữa.

"Bảo bối."

"Không hát đâu"

"Tại sao? Chị xinh đẹp ôm bảo bối rồi"

"Không hát!"

Điện thoại lại chuyển tâm điểm qua Lâm Phạm Hoàng. Còn đang uống dở cà phê, anh nhận thấy liền giật mình.

"Hát đi"

"Sao em phải hát?"

"Hát!"

"..."

Fan suốt chút kêu gào. Từ khi Lâm Phạm Nhạc gặp tai nạn Lâm Phạm Hoàng ít xuất hiện, hiện tại có thể lại nghe hát rồi!

Lâm Phạm Hoàng chần chừ, sau đó đành chọn một bài hát thiếu nhi. Anh vừa cất tiếng, sau đó màn hình liền chuyển nhân vật. Fan chưa kịp kêu gào thì bảo bối mặt trắng nhỏ kia đã hát theo.

"Trời, bảo bối hát theo kia!"

"Lại có thể song ca cùng nam thần!"

"Cơ mà nam thần lại hát nhạc thiếu nhi"

"Ha ha ha Phạm Hoàng anh đừng lo lắng. Cho dù anh hát nhạc nào bọn em cũng yêu anh <3"

"Lầu trên ý kiến rất chuẩn xác"

"Aaa cầu quay mặt nam thần."

Lâm Phạm Nhạc vẫn chú ý khu bình luận, ngay sau đó liền lùi mấy bước quay luôn một lớn một nhỏ.

Sau đó đoạn phát trực tiếp được ghi lại, vừa vận phá kỷ lục lượt xem và chia sẻ trên trang cá nhân của Lâm Phạm Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nguy cơ trước mắt

Bởi vì buổi chiều nhận được nhiều yêu cầu hát nhạc thiếu nhi của fan nên Lâm Phạm Hoàng suốt chút muốn đi tính sổ với Tiêu Phạm Nhạc. Còn khá đến cuối cùng vẫn chỉ gào lên:

- Chị nhìn hậu quả mà cái kịch bản của chị gây ra đi!

Tiêu Phạm Nhạc một chút cũng không thêm để tâm, an tĩnh ngồi uống sữa.

- Có thể quay MV nhạc thiếu nhi. Chị sẽ tài trợ cho mày.

-Chị điên rồi à?

Tiêu Phạm Nhạc không trả lời. Lâm Phạm Hoàng điên tiết, đem cái điện thoại vứt lên bàn. Lâm Phạm Nhạc nhìn điện thoại.

Kể ra thì cái kịch bản chiếu trực tiếp của Tiêu Phạm Nhạc cũng rất có hiệu quả đấy chứ. Hiện tại cái tên Tiêu Phạm Nhạc đã nổi tiếng khắp nơi rồi. Chiều theo tốc độ lan truyền này thì một hai video nữa có thể khiến Tiêu Phạm Nhạc thành ngôi sao nhí rồi.

- Sắp tới sẽ có cuộc thi cho tài năng nhí. Chị... muốn tham gia thật à?

- Hỏi thừa!

Lâm Phạm Hoàng tỏ vẻ, thật là bất nạt đám nhóc con tham gia cuộc thi đó.

- Có một chút chuyện cũng gào ầm cả lên, chẳng ra làm sao.

Tiêu Phạm Nhạc đem chân ngăn đập lên người Lâm Phạm Hoàng, nằm dài trên ghế sofa ngáp. Lâm Phạm Nhạc nhìn hai chị em cùng về mặt hận không thể lật bàn làm phản của Lâm Phạm Hoàng mà ha ha cười. Tiêu Phạm Nhạc ngáp ngáp, vừa mở mắt ra giật mình lăn luôn xuống đất.

- Có nằm mà cũng không vững là sao?

Lâm Phạm Hoàng bởi vì Tiêu Phạm Nhạc ngã nên có chút giật mình. Nhìn đi nhìn lại thấy hình như không có chảy máu mới an tâm. Nhưng mà cô cứ nằm mãi chẳng đứng dậy.

- Chị sao thế?

Tiêu Phạm Nhạc giật mình, lập tức bật dậy. Con bà nó chơi nhau à? Sao Từ Huyết lại về đây? Không phải nói là thăm thế giới này sao chứ?

- Mẹ à~~~~ Thời gian này thế nào?

Tiêu Phạm Nhạc nói hết cả da gà da vịt, nhào tới ôm lấy Lâm Phạm Hoàng.

- Ổn hết, tiếp tục đi chơi đi.

- Mẹ thật không lịch sự tí nào. - Từ Huyết cười tà mị.

Tiêu Phạm Nhạc nuốt chút nữa là gào lên rằng cô rất lịch sự rồi. Cô mà không lịch sự chắc đã trực tiếp bỏ chạy!

Từ Huyết bay vài vòng quang Tiêu Phạm Nhạc, sau đó lại lượn quanh Lâm Phạm Hoàng.

- Ông chú da thịt cũng tốt đấy chứ.

Tiêu Phạm Nhạc thật sự rất ân hận vì đã tạo ra cái sở thích ăn thịt người của Từ Huyết. Hận đến mức muốn khóc luôn rồi!

- Mẹ, người đừng hoảng sợ. Ta còn chưa có làm gì nha.

Sự có mặt của người chính là đã có làm cái gì rồi!

Từ Huyết tò vò hết sức thất vọng, lắc đầu bay đi.

- Tối lại về dọa người sau.

Đợi Từ Huyết rời đi rồi Tiêu Phạm nhạc mới buông Lâm Phạm Hoàng ra. Con cái bất hiếu, cứ như thế này chắc cô chết vì đau tim!

- Thêm vài lần nữa chắc chết sớm...

Một bàn tay to lớn đặt lên trán Tiêu Phạm Nhạc.

- Đầu có sốt đâu.

Sẵn đang tức giận, Tiêu Phạm Nhạc đập ngang bụng Lâm Phạm Hoàng một cái. Anh ôm bụng.

- Chị điên à? Sao đá em?

Tiêu Phạm Nhạc hất cái mặt nhỏ.

- Đầu chị là chỗ cho mày sờ à?

Lâm Phạm Hoàng á khẩu đành ngậm mồm. Đây tuyệt đối là bạo lực gia đình!

Tiêu Phạm Nhạc buồn bực ngồi xuống. Hình như nhận ra cái gì, cô quay qua.

- Không ai thấy có người mới vào à?

Lâm Phạm Hoàng lắc đầu.

- Không, chỉ thấy chị lăm nhăm gì đó như đồ điên.

Tiêu Phạm Nhạc đem Lâm Phạm Hoàng đá xuống khỏi ghế. Anh ôm đầu vừa va vào bàn.

- Chị điên rồi à?

- Mày cảm miệng.

Lâm Phạm Hoàng ngoan ngoãn ngậm mồm. Sau đó anh nuốt chút gào lên. Tại sao bà chị bạo lực của anh thành con nhóc mười tuổi rồi mà anh cũng không đánh lại?

- Tôi thấy có người lượn trên không trung. Áo giáp à?

-

Tiêu Phạm Nhạc rơi vào trầm tư. Chẳng lẽ người khác không thấy được Từ Huyết? Nhưng còn Lâm Phạm Nhạc?

[Ký chủ đặt danh hiệu "Người bạo lực"]

-

Con bà nó bạo lực! Bà đây rất khả ái mà!

Ánh mắt Tiêu Phạm Nhạc lờm quá Lâm Phạm Hoàng. Nhất định là thằng nhóc này!

- Này thì bạo lực!

Đem Lâm Phạm Hoàng đang không biết gì giẫm đạp thê thảm, Tiêu Phạm Nhạc biến anh thành cái ghế mà ngồi.

- Mộ Mộ, giải thích. - Nghĩ nhiều mệt lắm.

[Ký chủ muốn giải thích điều gì?]

- Tại sao không thấy Từ Huyết?

- Từ Huyết? Không phải là tên con nhỏ điên mà chị viết sao?

- Ai là con nhỏ điên hả?

Tiêu Phạm Nhạc lại đập vào bụng Lâm Phạm Hoàng.

- Đừng có đập nữa. Còn đập nữa là em bị chị đập chết đó!

- Mày nghĩ mày có thể chết vì cú đập của một bé gái mười tuổi? - Tiêu Phạm Nhạc khinh bỉ ném qua một ánh mắt.

-

Lâm Phạm Hoàng an phận làm cái ghế cho Tiêu Phạm Nhạc. Trước đây khi cô viết truyện có kể cho anh nghe về nhân vật, vì thế anh cũng biết chút ít.

[Ký chủ là tác giả, có thể nhìn thấy]

Theo lời Mộ Mộ, Tiêu Phạm Nhạc nhú mày. Cô nhìn qua Lâm Phạm Nhạc. Cô ta cũng nhìn thấy, đoán chừng là do có cơ thể đó đi...

- Quá đen đui rồi...

- Đừng có đánh em nữa! - Lâm Phạm Hoàng gào lên.

Đồ bạo lực! Đây chính là một phần lý do hai chị em cá nấm rồi không có gặp mặt đây!

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi, sau đó trầm tư. Nếu như người khác không thể nhìn thấy đám quái vật này, vậy không phải là dù cô có đi cùng một đám vệ sĩ thì vẫn có thể bị giết như thường. Con bà nó đùa nhau à?

Nguy cơ lớn đây....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tiêu Phạm Nhạc nằm dài xuống bàn, bắt lực mặc cho người người giầy xéo.

Đây chính là cái giá của danh tiếng nha...

- Bảo bối thật đáng yêu~~~

Tiêu Phạm Nhạc hừ một tiếng, hất cánh tay chạm vào mặt mình ra.

- A, bảo bối chủ động chạm vào tay tôi rồi!!

- Tôi cũng muốn!

- Bảo bối~~~

Tác dụng phụ này hình như hơi lớn rồi..

Gào! Đồi là bể khô! Cô muốn rời khỏi thế gian này!

Tiêu Phạm Nhạc đã quá coi thường tính quảng bá từ hình tượng của bản thân. Đại biểu chính là bởi vì Lâm Phạm Nhạc gọi cô là bảo bối, phóng mắt xung quanh mọi người gần cô đều bắt đầu gọi cô là bảo bối. Còn khá bạn cùng lớp cũng không có loại người nào lại gọi bạn cùng tuổi như vậy.

Bởi vì tác dụng quảng bá từ sự cưng chiều của Lâm Phạm Nhạc trên trang cá nhân, Tiêu Phạm Nhạc nhanh chóng nổi tiếng. Hiện tại đi đâu cũng có người coi cô là cục bột nhỏ mà nhào nặn.

[Mô nhiệm vụ hạn giờ: Theo dõi Từ Huyết. Thời gian: 48 giờ; phần thưởng: thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, điểm kinh nghiệm, điểm nâng cấp kỹ năng; trừng phạt: hạ mười cấp, loại bỏ 3 kỹ năng bất kỳ.

Cập nhật thông tin ký chủ.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 270/280 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 2.

Vật phẩm thuốc hồi HP tổ đội cao cấp.

Điểm phát triển: 210

Kinh nghiệm: 400/600

Cấp độ: 5

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ hạn giờ.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

-

Cái gì cơ? Theo dõi Từ Huyết?

Thế là cô sẽ không đơn giản tin Mộ Mộ nữa. Đi chết đây...

Thời hạn là 48 giờ....

- Minh còn chưa biết bao giờ Từ Huyết quay lại..

Tiêu Phạm Nhạc là một người cực kì nhanh trí trong mấy việc vặt vãnh. Cô nghĩ ra ngoài tìm chắc là có hiệu quả hơn. Dù sao cô cũng không hứng thú ngồi trong lớp cộng trừ nhân chia. Cô ngồi đây. Hiện cô đang ở trong phòng học nhạc để sinh hoạt câu lạc bộ. Mấy vị học trưởng cùng với mấy người bạn cùng tuổi hoặc mấy bé dưới tuổi đều bởi vì cô tức giận nên đều tản ra cả. Cô chạy tới, tùy tiện kéo áo một người lớp trên.

- Gì thế bảo bối?

Tiêu Phạm Nhạc lập tức xụ mặt. Một đứa nhóc tiểu học! Gọi cô là bảo bối! Con bà nó chị đây đã 29 tuổi rồi!

Tiêu Phạm Nhạc hừ lạnh một cái, ghét bỏ vứt người kia qua một bên. Ai gọi cô là bảo bối mà không có sự cho phép của cô, thế là cô sẽ không bao giờ nói chuyện với người đó nữa!

- Chị xinh đẹp! - Tiêu Phạm Nhạc lại kéo áo một người khác.

Người kia quay lại. Cô kéo thêm mấy cái, người kia cười cúi đầu.

- Chị xin phép hội trưởng giúp em được không? Em muốn ra ngoài chơi~~~

Cô gái hơi trầm ngâm. Trẻ con ham chơi cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Mà sinh hoạt câu lạc bộ lại không phải là bắt buộc.

- Ừm, đi đi.

Tiêu Phạm Nhạc mừng rỡ, cảm ơn sau đó lon ton kéo Mộ Mộ chạy mất. Một đám người trong phòng nhìn theo. Thật là đáng yêu~~~

Tiêu Phạm Nhạc trốn ra sau trường.

- Bảo bối thích đi chơi~~~ Bảo bối khá ái đang thi hành nhiệm vụ~~~ - Cô ngân nga hát một bài hát chẳng ra cái giai điệu gì.

[Hệ thống theo dõi: Bạch Hạ tiến vào khoảng cách nguy hiểm. Trong 5 phút sẽ tiếp cận, ký chủ yêu cầu cẩn thận]

-

Có nhầm người không? Cô đang tìm Từ Huyết cơ mà?

Không cần biết thế nào, chạy trước đã..

Tiêu Phạm Nhạc chân ngắn nhanh chóng chạy đi.

[Ký chủ tiếp cận Bạch Hạ, cảnh báo nguy hiểm]

-

Gào! Cô rõ ràng đang chạy đấy!

- Mẹ, đừng chạy nữa. Thằng nhóc kia...

Tiêu Phạm Nhạc ngẩng đầu. Trên đầu cô Từ Huyết chậm rãi phiêu phù. Mắt đỏ nhìn qua một phía, cô liền nhìn theo.

- ... tới rồi.

Bạch Hạ thế nhưng ở hướng đó...

Tiêu Phạm Nhạc rửa chết cái số xui xẻo của mình. Đầu óc nhanh nhẹn tính toán một chút, cô đưa mắt nhìn Từ Huyết đang mang bộ dáng xem kịch vui mà quan sát Bạch Hạ. Bạch Hạ thì lại đang đứng phía xa nhìn lại, rất dè chừng Từ Huyết. Hiện tại nếu hoàn thành nhiệm vụ, rất tốt cô sẽ có thể nhận thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật. Khi đó lập tức có thể triệu hồi được người ngăn nổi Bạch Hạ!

Chỉ là.... Từ Huyết bay cao quá rồi... Đừng nói cô thấp thế này, lấy chiều cao của Lâm Phạm Nhạc mà cô luôn tự hào cũng chưa chắc chạm tới Từ Huyết. Thật là mang tính thử thách...

Tiêu Phạm Nhạc lấy tâm tư hướng nào cũng chết, dùng hết can đảm gọi Từ Huyết.

- Từ Huyết, xuống đây.

Từ Huyết là một kẻ kỳ quái, tuyệt đối không nghe lời bất kỳ ai. Thế nhưng nghe lời Tiêu Phạm Nhạc nói, nhìn tới một cái rồi lượn người bay tới.

Tiêu Phạm Nhạc nhanh chóng chạm vào người Từ Huyết, xong suyt chút cần lười tự tử. Hoàn toàn không chạm được, bàn tay cô xuyên qua cơ thể Từ Huyết. Cô mới nhớ cái người này không thích ai chạm vào người, trừ Từ Nguyệt.

Tiêu Phạm Nhạc thật muốn khai tử Từ Huyết, kết thúc bộ truyện.

- Khoan đã....

Một tia sáng xoẹt qua trí óc Tiêu Phạm Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mất đi mạng nhỏ?

Tình thế hiện tại chính là muốn khiến Tiêu Phạm Nhạc muốn dẹp qua ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Ánh mắt Từ Huyết nhìn cô rất không bình thường, mắt đỏ toát ra tia sáng đỏ trông cực kì đáng sợ. Hình như cô chọc giận Từ Huyết mất rồi...

Bảo bối chưa muốn chết đâu hu hu.

- Mẹ à... Người ngại mạng người quá dài? Là do ta dễ dài?

- A, cái này.... Ta...

Tiêu Phạm Nhạc nghĩ cách lấp liếm, chân nhanh chóng lùi bước. Quả nhiên nhiệm vụ hệ thống giao không dễ chút nào, còn bảo cô nói sai đi!

- Còn không khai ra?

Ngón tay Từ Huyết mọc vuốt nhọn, lướt nhẹ trên cái cổ nhỏ nhắn của Tiêu Phạm Nhạc. Tiêu Phạm Nhạc nổi hết cả da gà da vịt, thế nhưng không dám chạy hay cử động. Lấy hiểu biết của cô về Từ Huyết, giờ mà chạy sẽ làm cô ta phật ý. Lúc đó sống hay chết chắc chắn cần nói cũng biết...

Vẫn là nên thành thật...

- Ta chỉ muốn chạm một cái...

Từ Huyết nheo mắt.

- Chạm? Muốn theo dõi ta? Gan cũng thật lớn....

Bàn tay Từ Huyết nắm lấy cổ Tiêu Phạm Nhạc. Chỉ thêm một chút sức là cô ta có thể đem đầu cô bứt ra khỏi cổ rồi. Tiêu Phạm Nhạc rung mình, không khỏi thắc mắc vì sao Từ Huyết lại biết.

- Tính kế sau lưng ta, biết hậu quả?

Tiêu Phạm Nhạc nuốt nước bọt, gật đầu.

- Thông minh. Vậy giờ muốn sống?

Tiêu Phạm Nhạc liều mạng gật đầu.

Từ Huyết liếm môi đỏ mọng, mắt đỏ đảo vài vòng quanh cơ thể Tiêu Phạm Nhạc. Nhìn bộ dạng này, thật giống như muốn ăn....

Ánh mắt Tiêu Phạm Nhạc thận trọng nhìn qua Bạch Hạ đứng một bên. Hẳn ta không động tác, có vẻ xem kịch vui. Đối với loại người khó đoán như Từ Huyết cảm thấy lần này khá thú vị. Còn Tiêu Phạm Nhạc, nhìn thấy răng nanh của Từ Huyết vừa mọc ra thì trong lòng đã nguyên rửa mình thê thảm.

Ai cứu cô?

À khoan....

- Mộ Mộ, theo dõi Từ Huyết! - Tiêu Phạm Nhạc nói khẽ.

[Đã thực hiện theo dõi, khởi động cảnh báo. Nhiệm vụ hạn giờ hoàn thành, nhận thưởng quà từ hệ thống. Ký chủ nhận được thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, điểm kinh nghiệm, điểm nâng cấp kỹ năng.]

Từ Huyết nhận ra hành động của Tiêu Phạm Nhạc, tay siết chặt. Cỗ Tiêu Phạm Nhạc bị siết chặt, thở không nổi. Tay không có lực buông ra, Mộ Mộ rơi xuống đất. Tiêu Phạm Nhạc nắm tay Từ Huyết cổ vùng vẫy thoát ra, sắc mặt tím tái tối đi. Ngón tay hơi động, Từ Huyết đem Mộ Mộ thu tới tay.

Tiêu Phạm Nhạc nghe thấy hơi thở chết chóc, mắt chỉ có thể hơi hé nhìn tới. Dung mạo của Từ Huyết vốn đặc biệt quyến rũ. Mặc dù hiện tại phủ một tầng chết chóc, thế nhưng lại cũng có thể khiến người khác không thể cưỡng lại. Tiêu Phạm Nhạc biết loại khí chất hút người này chính là do Từ Huyết tức giận, vô tình phân tán ra ma thuật hấp dẫn.

Bạch Hạ sắc mặt tối đi, nhanh nhẹn lùi bước. Lần này hẳn có dự tính sẵn. Bởi vì biết Từ Huyết không có chủ định bảo vệ Tiêu Phạm Nhạc, qua mặt cô ta giết Tiêu Phạm Nhạc hẳn hoàn toàn có thể. Dù sao, lấy tính cách kiêu ngạo của Từ Huyết sẽ không vì vậy giết hẳn. Hơn nữa hẳn đã tính toán sẵn kế hoạch rời khỏi. Sau khi người kia chết, hẳn quay trở lại thế giới của hắn cũng không thể chết được.

Có điều nhìn tình hình hiện tại, Từ Huyết đã muốn ra tay thay hẳn rồi. Cũng không biết cô ta vì sao lại tức giận, chẳng qua cũng tốt cho hắn. Chỉ có điều loại quyến rũ kia hẳn có phần nên đề phòng, tránh ra xa một chút.

Từ Huyết tay siết chặt con thỏ bông, mắt hơi đảo cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì. Một bên mắt có đường hoa văn đỏ uốn lượn dần dần hình thành. Con thỏ bông hơi động, giường hai con mắt giả nhìn cô. Cô hơi động, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ. Con thỏ rung tai, sau đó đầu gục xuống, nhìn không khác gì con gấu bông bình thường.

Trên thực tế, hệ thống thật muốn nướng chửi người. Vì sao ký chủ này của nó lại làm ra loại nhân vật đáng sợ như vậy chứ? Nói nó đối đầu ánh mắt này, nó dựa vào cái gì đây? Nó chỉ là bị cấm biểu thị, cũng không phải là không có cảm xúc!

Được rồi, Mộ Mộ chỉ là một con thỏ bông mà thôi..

Từ Huyết đem Mộ Mộ vứt xuống đất, mắt hung tợn đảo qua tới phía Tiêu Phạm Nhạc. Tiêu Phạm Nhạc cố nhìn theo Mộ Mộ, nhưng không nhìn thấy. Thật sự rất cầu xin Từ Huyết đừng hủy đi Mộ Mộ, nó chính là mạng của cô đó!

Tiêu Phạm Nhạc đầu óc bắt đầu mông lung. Nhìn thấy Từ Huyết nhe răng nhọn trông hung tợn như dã thú, trong đầu đã không thể suy nghĩ được gì nữa. Cô nhắm mắt, đánh mặc cho số phận. Mạng nhỏ của cô, hẳn là mất rồi.

Nghe tiếng móng vuốt xoẹt qua một tiếng, Tiêu Phạm Nhạc trong lòng đã toàn là tuyệt vọng. Ý thức bắt đầu mơ hồ, cô cuối cùng là buông tha việc tiếp tục cưỡng cầu sinh tồn. Thật không ngờ cô lại chết trong tay con gái cưng của mình...

Từ Huyết trong đầu vốn không có suy nghĩ tức giận. Sự tức giận của cô hoàn toàn là do bản năng hung ác và tính tình kiêu ngạo kỳ quái. Nếu cô ta thật sự tức giận, một mình Tiêu Phạm Nhạc sẽ không húng nổi.

Răng nanh sắc bén hơi lóe, Từ Huyết nhe răng cắn bên vai Tiêu Phạm Nhạc. Mùi máu tươi xộc vào mũi, khơi gợi bản năng hung tàn khát máu. Từ Huyết hút máu Tiêu Phạm Nhạc, cảm giác cơ thể nhỏ trong tay mềm oặt không còn sức, đẩy mắt cô ta chỉ còn một mảnh lạnh lẽo.

Móng vuốt sắc bén vùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Kỹ năng

Tiêu Phạm Nhạc bị tiếng đóng cửa đánh thức.

- Nhẹ nhàng một chút đi!
- Tiểu thư vẫn còn bất tỉnh mà.
- Nhưng cũng đừng có gây ồn ào, lỡ như tỉnh dậy thì sao?
- Không phải là chuyện tốt à?
- Vớ vẩn!
- Đừng nói nữa, mau đi thôi.

Trước mắt cảnh vật mờ mờ khiến Tiêu Phạm Nhạc có chút mơ hồ. Tay khẽ động, một chút sức cũng không có.

[Cập nhật tình trạng của ký chủ: đang hồi phục. Nhận thưởng hoàn thành nhiệm vụ hạn giờ, nhận thưởng lên cấp. Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 1/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 2 (20 điểm nâng cấp kỹ năng)

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật.

Điểm phát triển: 300

Kinh nghiệm: 40/1000

Cấp độ: 7

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tấn thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Tiêu Phạm Nhạc không ngờ lần này hoàn thành nhiệm vụ được thưởng lớn như vậy. Nhưng mà nhìn số HP còn lại, cô thật không biết nên nói thế nào. Chỉ số tự động phục hồi của cô còn thấp quá, đến bao giờ mới trên 10% để mất hiệu ứng yếu ớt chứ? Mà không phải phục hồi 1/1 giờ sao? Sao thời gian phục hồi lại chậm như vậy?

[Đơn vị HP của ký chủ là đơn vị hm, khả năng phục hồi của ký chủ là đơn vị khả năng phục hồi là gm/giờ. 1hm=100gm]

- ... - có loại đơn vị này à?

Nói vậy, thời gian cô phục hồi đạt đến 1 HP hẳn là đã gần tới 5 ngày?

Chơi nhau à....?

Mà thôi, còn sống là may rồi.

Tiêu Phạm Nhạc đưa mắt nhìn quanh, bất gặp hình ảnh Từ Huyết nằm trên không. Loại hình thái phiêu phù này... hình như là đang ngủ?

Ầy, cái này là không thể. Từ Huyết không thể mất ý thức, tức là không thể ngủ. Vậy đây là đang...

Chưa để Tiêu Phạm Nhạc nghĩ tới phương diện nào khác, Từ Huyết đã mở mắt.

- Xem ra ngươi vẫn còn tỉnh táo chán.

Hình như vẫn còn giận?

- Nói không được thì đừng cố nói.

- ... - do ai đấy?

Từ Huyết lượn xuống trước mặt Phạm Nhạc. Phạm Nhạc thề là nhìn vào đôi mắt đỏ kia áp lực lớn cực. Hại cô suýt chút quên cả thở. Từ Huyết hừ một tiếng.

- Mùi vị máu không tệ, sau này làm thức uống cho ta.

-

Hình như Từ Huyết đâu phải ma mà rỗng đầu. Vì sao cô lại cho cô ta sở thích uống máu nhỉ?

Cái kẻ toàn năng này....

- Tạm tha cho cái hành động không biết sống chết của ngươi. Có điều, nếu còn lần sau thì đừng nghĩ một cái mạng là đủ trả.

Ý bóng gió chính là can hệ tới ngươi ta liền giết sạch.

Tiêu Phạm Nhạc trong lòng nặng như đá đè. Cảm bị con gái cưng đe dọa, thật không dễ chịu. Sau này phải thận trọng...

Ai, cô không nghĩ nhiều nữa. Mộ Mộ hình như biết được suy nghĩ của cô? Vậy thì Mộ Mộ, mở giúp cái giao diện mở đồ đi.

[Đã mở giao diện đồ]

- - Mộ Mộ, ngươi có thể thông minh hơn không? Ta không nói được, ngươi làm ơn tự tìm kiếm đi!

[Vật phẩm phục hồi có 10 vật phẩm. Giá cao nhất 200 điểm phát triển, hồi phục toàn bộ. Thấp nhất 20 điểm phát triển, cộng 50 HP]

Thấp nhất đủ dùng rồi.

[Hoàn tất giao dịch. Sử dụng thuốc hồi HP thành công. Thông tin ký chủ còn lại:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 51/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Kỹ năng: Né tránh cấp 3, Thông thái cấp 3, Mê hoặc cấp 2 (20 điểm nâng cấp kỹ năng)

Vật phẩm thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật.

Điểm phát triển: 280

Kinh nghiệm: 40/1000

Cấp độ: 7

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

- Nói được rồi. Cái hiệu ứng yếu ớt này thật khó chịu.

Tiêu Phạm Nhạc gượng ngồi dậy. Cổ họng hơi khô, cô muốn uống nước.

[Ký chủ]

Tiêu Phạm Nhạc ngạc nhiên. Con thỏ bông nhỏ nhún ôm cốc nước bay trước mặt cô.

[Ký chủ] Mộ Mộ lại gọi.

- Cảm... Cảm ơn... - Tiêu Phạm Nhạc giật mình, nhận lấy cốc nước.

A, thật là hệ thống đáng yêu...

Từ Huyết bay về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài. Tiêu Phạm Nhạc ngồi ôm Mộ Mộ, chậm chạp uống nước. Ày, cô muốn sữa tươi...

Đói quá đi...

Được rồi, xử lý lại thông tin cá nhân đã rồi tính tiếp. Dù sao cũng không chết được. Tính toán lại thì cô còn 20 điểm nâng cấp kỹ năng thì phải.

- Mộ Mộ, mở giao diện trao đổi đồ, mớ kỹ năng.

[Giao diện kỹ năng có 100 kỹ năng, lên cấp sẽ dần mở khóa. Hiện ký chủ mở khóa 5 kỹ năng, hiện ký chủ đã có 3 kỹ năng]

- Còn lại?

[Gồm có kỹ năng Cải trang và Tăng tốc. Giá mỗi kỹ năng là 100 điểm phát triển.]

Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm. Cải trang và Tăng tốc thì cái nào cần thiết hơn nh? Hình như là Tăng tốc đi?

*tg: Nhạc Nhạc chết mà không ai lo lắng a, ta thật đau lòng =(

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tra thông tin

Tiêu Phạm Nhạc đau đầu suy nghĩ mất mười lăm phút, cuối cùng quyết định đổi kỹ năng Tăng tốc. Nó có vẻ cần thiết hơn.

[Đã hoàn tất giao dịch]

Tiêu Phạm Nhạc lại trầm ngâm. Điểm nâng cấp kỹ năng giữ lại cũng không làm gì, không bằng sử dụng luôn đi.

- Cộng điểm kỹ năng vào Né tránh, Thông thái, Tăng cấp. Né tránh cộng 7 điểm, Thông thái cộng 7 điểm, còn lại cộng cho Tăng tốc.

[Đã hoàn tất thao tác. Ký chủ đạt thành tựu Thực tập sinh, nhận danh hiệu Thực tập sinh và 10 điểm phát triển.

Mở khóa nhiệm vụ kỹ năng: nâng cấp 5 kỹ năng bất kỳ lên cấp 10, thời hạn: không, phần thưởng: 100 điểm trường thành, trừng phạt: không.

Mở khóa nhiệm vụ sưu tầm: sưu tầm 5 vật phẩm bất kỳ, thời hạn: không, phần thưởng: 100 điểm kinh nghiệm, trừng phạt: không.

Tạo mới gói nhiệm vụ hàng ngày: khiêu khích cộng lý lòng tổng cộng mười lần, đạt điểm tối đa một lần; thời gian: tạo mới hàng ngày; trừng phạt: không.

Cập nhật thêm thông tin ký chủ:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), kẻ bạo lực

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 51/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 1

Lực phòng thủ: 1

Kỹ năng: Né tránh cấp 10, Thông thái cấp 10, Mê hoặc cấp 2, Tăng tốc cấp 7

Vật phẩm thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật.

Điểm phát triển: 180

Kinh nghiệm: 40/1000

Cấp độ: 7

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng, nhiệm vụ sưu tầm.

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ, Tử Huyết.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Hình như có thêm danh hiệu và lực sát thương với lực phòng thủ. Chắc là do nâng cấp kỹ năng Thông thái nên phía sau thông tin Xác định đối thủ có thêm tên của Bạch Hạ. Mà nói ra, kỹ năng Thông thái hình như có thể tìm thông tin.

- Mộ Mộ, tra thông tin Tử huyết thử xem.

[Đang cập nhật.

Tên: Tử Huyết

Danh hiệu: Thần chết

Giới tính: nữ

Tuổi: 10000

HP:???

Lực sát thương:???

Kỹ năng: Lệnh tử vong.???

Cấp độ:???)

Mấy dấu chấm hỏi là do kỹ năng Thông thái của cô cũng không dò ra nổi đây mà. Tính ra thì mấy thông tin này cũng không ngoài dự đoán lắm. Kỹ năng của Tử Huyết người làm tác giả như cô tất nhiên là người hiểu rõ nhất rồi. Lực sát thương chắc không cần phải nói.

- Tra thông tin của Bạch Hạ xem?

[Không tìm thấy đối tượng]

- Xem ra phải trong tầm mắt mới tra được thông tin...

Dù sao quyết định nâng cấp Thông thái thật là một quyết định đúng đắn. Còn kỹ năng né tránh nhất định có lợi rồi. Kỹ năng tăng tốc hiện chưa thử được.

- Tra thông tin kỹ năng Tăng tốc.

[Đang cập nhật thông tin kỹ năng Tăng tốc:

Phân loại: kỹ năng tức thời. Tác dụng: Trong vòng 10 giây tăng 10% tốc độ hiện tại. Thời gian hồi phục kỹ năng: 10 phút]

Phục hồi trong 10 phút? Chơi nhau à?

- Tra kỹ năng Thông thái, Mê hoặc và Né tránh.

[Đang cập nhật thông tin kỹ năng.

Kỹ năng Thông thái đã cập nhật. Phân loại: kỹ năng thông dụng (kỹ năng cơ bản). Tác dụng: Tra thông tin. Hạn chế: không.

Kỹ năng Mê hoặc đã cập nhật. Phân loại: kỹ năng thông dụng. Tác dụng: tăng độ thu hút, giảm phòng thủ trong 10 giây. Thời gian hồi phục khả năng giảm phòng thủ: 30 phút.

Kỹ năng Né tránh đã cập nhật. Phân loại: kỹ năng tức thời. Tác dụng: tự động né tránh tấn công. Thời gian hồi phục kỹ năng: 1 phút]

Vì sao Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy kỹ năng Tăng tốc nó phé thế nhĩ? Mà kệ đi, dù sao cũng lỡ mua rồi.

Xem lại vật phẩm thì còn có thể triệu hồi chỉ định nhân vật. Chà... Cô nên gọi ai để chế ngự Bạch Hạ và bảo vệ được cô đây....

Từ Huyết thì chỉ có một người chế ngự được, nhưng bây giờ gọi boss thế giới chắc cô vô địch rồi. Mà người này thì rất tùy hứng, tâm trạng không tốt hay tâm trạng tốt lại đều thích đem mạng mình ra đùa giỡn, lấy khả năng của cô hiện tại thì không quản nổi. Hiện Từ Huyết hình như không có ý giết cô, tạm gác qua đã. Bạch Hạ sẽ sớm vượt qua Từ Huyết để giết cô, bởi Từ Huyết không bảo vệ cô. Cô cần tìm người bảo vệ mình. Ừm, tính tình phải tốt một chút...

Lục lại trong số đám con cháu tốt tính và bình thường của mình, Tiêu Phạm Nhạc liệt kê ra được 4 cái tên.

Một là Từ Vân, nhưng cũng nhanh chóng gạt qua ý nghĩ này. Từ Vân tuy hiền lành, nhưng gần mực thì đen, ai biết tính cách có méo mó không. Cô cũng sắp cho Từ Vân tính cách méo mó rồi, biết đâu triệu hồi ra lại méo mó thì mệt. Hơn nữa có Từ Huyết ở đây, đòi nào Từ Vân bảo vệ cô nổi. Đó là chưa nói giá trị vũ lực của Từ Vân thật sự rất thấp. Đó là do Từ Huyết và Từ Nguyệt quá mạnh, cô mới thêm Từ Vân vào kiểm chế đầu....

Tiếp theo là nữ chính của một bộ truyện magic, La Lạp. La Lạp là nhân vật trái ngược hoàn toàn với Từ Huyết, được cô đăng cùng lúc và viết song song với truyện của Từ Huyết. La Lạp và Từ Huyết ở cùng một thế giới, với vị boss thế giới kia nữa. Sau khi hoàn ba quyển này, Tiêu Phạm Nhạc đã kết hợp ba quyển thành 1, lấy bối cảnh "kỳ đen tối" Từ Huyết gây ra cho thế giới loài người viết tiếp. La Lạp lúc này đã chuyển sang kiếp khác, gây dựng thế lực trực tiếp chống lại Từ Huyết.

Rõ ràng La Lạp không phải lựa chọn khôn ngoan.

Xin chào mọi người. Chào mừng đến với Góc đồ vui của Mộ Mộ!

[Xin chào khách mời ^^. Chào mừng đến với "Góc đồ vui Mộ Mộ"

Hệ thống đang cập nhật câu hỏi.

Hệ thống đặt câu hỏi: Chương sau ký chủ sẽ bị dò hỏi lý do bị thương, ký chủ trả lời là:

A. Bị chó cắn >.<

B. Không biết

C. Ngã

D. Trực tiếp ngắt xiù, không cần trả lời

Khách mời, nhớ vote trước khi đi. Chúc may mắn ^^]

thò nhỏ vẫy tay

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31

La Lạp yếu về mặt tinh thần, rất mềm yếu. Tuy nhiên La Lạp dù không phải lựa chọn khôn ngoan, nhưng cũng là một trong những lựa chọn có thể chấp nhận được.

Với tình trạng của Phạm Nhạc hiện tại, trong số hai người còn lại là Tiểu Thanh và Hải Nghiên thì có vẻ không có lựa chọn nào khả thi hơn La Lạp.

Ngoại trừ nữ chính, chắc còn có thể chọn nam chính, nữ phụ, nam phụ và các nhân vật phụ khác. Có điều tính ra Hải Nghiên có thể thích hợp hơn, bởi Bạch Hạ rất yêu Hải Nghiên.

Bạch Hạ chỉ là nam phụ, trong đó nữ chính là Hải Nghiên. Hải Nghiên chỉ là một cô gái bình thường, ngoại trừ cô từng được huấn luyện để gia nhập hàng ngũ sát thủ. Tuy nhiên cô đã sớm trốn khỏi và tiếp tục sống bình thường. Bạch Hạ từng cùng khóa huấn luyện với cô, có chút quen biết. Sau đó Bạch Hạ phát triển, sau này gặp lại Hải Nghiên mới sinh ra tình cảm.

Đáng tiếc hắn chỉ là nam phụ, Hải Nghiên không yêu hắn mà lại yêu đối thủ của hắn. Vị đối thủ này, cũng không phải nam chính. Thế mới nói Tiêu Phạm Nhạc cô ngược người ta quần quai.

Mặc dù năng lực của Hải Nghiên rất thấp, thế nhưng lấy vị trí của cô ta trong lòng Bạch Hạ thì hắn có thể ngăn hắn.

- Được rồi, vậy thì chọn Hải Nghiên.

Tiêu Phạm Nhạc gật gù, mắt vô tình thấy Từ Huyết nhìn qua. Cô nhìn qua cửa. Ồ, là ba cô.

- A Nhạc, con tỉnh lại rồi!

Tiêu Phạm Nhạc giật giật ống truyền máu, cười. Tiêu Gia Huy liền đó vội vã rời đi. Đây hắn là gọi bác sĩ tới đi. Tiêu Phạm Nhạc sợ bệnh viện. Trước kia mỗi lần thức dậy mà thấy mình ở trong bệnh viện thì sẽ nháo khóc, thậm chí sẽ chạy loạn, nhiều lúc sẽ im luôn không tiếp xúc ai. Nói chung phản ứng rất đa dạng. Được vài lần thì Tiêu gia đám người gọi luôn bác sĩ tới

nhà, không đưa Phạm Nhạc tới bệnh viện nữa.

Tiểu Phạm Nhạc thờ dài, gác qua suy nghĩ trong đầu mà ngoan ngoãn nằm yên. Bên vai hơi đau, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn. Từ Huyết lượn tới trước mặt cô, bay mấy vòng tỏ vẻ đang chờ đợi. Nhìn mặt là biết tâm trạng không tốt, nên không lấy tính cách Từ Huyết hiện tại hẳn là luôn treo trên môi nụ cười tà mị rồi.

Đợi sau khi kiểm tra xong, Tiểu Phạm Nhạc cuối cùng cũng được ăn. Cô sắp đói chết luôn rồi, hạnh phúc là đây chứ đâu!

Tiểu Phạm Nhạc ngoan ngoãn ăn cháo. Tuy cô không thích cháo, nhưng có ăn là tốt rồi, đang đói chết được. Đám người nhìn cô chăm chăm không dễ chịu, cơ mà thấy kệ. Cô chỉ là một con nhóc mười tuổi mà thôi, cô chẳng thêm quan tâm bọn họ nghĩ cái gì.

- Nhạc Nhạc.

Nghe giọng của Y Lạc là Tiểu Phạm Nhạc đã bừng rồi. Cũng có trẻ trung gì đâu, sao mà giọng nói nhào hơn cả bùn vậy?

Tiểu Phạm Nhạc trực tiếp lơ luôn Y Lạc.

- Nhạc Nhạc!

A, tức giận rồi.

Tiểu Phạm Nhạc nhượng bộ, quăng cho Y Lạc một ánh mắt, cũng không dừng việc ăn.

- Con làm sao lại bị như vậy? Có phải là không nghe lời lại chạy lung tung không?

Tiểu Phạm Nhạc khinh thường trả lời, tiếp tục ăn. Dựa vào gì muốn dạy dỗ cô? Còn lâu nhé!

- Con...!

- Y Lạc, để con bé ăn đã!

A, cảm ơn ông nội. Đúng là ăn không ngon với con đàn bà này mà.

- Nhưng mà chuyện gì đã xảy ra...?

- Khụ...!

Con bà nó chứ! Không phải nói đề cho cô ăn à?

- A Nhạc, ăn chậm thôi - Tiểu Gia Huy vỗ nhẹ lưng cho cô.

Tiểu Phạm Nhạc cầm nín, sau uống nước rồi tiếp tục ăn. Được rồi, cô chấp nhận đấy, không thêm quan tâm mấy người.

-

Tiểu Phạm Nhạc vút muỗng xuống bàn, quay lưng hờn dỗi. Ăn một chút cũng không cho, cứ nhìn cô chăm chăm. Xin lỗi nhé, cô biết cô khá ái, nhưng không phải đồ miễn phí cho mấy người nhìn free đâu!

Bảo bối dỗi rồi! Dỗi đi!

A, vai đau....

Tiểu Phạm Nhạc ôm vai, thăm nguyên rủa. Cô cũng thắc mắc vai mình bị làm sao đây. Chắc không phải gãy, nhưng là bị gì cơ...

- Vai em bị thương, đừng cử động mạnh.

Tiểu Phạm Nhạc quay lại. Tiểu Chí Thanh đem cô bế lên.

- Đã ăn no chưa?

Tiểu Phạm Nhạc dụi dụi vào vai Tiểu Chí Thanh, tỏ vẻ tâm trạng đang tốt. Cuối cùng cũng có người dỗ. Quả nhiên là anh trai cả tốt nhất nha!

- No rồi~~~

Ăn vừa là được. Cô chỉ là không muốn mập thôi, mấy tô cháo đó sao đủ cho cô no chứ!

- Được rồi, vậy trả lời một câu rồi anh đưa em về phòng ngủ.

Tiểu Phạm Nhạc ngoan ngoãn gật đầu.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- - quả nhiên là đang muốn giáo huấn cô.

Cô cũng rất muốn biết đã xảy ra cái gì có được không hả!?

Tiểu Phạm Nhạc trong đầu suy tính nhanh một đoạn, tìm cách xử lý vấn đề. Cô không thể nào là do Từ Huyết được. Được rồi, giả vờ tìm chút thông tin để bịa đặt hợp lý nào.

- Xảy ra?

- Vai em có vết thương, giống như vết cắn rồi còn bị cào nữa.

-

Vừa cắn vừa cào? Từ Huyết, ác quá rồi đó! Ta bị máu không đông mà!

Cắn với cào thì cô nói là chó cắn được không nhỉ? Chắc là không được rồi. Nói ra thì khác gì bảo Từ Huyết là chó chứ. Cô ta đang ở đây, nói bậy bạ cái là cô ta chém cô thành đồng thịt bầy nhầy mắt.

- Không biết! - Tiêu Phạm Nhạc rất tỉnh mà trả lời.

-

Đây chính là cách giải quyết đơn giản nhất rồi nha. Cô đúng là thông minh!

Xin chào mọi người. Chào mừng đến với Góc đồ vui của Mộ Mộ!

[Xin chào khách mời ^^ . Qua chương này khách mời chắc đã có đáp án cho câu hỏi kỳ trước? Đó là đáp án B! Chúc mừng khách mời trả lời chính xác!

Hệ thống lại đang cập nhật câu hỏi.

Hệ thống đặt câu hỏi: Chương sau ký chủ bị gọi là nắm lùn và bị chọc ghẹo, trong lúc tức giận, ký chủ sẽ:

A. Cắn cho chết, dám gọi bà là nắm lùn!

B. Tìm một người khác thay mình đòi công bằng, vì mình là "báo bốt"!

C. Cầm dao đe dọa, cho nhóc biết lợi hại!

D. Bày trò giấu đồ, chọc phá

Khách mời, nhớ vote trước khi đi. Chúc may mắn ^^]

thỏ nhỏ vẫy tay

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đe dọa

Bởi vì Tiêu Phạm Nhạc nhất quyết giả ngu, vì thế không ai moi được tin gì từ cô. Nói không biết gì cả thì có chút lạ, sẽ làm phản tác dụng. Vì thế Tiêu Phạm Nhạc vẽ ra một cuộc ám sát hoành tráng. Nói thì vậy nhưng kết quả thì chỉ là đang đi trên sân trường, thế là bị đánh và ngắt.

Cô thật phục cái đầu của cô.

Cuối cùng Tiêu Phạm Nhạc cũng được an ổn quay trở về phòng. Cô ôm Mộ Mộ ngồi trên giường. Nhìn một chút Từ Huyết đang trôi dạt khắp phòng, cô lắc Mộ Mộ.

- Mộ Mộ, dùng thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật triệu hồi Hải Nghiên.

Từ Huyết giật mình nhìn qua.

[Sử dụng thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật. Ký chủ yêu cầu cẩn thận]

Dưới chân Phạm Nhạc xuất hiện một vòng tròn phát sáng. Thật lâu sau, từ trong luồng sáng bước ra một cô gái.

Cô gái này nhan sắc rất khá. Lấy ánh mắt nhận xét dung mạo cực kỳ khắc khe của Tiêu Phạm Nhạc, nhìn người này cũng coi như lọt mắt. Khí chất thì lãnh đạm, mặt lại treo nụ cười hiền lành, trên người cô ta chỉ mặc trang phục đơn giản.

Ở chương mới nhất Tiêu Phạm Nhạc đăng thì Hải Nghiên vì hiểu lầm nam chính nên hiện đang tại nước ngoài, chấp nhận yêu cầu phi lý của Bạch Hạ để bắt đầu huấn luyện sát thủ. Chương sau sẽ dịch chuyển tới năm năm sau, khi cô ta trở về trên người sẽ đầy ắp thù hận, hành hạ nam chính.

Đáng lẽ thời điểm này khuôn mặt Hải Nghiên sẽ không là vui cười như thế?

A không đúng, tâm tính của Hải Nghiên vốn là lương thiện. Thời điểm bước vào huấn luyện chẳng qua bởi vì nhất thời hồ đồ đồng ý với Bạch Hạ mà thôi. Sau khi hoàn thành huấn luyện, con người cô ta mới thay đổi. Lúc này cười cũng không hẳn là không hợp lý.

Xem ra nên kéo dài thời gian viết tiếp chương sau. Mà nhắc tới, cái ý tưởng của cô...

- A, chỗ này....

Lời nói của Hải Nghiên thành công lôi Phạm Nhạc về lại thực tại.

- Hải Nghiên, xin chào.

Hải Nghiên nhú mày.

- Người triệu hồi ta?

- Đúng rồi. Mà sao ngươi biết? - Thế giới của ngươi không có phép thuật, ngươi làm sao biết triệu hồi?

- Có người nói.

[Là thông tin từ hệ thống]

-

Có phải Bạch Hạ đột nhiên truy sát cô là do thông tin từ hệ thống không hả?

Phạm Nhạc hừ hừ mấy tiếng.

- Mẹ, hóa ra ngươi trông như thế này.

Tiêu Phạm Nhạc phát tay.

- Vớ vẩn. Là do trọng sinh đến cơ thể này.

- Ồ.

Sau đó thì cả hai chẳng biết nói gì, bảo trì yên lặng. Từ Huyết trôi qua trước mặt hai người, sau đó trôi ra ngoài cửa sổ.

- ... - Cô ta đang ngủ đó à? Sao mình trôi đi nơi nào cũng không biết?

Tiêu Phạm Nhạc xoa trán, chán nản. Cô nằm xuống giường ôm gối lăn lộn. Hải Nghiên tùy tiện ngồi xuống gần đó. Phạm Nhạc bảo Mộ Mộ phổ biến vài chuyện cho cô ta, đem Mộ Mộ vứt qua phía đó.

A, đột nhiên chán quá đi.

- Nắm lùn!

- - Thật muốn chửi thề.

Cái danh tự nắm lùn này Phạm Nhạc nghe là biết ai gọi. Thăng nhóc này là Vương Ngôn, con trai của Vương Nhĩ. Vương gia với Tiêu gia giao tình rất tốt, là hàng xóm nhiều năm cũng chưa có rắc rối gì.

An Như còn bận việc, đưa Vương Ngôn lên sau đó liền rời đi. Trong phòng còn lại hai đứa nhóc.

- Tới đây làm gì? - Mặt Phạm Nhạc đầy ghét bỏ.

- Thăm. Là tôi cứu cậu đây, đổi một cái thái độ đi.

Tiêu Phạm Nhạc hừ một tiếng, quay mặt đi. Vương Ngôn tiến về phía ghế, ngồi bên cạnh Hải Nghiên. Tất nhiên Vương Ngôn không thấy Hải Nghiên, chỉ là tình cờ ngồi tại đó.

Vương Ngôn giờ tay cầm lấy Mộ Mộ. Định chọc ghẹo Phạm Nhạc, quay lại thấy cô nhìn chăm chăm liền bỏ con thỏ xuống. Không nên chọc cho cô ta khóc rồi.

- Nắm lùn, cậu vì sao thích con thỏ này như vậy? - Vương Ngôn tò mò hỏi.

Tiêu Phạm Nhạc nghe hai từ "nắm lùn" trong đầu đã đầy bão tố. Vừa lúc trong đầu muốn giết người thì Từ Huyết bay vào từ cửa sổ.

- A, có khách.

-

- Ô, làm mẹ giận à? Cầm dao đâm chết nó đi. - Từ Huyết chỉ con dao gọt trái cây trên bàn.

- - ừ nhỉ.

Mặc dù con nít không được chơi dao.

- Nắm lùn, cậu....

Vương Ngôn bỏ lưng câu nói khi Phạm Nhạc đột nhiên xuống giường. Cô cầm con dao gọt trái cây trên bàn, tay miết nhẹ lưỡi dao.

Mới đây có một vụ cậu bé vì bị trêu chọc quá nhiều nên cầm dao đâm bạn.

- Nói gì nói lại nghe thử đi.

- - Hình như có gì đó không đúng?

Con thỏ trên bàn động đậy, giương đôi mắt già lên nhìn Vương Ngôn. Cậu bé giật mình nhìn qua Phạm Nhạc. Sau lưng cô một chiếc áo choàng đen rách rưới bay lơ lửng. Bên trong chiếc mũ lóe lên hai tia sáng đỏ, tay áo lộ ra xương tay trắng cầm một chiếc lưỡi hái hoa lệ. Phạm Nhạc cầm dao bước tới. Vương Ngôn bởi vì ngồi trên ghế cao, vì thế Phạm Nhạc giờ tay lên cao là trực tiếp kề dao vào cổ.

- Nói gì nói lại nghe. - Cô yêu cầu lần hai.

- - chữ đầu mất hết rồi?

Sắc mặt Vương Ngôn lúc xanh lúc tím, một chữ cũng không nói nổi. Ngồi một bên Hải Nghiên che miệng cười khúc khích, Mộ Mộ hơi động đậy.

A, hiệu ứng đe dọa quá cao nha.

[Xin chào khách mời, đây là góc đồ vui Mộ Mộ. Chỉ có duy nhất một khách mời chọn câu trả lời đúng, đó là câu C. Xin chúc mừng khách mời đã trả lời chính xác!

Sau đây hệ thống đặt câu hỏi mới.

Hệ thống đang cập nhật câu hỏi. Hệ thống đặt câu hỏi: số phận của Vương Ngôn sẽ là...?

A. Bị ký chủ nóng giận cầm dao chém luôn

B. Được tha, dù sao cũng không thể giết người

C. Bị Từ Huyết trong lúc tùy tiện câu hồn, chết ngất

D. Đánh ngất mang về Vương gia

Khách mời nhớ vote trước khi rời đi để mau chóng đọc được chương mới nha!

Khách mời, chúc may mắn!]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tiếp xúc tử vong

Nói thế nào thì Vương Ngôn cũng chỉ là một đứa trẻ. Đứng trước tình cảnh một con dao kề ngang cổ cùng một vị Thần Chết trước mặt, tất nhiên là sợ không nói nổi.

Phạm Nhạc đương nhiên biết.

- Nói lại lần nữa.

Yêu cầu lần thứ ba, nhưng cô biết thằng nhóc không trả lời nổi. Trình độ diễn xuất của cô đến người lớn cũng dọa được mà, trẻ con thoát sao nổi.

Có tiếng loẹt xoẹt, Mộ Mộ đứng dậy bước tới. Vốn là con chó bông nhỏ đáng yêu, thế nhưng bộ dáng bước từng bước đi tới của nó đáng sợ cực kì.

Vương Ngôn sợ thật sự, lần đầu tiên biết sợ hãi.

- Nắm lùn? Dám gọi lần nữa không?

Thằng nhóc lắc đầu nguây nguây.

Phía sau Tiêu Phạm Nhạc, lưỡi hái không tiếng động giờ lên. Từ Huyết nhếch mép cười lạnh, một tay đưa tới phía trước. Tiêu Phạm Nhạc giật mình nhìn lên. Bàn tay trắng nõn từ phía sau lưng cô nắm lấy cổ Vương Ngôn.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn thấy cơ thể thằng nhóc mềm oặt ngã xuống, trong tay Từ Huyết cầm lấy một cơ thể mờ ảo.

Câu hồn rồi?

Đùa nhau à?

Tiêu Phạm Nhạc thu lại con dao để tránh làm bị thương cơ thể không hồn kia. Hất cơ thể thằng nhóc qua một bên, cô đá nó một cái. Cô quay về phía linh hồn kia, thằng nhóc tròn tròn mắt.

A, thằng nhóc sợ chết khiếp rồi.

Ác quá đi...

Tiêu Phạm Nhạc mặc dù viết những cảnh như thế này cho Từ Huyết nhiều lần nhưng vẫn là lần đầu tiên chứng kiến, tất nhiên trong lòng cũng có sợ hãi. Tuy nhiên nếu cô sợ thằng nhóc sẽ càng sợ hơn, vì thế cô không biểu thị ra ngoài. Cô giữ nguyên biểu cảm, đem con dao vút lên bản.

- Như thế nào? Đã ghi nhớ?

Thằng nhóc hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

- Không gạt đầu thì chết luôn đi.

Ít ra Vương Ngôn còn biết đường mà vội vã gạt đầu. Tiêu Phạm Nhạc nhìn Từ Huyết, hy vọng cô ta không thật sự có ý giết thằng nhóc. Một lúc lâu vẫn không có phản ứng gì.

Chỉ thấy trong chiếc áo choàng đen hai chấm đỏ hơi lóe, lưỡi hái hơi rung đưa. Sau đó Từ Huyết buông tay, linh hồn thằng nhóc rơi vào lại cơ thể. Từ Huyết lắc lắc đầu, chiếc áo choàng đen kinh dị tan thành cát bụi rồi biến mất không chút tăm hơi. Lưỡi hái hoa lệ hóa thành làn khói đen, biến mất. Từ Huyết lướt tới, đưa tay chạm vào đầu thằng nhóc.

- Mẹ à, người đe dọa hiệu ứng không tốt chút nào.

- - không cần người nói rồi, cảm ơn.

Còn không phải do người chen vào! Nếu không cũng sẽ không tầm cỡ đến mức câu hồn!

Thật đáng sợ!

Vương Ngôn lơ mơ tỉnh dậy. Vừa lúc cho là mình mơ liền thấy trước mặt là một bộ xương, hai hốc mắt phát ra ánh sáng đỏ. Thằng nhóc sắc mặt lại rất đặc sắc.

Tiêu Phạm Nhạc thờ dài trước hình dạng bộ xương trắng của Từ Huyết, lắc đầu. Đây là hiệu ứng của danh hiệu Thần Chết, Từ Huyết hình như cũng không ghét bỏ hình dáng này.

Bộ xương trắng bay lùi ra sau lưng Phạm Nhạc.

Tiêu Phạm Nhạc chung quy vẫn giữ hình tượng loli lạnh giá, hừ lạnh một tiếng.

- Còn nhớ gì không?

Thằng nhóc gật đầu.

- Giờ thì cắt.

Cửa tự động mở. Thằng nhóc không cử động nổi, được Hải Nghiên tốt bụng đem vút ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Hành động ngược lại rất dứt khoát.

Tiêu Phạm Nhạc sau khi cửa đóng liền không giữ nổi cứng nhắc cơ thể rơi xuống đất, sắc mặt tái đi. Cô thật sự sợ đấy. Mạng người trong tay cô đây, nếu thật sự Từ Huyết tùy tiện giết, như vậy kết quả....

- Hức....

Tiêu Phạm Nhạc òa khóc. Từ Huyết nhúm mày, vung tay một cái.

- Người khóc cái gì?

Tiêu Phạm Nhạc vẫn còn khóc. Quá đáng sợ, nếu không khóc mới là bất thường.

Hải Nghiên vỗ vai Tiêu Phạm Nhạc an ủi. Bảy tuổi Hải Nghiên đã phải chứng kiến cảnh giết người, thời gian sau còn được huấn luyện một đoạn thời gian, vì thế hiện tại không có sợ hãi. Nhưng Tiêu Phạm Nhạc chính là một cô gái bình thường, cô sẽ sợ!

- Mẹ, người bình tĩnh, không sao.

- Yếu ớt! - Từ Huyết khinh thường hừ một tiếng.

Phạm Nhạc không phải chưa từng thấy. Trước kia lúc cô bắt đầu nổi tiếng đã từng trải qua, nhưng lâu rồi cô chưa có nhìn thấy bây giờ có chút hoảng hốt. Bao nhiêu năm nay cô tự mình phải mạnh mẽ, bây giờ bùng phát ra cũng muốn khóc một trận lớn.

Hải Nghiên an tĩnh bình ổn tâm tình Tiêu Phạm Nhạc. Từ Huyết bủi môi, bắt đầu thả mình trên không trung trông như con ma chết trôi. (tg: chết trôi à.....?)

[Ký chủ hoàn tất nhiệm vụ ân: tiếp xúc từ vong. Nhận thưởng gói quà hệ thống. Mở gói quà hệ thống: Kinh nghiệm, điểm phát triển, điểm nâng cấp kỹ năng, tăng toàn bộ chỉ số.

Ký chủ mở kỹ năng ân: Thành thực.

Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), kẻ bạo lực

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 52/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 2

Lực phòng thủ: 2

Kỹ năng: Né tránh cấp 10, Thông thái cấp 10, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7 (10 điểm nâng cấp kỹ năng)

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp

Điểm phát triển: 200

Kinh nghiệm: 400/1000

Cấp độ: 7

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng, nhiệm vụ sưu tầm

Số nhân vật đã triệu hồi: 2

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: chưa xác định.

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết.

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

[Chào mừng khách mời đến với "Góc đồ vui Mộ Mộ". Đáp án cho câu hỏi kỳ trước là C, chúc mừng các khách mời đã có câu trả lời chính xác.

Hệ thống cập nhật câu hỏi: Thành thực là kỹ năng gì?

- A. Kỹ năng cao cấp, cực kì lợi hại
- B. Kỹ năng miễn phí, phé đến không thể tin được
- C. Kỹ năng bí ẩn, không biết rốt cuộc dùng thế nào
- D. Kỹ năng vật lý, vô cùng thông dụng.

Khách mời, nhớ like và để lại comment trước khi đi. Chúc may mắn ^^]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bày trò

Mãi đến bữa tối Phạm Nhạc không thèm nghe lời An Như gọi xuống ăn, Tiêu Chí Thanh mới mang theo chìa khóa lên phòng. Anh gõ cửa, nhưng không có tiếng động nào đáp lại. Nhũn mảy, anh dùng chìa khóa mở cửa.

Tiêu Phạm Nhạc ngồi ngay cạnh giường, dựa lưng vào giường, đầu hơi nghiêng, mắt mờ lờn nhìn vô định. Nhìn cô có chút giống như người đã chết. Phía trước mặt cô vị trí bình hoa vỡ đã khô nước, gần cửa sổ có vài vết máu nhỏ như bị bôi lên. Tay cô quần hờ một lớp băng gạc, gần đó hộp y tế mở tung, bày bừa loạn xạ.

Không để ý xung quanh, Tiêu Chí Thanh liền bước tới lay người Phạm Nhạc.

Vừa chạm vào Phạm Nhạc liền cử động, chớp chớp mắt rồi lập tức đem tay Tiêu Chí Thanh hất ra. Tay siết chặt lại lớp băng gạc, cô đứng dậy vớ lấy Mộ Mộ trên bàn rồi rời khỏi phòng.

Tiêu Chí Thanh sững sờ ngồi yên trong phòng một lúc lâu.

Con bé không nhìn anh cái nào.

Tiêu Phạm Nhạc xuống phòng ăn, không chào ai tiếng nào, ngồi vào vị trí của mình ăn qua loa vài miếng rồi đứng dậy rời đi. Cả nhà còn chưa ai kịp phản ứng thì cô đã đi mất. Lúc Tiêu Chí Thanh đi xuống cô cũng vừa lúc rời khỏi. Một đám người không hiểu nổi chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn nhau.

- Người nghĩ có tác dụng? - Từ Huyết lượn vòng trên đầu Phạm Nhạc.

- Sẽ có. - Tiêu Phạm Nhạc khẳng định.

Tiêu Phạm Nhạc ngồi phía bậc thềm ngoài vườn. Vườn thấp đèn sáng trưng, có một hồ nuôi cá chép của Tiêu Gia Nguyên. Khu vườn trồng nhiều cây như rừng rậm, nhưng được cắt tỉa đáng hoàng, hoa nở rực rỡ. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua hát tung tóc Phạm Nhạc.

- Tiểu thư, sao lại không ăn tối?

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, nhìn qua An Như. An Như đứng sau lưng cô, thái độ rõ ràng là không dám vì cô là trẻ con mà đối xử thiếu cung kính so với những người chủ khác.

- Ăn rồi.

- Tiểu thư tức giận sao?

- Không.

An Như bối rối, cuối cùng yên tĩnh không nói gì. Phạm Nhạc hơi rùng mình vì gió lạnh, máu thấm qua lớp băng gạc. Cũng vì cô chỉ băng bó sơ qua, bản thân lại mắc chứng máu không đông, chùng đó băng gạc không đủ cầm máu. Bệnh máu không đông là một căn bệnh nguy hiểm, một vết thương nhỏ cũng có thể ảnh hưởng tới tính mạng.

Tiêu Phạm Nhạc tất nhiên sẽ không để mình chết. Cô đã dùng Thông Thái kiểm định qua, không có vấn đề gì cả. Nhưng An Như mới lo lắng.

- Tiểu thư, tay của tiểu thư....

Tiêu Phạm Nhạc giật lại tay từ tay An Như, chẳng nói gì lại tiếp tục ngồi yên. Cô đã có tính toán cả rồi. Nếu không ngoan ngoãn nghe lời thì sớm muộn gì cũng sẽ thành tù nhân ở đây. Còn nếu như nghe lời, cô sẽ không có tự do. Cách xử lý tốt nhất chính là bắt đám người Tiêu gia phải để mặc cô muốn làm gì thì làm. Do đó một đoạn thời gian cô nhất định không được quá nghe lời, hơn nữa còn phải thể hiện một số hành động kỳ lạ.

Vừa hay Từ Huyết có thể giúp cô.

Hải Nghiênn đứng ngay bên cạnh An Như, cười cười. Tiêu Phạm Nhạc ôm má ngồi. An Như lúng túng một hồi, sau đó rời đi. Hải Nghiênn đuổii theo An Như.

- Từ Huyết, hỏi người một việc.

- Nói.

- Lúc chiều vì sao Vương Ngổn nhìn thấy người?

Phạm Nhạc nghe thấy Từ Huyết cười một tiếng.

- Ta là Thần Chết, năng lực của ta tự có thể phá vỡ cấu hình do hệ thống tạo ra.

[Hệ thống tạo ra nhân vật từ trong thế giới của ký chủ, đồng nghĩa tạo ra sức mạnh nhân vật do ký chủ thiết lập. Nhân vật có năng lực mạnh mẽ, tạo ra cũng sẽ có năng lực mạnh mẽ, thậm chí vượt tầm kiểm soát của hệ thống]

- Ồ.

Như thế nghĩa là bằng một thủ đoạn nào đó, có thể một vài nhân vật sẽ phá được cấu hình che giấu hiện diện do hệ thống tạo ra. Với Phạm Nhạc đây là một thông tin khá tốt.

Chào mừng khách mời đến với "Góc đồ vui Mộ Mộ". Xin công bố đáp án cho câu hỏi kỳ trước là B

Hệ thống cập nhật câu hỏi. Hệ thống đặt câu hỏi: Nhiệm vụ hàng ngày của ký chủ là gì?

A. Khiêu khích

B. Lấy lòng

C. Được khen

D. A và B

Khách mời, nhớ để lại comment trả lời câu hỏi trước khi rời đi. Chúc may mắn ^^]

*tg: Yo, lâu lắm mới giao lưu với các nàng kiều này. Ta sắp thi rồi huheo. Các nàng thi xong cả chưa nà? Nếu chương này được nhiều lượt like và cmt thì thi xong ta bảo chương ăn mừng~~~

Tặng một lần 10 chương luôn nà:3

Tặng nhiều nhưng khi đọc không được quên like để ủng hộ đầu đó nhe.

À, nhắc like. Không biết có phải do lỗi không mà mấy chương của truyện này ta vào xem thì không có chương nào có like:(

Like và cmt nhiệt tình cho ta nhiệt huyết nào các nàng QAQ

Phải rồi, ta định đăng thêm truyện. Từ Huyết bản gốc, ai muốn đọc giờ tay cái nà:3 Không có thì từ từ ta đăng vậy..... Hừm....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Thời gian ba ngày này Tiêu Phạm Nhạc có thể nói là khá ngoan ngoãn. Bảo ăn sẽ ăn, bảo làm gì thì sẽ làm cái đó. Chẳng qua ngoại trừ An Như và Tiểu Gia Huy, cô không đáp lời và không thêm nhìn ai cả. Điều đó khiến cả Tiêu gia từ trên xuống dưới đều rối loạn.

Mới có ba ngày đã không nhận được mời tới bác sĩ tâm lý.

Có điều bởi Tiêu Phạm Nhạc không hợp tác, chỉ giương mắt nhìn nên bác sĩ tâm lý cũng muốn chịu chết, chuẩn đoán có phần mơ hồ. Có điều cũng nhờ vậy, cuối cùng cả nhà cũng xuống nước, để Tiêu Gia Huy đăng hoàng hỏi Phạm Nhạc muốn gì.

Tiêu Phạm Nhạc lúc này nhoeén miệng cười, làm cho Tiêu Gia Huy không khỏi giật mình.

- Không phải muốn A Nhạc nghe lời sao?

Tiêu Chí Long tròn tròn nấp nấp nghe lén, thẳm kêu không xong. Mấy ngày con nhóc không chọc cậu ta, nói gì nghe nấy là khiến cậu ta nghi rồi. Nghe lời Tiêu Chí Thanh là biết con nhóc này ghi nợ. Thật lắm chiêu trò!

Tuy trong lòng nghi ngờ như thế, nhưng Tiêu Chí Long thật sự có phần lo lắng.

- Mọi người muốn A Nhạc nghe lời, A Nhạc sẽ nghe lời.

Nói xong lại lạnh giá cười một tiếng, quay lưng rời đi. Tiêu Gia Huy buồn bã lắc đầu.

Rõ ràng là rất ghét bỏ đây, còn nói nghe lời.

Hành động của Tiêu Phạm Nhạc có phần quá đáng. Y Lạc nắm tay cô đi ra ngoài, tỏ ra ngoan ngoãn đi theo thế mà về tới nhà liền lấy khăn lau tay, ở trong nhà vệ sinh rửa tay thật lâu. Tiêu Chí Long lâu lâu tốt bụng một lần giúp cô mang cặp vào nhà, cô đem cặp vứt luôn vào thùng rác. Tiêu Chí Hào xoa đầu cô, cô liền cắn anh một cái rồi chạy đi. Tiêu Chí Thanh còn thâm hơn, chưa kịp động vào cô đã bỏ chạy, liếc cũng không thèm liếc. Người làm ngoài trừ An Như không ai dám vào phòng dọn dẹp phòng cho Phạm Nhạc. Có hôm đi học về thấy trong phòng có người làm liền không thèm về phòng, ở phía ngoài vật vờ ngủ cuối cùng được An Như thuyết phục trở vào lại phòng.

Tiêu Gia Nguyên còn đỡ, ngoại trừ cháu gái không có tỏ vẻ ngoan ngoãn ngọt ngào ở bên cạnh rít rũa nữa thì cũng không có gì khác. Chỉ có Tiêu Gia Huy cùng An Như là có được thái độ đối đãi tốt nhất của Phạm Nhạc. Mấy người làm trong nhà cùng nhau xì xào, không có ai dám lại gần Phạm Nhạc.

Tiểu thư nhỏ ngày càng khó chiều!

Tiêu Gia Huy hỏi không có kết quả, thất bại rồi đi. Tiêu Phạm Nhạc rồi đi sau đó mang mặt lạnh ôm thỏ Bông đứng mãi trước cửa. Không ra cũng chẳng vào, hại mấy người canh cổng hỏi hộp chẳng biết phải làm sao.

Ba ngày không có kết quả, Tiêu Phạm Nhạc không kiên nhẫn nữa. Vài ngày tới là muốn kết thúc sự kiện, nếu không hoàn thành bốn nhiệm vụ cô sẽ không nhận được kỹ năng Thành thực. Thành tựu Khởi động cô đã đạt được, Cẩm kị cũng có được, không có Thành thực thì quá thiệt thòi cho cô rồi!

Hiện tại không cần biết thủ đoạn thế nào, cô phải sống!

Tuyệt đối không thể để Cẩm kị đạt cấp cuối cùng!

Tiêu Phạm Nhạc cắn môi, sau đó mạnh dạn bước chân rời khỏi nhà. Hai người canh cổng nhìn nhau, không biết có nên can lại hay không.

- Kệ con bé. Chí Thanh, còn đi theo con bé xem sao.

Tiêu Gia Nguyên vốn đã đứng quan sát từ lâu, chỉ là Phạm Nhạc không nhận ra. Lời Tiêu Gia Nguyên vừa nói liền mang ra Tiêu Chí Thanh. Anh gật đầu, sau đó bước đi.

[Chào mừng khách mời đến với "Góc đồ vui Mộ Mộ". Cảm ơn khách mời đã tham gia chương trình. Xin công bố đáp án cho câu hỏi kỳ trước là B. Không có khách mời trả lời câu hỏi.

Hệ thống cập nhật câu hỏi. Hệ thống đặt câu hỏi: Tiêu Gia Nguyên cho Tiêu Chí Thanh theo dõi ký chủ vì:

A. Trong lòng có phần nghi ngờ ký chủ

B. Chỉ là lo lắng cho ký chủ

C. Muốn biết ký chủ đang làm gì

D. Đi theo cho chắc, không có chủ đích

Ký chủ, chúc may mắn ^^]

*tq: quèo, không được đón tiếp gì hít chon à. Chắc ta sẽ đẹp cái góc đồ vui này hực Mai rành lại ra chương z.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nhượng bộ

Tiêu Phạm Nhạc không nhận ra, nhưng đi khỏi nhà vài mét Hải Nghiên đã biết có người theo dõi. Từ Huyết bạo lực hơn nhiều, trực tiếp kẻ lưới hái bên cổ Tiêu Chí Thanh. Tiêu Phạm Nhạc không thèm liếc một cái, tiếp tục đi khỏi khu biệt thự. Hải Nghiên cố thuyết phục Từ Huyết tha cho Tiêu Chí Thanh, sau đó mang theo Từ Huyết đuổi tới Tiêu Phạm Nhạc phía trước.

Tiêu Phạm Nhạc đi nửa buổi mới ra khỏi khu biệt thự, nhưng vẫn còn tới mấy km mới ra tới nơi có người khác sinh sống. Cô nhủ mảy, tiếp tục đi. Cùng lắm thì mua thức ăn của hệ thống ăn, ở biệt thự muốn hỗn loạn bao nhiêu thì cứ hỗn loạn, cô không quan tâm. Nếu không phải Y Lạc lấy cớ lo lắng cho Phạm Nhạc, bắt cô nghỉ học thì cô trốn mấy tiết học ra ngoài thử vận may cũng đã khỏe hơn thế này nhiều.

Tiêu Phạm Nhạc cau mày.

- Mẹ kiếp.... - Cô lăm bằm mắng chửi.

Tiêu Phạm Nhạc tiếp tục đi. Trời dần về trưa, không thấy Từ Huyết đâu nữa. Tiêu Phạm Nhạc cũng không để ý tới, đứng nghỉ ở một chỗ mát mẻ nhìn lên trời. Cách đó không xa, Tiêu Chí Thanh nhủ mảy. Anh cứ nghĩ con bé sẽ quần quanh biệt thự, hoặc ra ngoài nhìn xem một chút. Thế nhưng không ngờ con bé này lại có gan đi xa như vậy. Với anh mà nói đi thế này không là gì, mỗi buổi sáng đều chạy bộ qua, nhưng với Phạm Nhạc thì là một chuyện khác hẳn. Hơi ngoài ý muốn, nhưng anh quyết định thông báo về nhà một chút rồi tiếp tục theo dõi.

Tiêu Phạm Nhạc đứng đợi một lúc lâu, không có ý định đi tiếp. Chủ yếu là trời nắng như thế này, cô không dám đi tiếp. Nhìn đi cũng phải nhìn lại, cơ thể này quá yếu. Đi mới có nửa buổi đã mệt thở không ra hơi, giờ trưa nắng nóng, sợ là sẽ không chịu nổi.

- Mẹ, Tiêu Chí Thanh theo dõi chúng ta. - Hải Nghiên nhắc nhở.

- Biết rồi.

Bởi vì Tiêu Chí Thanh cho rằng Phạm Nhạc chỉ là trẻ con, theo dõi cũng không quá che giấu. Tiêu Phạm Nhạc đi một đoạn liền nhận ra anh phía sau rồi. Nửa buổi này bởi vì dè chừng anh nên mới cố tình đi chậm.

[Hệ thống theo dõi: Bạch Hạ tiến vào khoảng cách nguy hiểm. Trong 5 phút sẽ tiếp cận, ký chủ yêu cầu cẩn thận]

Tiêu Phạm Nhạc rút trong túi ra một con dao gọt trái cây nhỏ, mặt đánh lại. Ở phía xa Tiêu Chí Thanh không nhìn rõ, chỉ biết cô lấy ra cái gì đó. Anh nghĩ có khi là đồ ăn.

Tiêu Phạm Nhạc đặt Mộ Mộ xuống đất. Phía xa Bạch Hạ đã xuất hiện.

- Hải Nghiên, giao cho con.

Hải Nghiên gật đầu, sau đó đi tới trước. Tiêu Phạm Nhạc chăm chú theo dõi, tay ôm vai có hơi đau nhức. Vai cô vẫn chưa khỏi, cử động nhiều sẽ đau.

Trong lúc này bữa trưa ở Tiêu gia yên tĩnh đến bất bình thường. Không ai động vào thức ăn hay bát đĩa trên bàn. Bàn bàn trống hai vị trí.

- Thật là rắc rối. - Tiêu Chí Long vỗ đầu - Ông nội, con bé đó muốn gì cứ mặc nó đi, quán thúc một hồi rồi nhìn xem hiện tại! Chúng ta không dung túng nó là được, nó cũng mười tuổi rồi, để cho tự trải nghiệm một chút!

Tiêu Gia Nguyên nhú nhú mày, không nói gì. Tiêu Gia Huy xoa trán.

- Ba, hay con đi tìm Nhạc Nhạc. Con bé muốn gì cứ mặc nó đi. Để thế này một thời gian nữa còn không biết con bé sẽ làm ra chuyện gì.

Tiêu Gia Nguyên tất nhiên biết thái độ của Phạm Nhạc rõ ràng là thể hiện chán ghét đến cùng cực. Tâm tư trẻ con dễ nhìn thấu, huống hồ con bé che giấu còn vụng về. Nếu con bé mang tâm tư ghét bỏ này lớn lên, hậu quả sau này không cách nào lường trước được. Cũng không còn cách nào khác, trước giờ chiều chuộng con bé, bây giờ chiều thêm một lần cũng không sao.

Ông bởi vì lo lắng cho nên để Tiêu Chí Thanh theo dõi con bé, không ngờ con bé lại có gan đi ra khỏi khu biệt thự. Nếu như mà có ý bỏ nhà đi, như vậy không phải rắc rối to rồi sao?

- Muốn làm gì thì làm đi.

*tg: ghét nữ chính đi các nàng

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thành công

Hải Nghiên quả thật có thể chế ngự được Bạch Hạ. Bạch Hạ rất yêu Hải Nghiên, bởi vì Hải Nghiên đề nghị nên cuối cùng nể mặt tha cho Phạm Nhạc một lần.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Bạch Hạ rời đi, nhìn trời, cuối cùng lại nhìn Tiêu Chí Thanh. Được rồi, quay trở về thôi. Đi tiếp cũng không phải là cách. Nhưng nếu bây giờ dừng lại, công sức cả buổi sáng của cô coi như xong.

- Vậy thì mặc trời nóng vậy. - Cùng lắm là bệnh một trận.

So với bệnh một trận, mất kỹ năng Thành thực là thiệt hại lớn hơn nhiều. Đong đếm một hồi, cô tiếp tục đi. Thì nắng, dù sao chỉ là một chết hai sống, cô liều mạng!

Hải Nghiên nhú nhú mày, đi theo Phạm Nhạc. Hải Nghiên cũng thấy nắng, muốn dùng bóng che cho Phạm Nhạc nhưng bản thân cô lại không có bóng nên đành thôi.

Nóng đến muốn chảy thành nước.

Tiêu Phạm Nhạc phát hiện mình có chút kỳ lạ, dừng bước. Hải Nghiên nhú mày.

- Mẹ, còn đi nữa cẩn thận say nắng.

Tiêu Phạm Nhạc mất hơi liếc về phía sau. Mặc dù không thấy được Tiêu Chí Thanh nhưng cô biết anh cũng đi theo. Như vậy....

Tiêu Phạm Nhạc cời áo khoác, đội lên đầu, tùy tiện ngồi xuống giữa đường. Hải Nghiên còn chưa hiểu cô muốn làm gì chứ đừng nói tới Tiêu Chí Thanh. Anh còn nhịn không tới đem cô về nữa, chắc sẽ bị Tiêu Gia Nguyên với Tiêu Gia Huy đánh cho một trận.

Lúc về tới nhà Phạm Nhạc chịu không nổi ngất đi, thật sự bị say nắng. Lăn lộn đến hết buổi trưa cuối cùng cô vẫn phải về giường nằm.

Tiêu Gia Huy ngồi ngay bên cạnh Phạm Nhạc, xung quanh không có ai. Cô tỉnh dậy chỉ thấy ông cầm một ly sữa tươi đưa cô. Cô nhận ly sữa, không nói gì uống sữa.

- Nhạc Nhạc con gái, nói thật cho ba biết, con giận cả nhà đúng không?

Tiêu Phạm Nhạc im lặng không nói, xụ mặt. Tiêu Gia Huy coi đây như là đáp án, tỏ vẻ quả nhiên là vậy.

- Sau này có chuyện gì nói với ba, không được nháo khóc, con muốn làm gì ba sẽ giúp, biết chưa?

Tiêu Phạm Nhạc rút rìe gạt đầu. Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Gia Huy.

- Con muốn gặp chị xinh đẹp!

Tiêu Gia Huy xoa trán. Chỉ vì muốn gặp Lâm Phạm Nhạc thôi mà mấy ngày nay cứ như quả bom nổ chậm. Thật không hiểu con gái ông thích gì ở cái cô ảnh hậu đó.

- Được rồi, ngoan ngoan, mai ba đưa con đi.

Trong chớp mắt Tiêu Phạm Nhạc vừa ngoan ngoãn về mặt đã lập tức lạnh giá. Tiêu Gia Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cuối cùng quyết định nhượng bộ. Dù sao ông cũng không có cách nào khiến cô nghe lời được. Đánh thì ông không nỡ, mà mắng không thì cô để ngoài tai. Thôi thì nếu cô đã yêu thích vị ảnh hậu kia, không bằng nhờ cô ta dạy dỗ con gái ông một chút.

Cũng không phải vấn đề lớn, Phạm Nhạc vốn rất ngoan.

Tiêu Gia Huy sau đó thật sự để Phạm Nhạc nghỉ ngơi một chút rồi đưa cô đi. Ông đã cho người hẹn sẵn với Lâm Phạm Nhạc, sau khi đưa Tiêu Phạm Nhạc tới liền rời đi. Lâm Phạm Nhạc nghe Hải Nghiên nói vài câu, hiểu ra chút ít vấn đề nên thuyết phục Tiêu Gia Huy cho Tiêu Phạm Nhạc ở cạnh mấy ngày. Tiêu Gia Huy lưỡng lự một hồi, cuối cùng cũng đồng ý. Vài hôm nữa Tiêu Chí Hào sẽ tới đón Tiêu Phạm Nhạc sau, ông cho rằng Lâm Phạm Nhạc có thể tin tưởng. Trước kia từng hợp tác qua, cô gái này là người ngay thẳng.

Lâm Phạm Nhạc sau đó đưa Tiêu Phạm Nhạc về nhà. Lâm Phạm Nhạc đang sống ở căn biệt thự của "Lâm Phạm Nhạc" trước kia. Lâm Phạm Hoàng không có ở đây, trợ lý cũng không có. Lâm Phạm Nhạc trong hợp báo tuyên bố rời khỏi, sau đó cũng không còn liên lạc với quản lý Yên Yên nữa.

Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy cách giải quyết này ngược lại rất nhanh gọn.

Tiêu Phạm Nhạc trao đổi chút đồ chữa trị cho chính mình. HP của cô giảm không ít, nhưng cũng hồi phục được kha khá.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Gặp mặt

[Ký chủ đạt được danh hiệu Kê lừa dối, mở khóa kỹ năng Lừa gạt. Hiệu ứng danh hiệu: thu thập kỹ năng Lừa gạt. Ký chủ nhận được 100 điểm phát triển, 400 điểm kinh nghiệm, tăng toàn bộ chỉ số lên một mốc, vật phẩm bí ẩn.

Kiểm tra vật phẩm bí ẩn: không đủ cấp độ mở khóa.

Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kê bạo lực, Người mới, Kê lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 50/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 3

Lực phòng thủ: 3

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7, Cầm kỵ cấp 0, Lừa gạt cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tở độ cao cấp, gói tình huống, máu dũ trữ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn.

Điểm phát triển: 350

Kinh nghiệm: 930/1000

Cấp độ: 7

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng, nhiệm vụ sưu tầm.

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Chỉ số của Phạm Nhạc lại tăng một nấc, đây là chuyện tốt.

- A Nhạc, cô nói cần tìm hệ thống khác? - Lâm Phạm Nhạc vừa lái xe vừa hỏi.

- Đúng vậy.

- Tôi biết một người.

Tiêu Phạm Nhạc quay lại nhìn chằm chằm Lâm Phạm Nhạc.

- Cô biết?

- Đúng vậy. - Lâm Phạm Nhạc gật gù - Tôi thấy bên cạnh anh ta có một số người mà người khác không thấy, vì thế đoán anh ta cũng có hệ thống giống cô.

Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm, có chút không hiểu vì sao có người có hệ thống, lại có người không có. Lâm Phạm Nhạc rõ ràng cũng trọng sinh như Tiêu Phạm Nhạc, thế nhưng lại không có hệ thống.

- Ở đâu?

Lâm Phạm Nhạc cho xe rẽ phải.

- Tôi đưa cô tới đó luôn, ngay gần đây.

Chiếc xe chạy thêm một lát, dừng trước một nhà hàng nhỏ. Lâm Phạm Nhạc đeo khẩu trang, mở cửa ra ngoài. Tiêu Phạm Nhạc đội mũ, ôm Mộ Mộ đi ra theo. Hai người vào cửa hàng, chọn một chỗ khá khuất bóng, ít người để ý. Lâm Phạm Nhạc gọi một người phục vụ.

- Là anh ta.

Người phục vụ kia mang thực đơn đến.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ sự kiện, nhận được gói quà sự kiện. Mở gói quà sự kiện, ký chủ được tặng một cấp, toàn bộ chỉ số tăng một bậc.

Mở nhiệm vụ Sự kiện thứ hai: tiếp xúc người mang hệ thống. Gọi ý nhiệm vụ: kết bạn. Trừng phạt: không. Phần thưởng: gói quà Sự kiện]

Tiêu Phạm Nhạc muốn thắc mắc một chút, nhưng không có thời gian. Đề phòng người phục vụ bỏ đi, cô gọi.

- Này, anh.

Chàng trai quay đầu. Rõ ràng là một người rất trẻ, với nụ cười chuẩn mực trên môi. Về mặt nhìn khá hiền lành, bên cạnh anh ta cũng không có ai cả.

- Cô bé, muốn ăn gì sao?

Chàng trai đưa thêm một quyển thực đơn cho Phạm Nhạc. Cô vút nó qua cho Lâm Phạm Nhạc, nhìn người phục vụ. Cũng hơi khó mở lời, nhưng tới đâu thì tới. Ai mà biết cơ hội có gặp lại hay không.

- Anh cũng mang hệ thống đúng không?

Nụ cười trên môi người phục vụ cứng ngắc, thoáng chốc trầm xuống nhưng vẫn giữ nụ cười.

- Ý em là gì?

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi. Về mặt đó còn muốn che giấu, thật quá đề cao bản thân.

- Không cần lo lắng, tôi cũng mang hệ thống, hiện tại là đang làm nhiệm vụ giao tiếp với người mang hệ thống khác. Tôi là Phạm Nhạc.

Người phục vụ tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn qua Hải Nghiên.

- Ngoại trừ ba người chúng ta ở đây chắc không có ai nhìn thấy. Đây là Hải Nghiên. - Phạm Nhạc giới thiệu.

Người phục vụ có phần thả lỏng.

- Tôi là Trần Hào Thế. Ở đây không tiện nói chuyện, tôi sắp tan làm, lúc đó chúng ta tìm một chỗ rồi nói.

Nói rồi Hào Thế rời đi. Tiêu Phạm Nhạc cùng Lâm Phạm Nhạc nhìn nhau, sau đó quyết định chọn vài món ăn trong lúc chờ Trần Hào Thế tan làm.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vật phẩm

Tiêu Phạm Nhạc nhìn chăm chăm nhân vật đứng cạnh Trần Hào Thế. Đó là một cô gái rất xinh đẹp, hiền dịu và có nụ cười tỏa nắng. Cô ta ăn mặc khá kì lạ, không giống trang phục hiện đại, nhưng cũng chẳng cổ đại.

- Xin chào Hải Nghiên, tôi là Sơn Chi.

Tiêu Phạm Nhạc và Trần Hào Thế nhìn nhau.

- Tôi có biết một nhân vật tên Hải Nghiên.

- Tôi cũng biết một nhân vật tên Sơn Chi.

- Tôi nói trước nhé?

- Ừ.

- Cô là Y Nguyệt?

- Ủ. Anh là Thế Hào?

- Ủ.

Hai người khô lời nhìn nhau.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Sự kiện. Nhận gói quà Sự kiện. Mở gói quà sự kiện, ký chủ nhận được điểm kinh nghiệm, toàn bộ chỉ số tăng một bậc.

Ký chủ tăng cấp. Nhận được quà chúc mừng của hệ thống. Ký chủ nhận được 10 điểm nâng cấp kỹ năng.

Mở nhiệm vụ Sự kiện thứ ba: tìm kiếm Jewer. Gợi ý nhiệm vụ: Đá quý. Phần thưởng: Gói quà Sự kiện. Thời hạn: 10 ngày. Trùng phạt: không]

Tiêu Phạm Nhạc không để ý Mộ Mộ, nhìn Trần Hào Thế.

Cô vạn vạn không ngờ tới lại gặp người quen. Trước kia trên diễn đàn tác giả cô gặp và quen Trần Hào Thế. Trần Hào Thế bút danh là Thế Hào, cũng là một tác giả. Anh ta viết tiên hiệp, trong một tác phẩm của anh ta thì Sơn Chi là chính phòng của nam chính. Anh ta cũng thích một vài truyện của Phạm Nhạc, lúc đầu cô còn nghĩ anh ta là nữ. Quan hệ hai người cũng tốt, có chung khá nhiều sở thích.

- Y Nguyệt, cô trọng sinh thành một con nhóc tiểu học?

Diệp Y Nguyệt là bút danh của Phạm Nhạc.

- Ủ. Không ngờ anh chết rồi.

- Đúng vậy, không nghĩ cô cũng chết. Trọng sinh thành thế này cô đây là xui xẻo hay may mắn đây hả?

Tiêu Phạm Nhạc nhún vai từ chối cho ý kiến. Trần Hào Thế cũng không nói gì về việc này. Hai người nói qua nói lại cuộc sống sau trọng sinh.

Trần Hào Thế trọng sinh vào một gia đình khá giả, hiện tại là nhận nhiệm vụ của hệ thống nên tới đây làm việc. Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy việc này chắc chắn là do các hệ thống sắp xếp.

- Nhiệm vụ của cô là gì? Tôi đang tham gia sự kiện, vừa hoàn thành hai nhiệm vụ, nhiệm vụ thứ ba là tìm Jewer.

- Về gợi ý?

- Đá quý.

- Tôi cũng vậy.

- Là sao nhỉ?

Lâm Phạm Nhạc vẫn đang nhâm nhi tách trà xanh, đưa mắt nhìn qua.

- Không phải cô có kỹ năng Thông thái sao A Nhạc.

- Đúng rồi nhỉ?

Trần Hào Thế tỏ vẻ không hiểu lắm. Tiêu Phạm Nhạc cảm Mộ Mộ.

- Mộ Mộ, tra thông tin Jewer.

[Đang cập nhật thông tin.

Phân loại vật phẩm???

Cách nhận???

Hình dạng: Đá quý.

Cách phân biệt: Hệ thống nhận biết]

- Jewer là một thứ có hình dạng như đá quý.

Ba người nhìn nhau, không nói lời nào. Chợt có tiếng chuông điện thoại. Trần Hào Thế nghe điện thoại, sau đó rời đi trước. Tiêu Phạm Nhạc cùng Lâm Phạm Nhạc giương mắt nhìn nhau.

- Về nhà thôi, từ từ lại tính. Tôi còn mười ngày nữa mới hết hạn hoàn thành nhiệm vụ.

- Ủ.

Quay trở về lại nhà, việc đầu tiên Tiêu Phạm Nhạc làm chính là xem xét cửa hàng tìm một vài thứ đồ hữu ích. Đang lướt qua danh sách vật phẩm cô chợt nghe thông báo:

[Giao diện đổi đồ cập nhật ưu đãi hạn giờ. Xin vui lòng đợi hệ thống cập nhật]

Tiêu Phạm Nhạc rất vui lòng đợi. Trong lúc đợi, cô đi lấy một ly sữa tươi.

[Đã hoàn tất cập nhật, mở lại giao diện đổi đồ]

- Máng dụng cụ.

[Giao diện đổi dụng cụ có 20 vật phẩm mới, 20 vật phẩm theo sắp xếp của hệ thống]

Tiêu Phạm Nhạc gật đầu, ôm Mộ Mộ bắt đầu xem qua danh sách 40 món vật phẩm. Các vật phẩm cô có hiện tại là thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, máu dũ trừ thời gian 15 phút và vật phẩm bí ẩn.

Xem xét lại thì mấy món đồ trong giao diện đổi đồ cũng không cần lắm. Ngoại trừ vũ khí. Mấy món có đánh dấu "new" hầu hết đều là vũ khí. Vài cái có vẻ lớn, và vài cái nhỏ rất đáng yêu.

Nghĩ lại thì cô cũng cần một món vũ khí nữa.

- Mộ Mộ, đổi vũ khí.

[Đã lọc vật phẩm. Có 17 vật phẩm nằm trong diện tìm kiếm]

Tiêu Phạm Nhạc ngạc nhiên khi thấy trong giao diện đổi đồ đã được lọc qua có một cái móc khóa nhỏ. Đó là móc khóa hình đá quý, trông rất đẹp.

Tiêu Phạm Nhạc xem xét một chút thông tin của vật phẩm

[Tên: Jewelry

Phân loại: vũ khí, vật phẩm trang trí

Tác dụng: không có sẵn

Bỏ trợ: hiệu ứng bỏ trợ phòng thủ

Cách nhận: chưa cập nhật]

Giá của nó là 50 điểm phát triển. Cũng không mắc lắm.

- Đổi nó đi.

[Trao đổi thành công]

Tiêu Phạm Nhạc tiếp tục xem xét các vật phẩm khác.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hệ thống tăng cấp

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ sưu tầm, ký chủ nhận được 100 điểm kinh nghiệm. Ký chủ đạt thành tựu Nhà sưu tầm 1, mở khóa tính năng lưu trữ.

Điểm kinh nghiệm đã đủ, ký chủ lên cấp. Ký chủ nhận được hoa giá. Mở khóa kỹ năng tại giao diện đổi đồ.

Mở khóa giao diện chế tác, ký chủ được chế tác vật phẩm. Ký chủ đạt thành tựu Chế tác, nhận kỹ năng Khéo tay.

Mở khóa hiệu ứng Thông thả, ký chủ nhận quà mỗi ngày 20 điểm kinh nghiệm, hủy bỏ nhiệm vụ hàng ngày.

Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kê bạo lực, Người mới, Kê lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 52/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 3

Lực phòng thủ: 3

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7, Cắm kỵ cấp 0, Lừa gạt cấp 1, Khéo tay cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, máu dũ trừ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn, Jewelry.

Điểm phát triển: 300

Kinh nghiệm: 30/1100

Cấp độ: 8

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng.

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Vừa mới nhận một đồng thứ quái quỷ gì....?

- Mộ Mộ, hướng dẫn chế tác.

[Tiến vào giao diện chế tác. Ký chủ được tặng 100 điểm kinh nghiệm.

Quy tắc chế tác: sử dụng vật phẩm Bản vẽ, kỹ năng Khéo tay, điểm kinh nghiệm hoặc điểm trưởng thành để chế tác vật phẩm.

Thông tin đang cập nhật.

Tên vật phẩm: Bản vẽ

Phân loại: Chế tác

Cách nhận: giao diện đổi dụng cụ, tự làm

Cách chế tạo: Sử dụng kỹ năng Sáng tác

Tác dụng: Sử dụng trong Chế tác

Bổ trợ: Không

Tên kỹ năng: Sáng tác

Cách nhận: Giao diện đổi kỹ năng

Phân loại: Kỹ năng thông dụng

Tác dụng: Tạo bản vẽ (còn cập nhật)

Thời gian hồi phục kỹ năng: không]

A.... Quá nhiều thông tin....

Tieu Phạm Nhạc xoa xoa trán. Cái Chế tác này chắc phải để nghiên cứu sau rồi. Nghe thật phức tạp.

- A Nhạc!

Tieu Phạm Nhạc nhìn qua cánh cửa phòng. Lâm Phạm Nhạc đi về phía cô.

- Cuộc thi tài năng nhĩ mà cô muốn tham gia tôi đã đăng ký hộ, không ngờ lúc gọi tới là người quen biết với cô. Họ muốn mời tôi tới làm giám khảo khách mời.

Tieu Phạm Nhạc buồn chán nhìn qua.

- Ủ?

- Nghe nói Phạm Hoàng cũng được mời làm giám khảo chính thức.

Nghe tới đây mắt Tieu Phạm Nhạc sáng lên.

- Cô có đồng ý không?

- Tôi nói để suy nghĩ lại.

- Mau đồng ý! Hahaha hai giám khảo đều là người của tôi, cộng thêm tài năng của tôi đây thì còn sợ bị điểm thấp sao hả?

-A..... Được rồi.....

Thật bất lực với cái con người này.

Nhìn Lâm Phạm Nhạc bận rộn gọi điện thoại thông báo, Tieu Phạm Nhạc vui vẻ ôm Mộ Mộ đi lấy cốc sữa khác. Lúc đi lên lại liền thấy Lâm Phạm Nhạc đang ủ rũ.

- Sao thế?

- Không... Tôi chỉ đang nghĩ nếu tôi xuất hiện trước đồng người như vậy, lỡ làm sai cái gì....

Tieu Phạm Nhạc bấu môi, trèo lên ghế.

- Chẳng lẽ còn có người nghi ngờ cô không phải Lâm Phạm Nhạc được sao? Mà còn có tôi và A Hoàng ở đó. Cô chỉ cần kiêu ngạo ít nói chút là được. Bình thường cô vẫn thế mà.

Lâm Phạm Nhạc gật đầu. Trước kia cô là sát thủ, chẳng có vấn đề gì khiến cô lo lắng bằng việc không sát hại được mục tiêu của mình cả. Mà bây giờ thì lại nói, xuất hiện nơi đông

người lại có phần đáng sợ.

Tiêu Phạm Nhạc uống sữa xong lại lon ton đi xem xét vài chuyện. Thứ nhất là xem thể lệ của cuộc thi tài năng nhí, thứ hai là xem một đồng anime và manga cô bỏ bê bấy lâu nay.

Mãi đến chiều tối Phạm Nhạc mới nhớ tới dự án thay đổi sức mạnh nhân vật bằng cách viết tiếp truyện.

- Lâm Nhạc, tôi có việc tối nay, cô ngủ trước đi.

Lâm Phạm Nhạc không ngủ trong phòng ngủ cũ của Tiêu Phạm Nhạc trước kia. Cô ngủ ở một phòng khác, nơi được bài trí theo ý của cô.

Phòng của Tiêu Phạm Nhạc ngủ chính là phòng cô trước đây. Máy tính vẫn ở phòng này. Lúc cô tắm rửa xong xuôi rồi ngồi vào máy tính là hai mươi giờ. Còn hai tiếng là tới hai mươi hai giờ. Trong hai tiếng cô nhất định sẽ xử xong "Bạch Hạc".

Trong lúc Tiêu Phạm Nhạc đang phấn đấu vì mục tiêu nhỏ nhoi của mình, Lâm Phạm Nhạc chỉ vừa mới tắm xong. Ngồi xuống giường dùng máy sấy tóc sấy khô tóc, cô hơi suy nghĩ.

- A Nhạc vẫn chưa biết được chuyện này.... Nền tảng thể lực của cơ thể cô ấy rất tốt, tập luyện ít lâu thì có thể quay lại thời kỳ đỉnh phong của mình rồi.

Lâm Phạm Nhạc tháo khăn tắm, thay ra đồ ngủ.

- Hệ thống, thông tin của tôi thế nào?

[Hệ thống đang cập nhật thông tin của ký chủ]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Dụ dỗ con nít

"Các bảo bối đừng giận nha. Ta mới bị tai nạn giao thông, khôi phục lập tức gỗ chương đây~~~~"

Vừa mới đăng chương xong liền có bình luận. Cảm giác của Tiêu Phạm Nhạc hiện tại tâm tình chính là rất tốt. Lâu vậy vẫn còn người đọc nha, còn khá chưa bị bỏ rơi. Cô thật yêu chết độc giả của cô mà! Còn yêu hơn cả Lâm Phạm Nhạc Fancub nữa!

"Nguyệt tỷ bị tai nạn sao? Có sao không?"

"Đội Nguyệt tỷ thật lâu, cuối cùng cũng có chương rồi"

"...."

Tiêu Phạm Nhạc cười híp mắt kiên nhẫn trả lời từng bình luận của độc giả. Cảm giác thỏa mãn này lâu lắm rồi cô không có cảm thấy.

"Văn phong vẫn dở tệ như trước"

Ok cái bình luận này làm tụt cảm xúc quá....

Bảo văn phong vẫn dở tệ mà mới ra chương đã chạy vào rồi. Thôi được, vì hình tượng nữ thần thì trả lời cho tốt xem nào. Không cần thận là lại có war cho xem. Bảo bối mau nói xem văn phong chỗ nào thì dở tệ đi, không là lớn chuyện đấy.

"Sai chính tả"

Hết rồi hả? Chỉ vậy? Liên quan gì tới văn phong?

Tiêu Phạm Nhạc phì cười, nhưng tâm trạng vẫn tốt. Có người quan tâm a có người quan tâm, cảm giác rất thoải mái. Cô vẫn thích thỉnh thoảng có người chỉ trích hơn là khen ngợi toàn bộ.

Được một lát Tiêu Phạm Nhạc ngừng việc trả lời bình luận, để cho các độc giả tự mình nói chuyện với nhau. Sau khi tung chút hỏa mù cho chương sau, cô tắt máy tính đi ngủ.

Lúc Tiêu Phạm Nhạc ngủ dậy thì đã gần tới trưa, Lâm Phạm Nhạc đang nấu ăn.

- Lâm Nhạc à, cô đúng là toàn năng. Cô gả cho em trai tôi đi.

Lâm Phạm Nhạc rời mắt nhìn qua Tiêu Phạm Nhạc, ánh mắt như muốn nói "não của cô còn hoạt động tốt không đấy?". Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi. Ừ thì cũng biết là hiện tại hai người đang có cùng huyết thống, cô chỉ nói chơi mà thôi.

Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy đi rửa mặt, sau đó lại chạy về phòng ôm Mộ Mộ ra. Vừa mới trèo lên ghế đã thấy một ly sữa tươi đặt trước mặt.

- Cảm ơn.

- Cô thích uống sữa nhỉ?

- Ừ. Với lại tôi phải cao lên, để không bị gọi là nầm lùn.

Lâm Phạm Nhạc phì cười. Tiêu Phạm Nhạc xù lông, uống một hơi hết ly sữa.

- Hôm nay có kế hoạch gì không?

- Chắc là đi tìm quanh xem sao.... Vài hôm nữa tôi còn phải đi học lại, tranh thủ tìm cái Jew gì đó nữa.

[Là Jewer]

- Đúng rồi, Jewer.

Tiêu Phạm Nhạc nhảy xuống ghế, chạy về phòng thay đồ.

- Tôi ra ngoài đây.

- Này, không cần tôi đi cùng à?

- Đi với anh hậu Lâm Phạm Nhạc dễ gặp rắc rối với fan lắm.

Lâm Phạm Nhạc phì cười.

- Nhưng cô đừng quên cô còn là con nít.

- Tôi đi một chút thôi.

Tiêu Phạm Nhạc lập tức rời khỏi. Căn nhà của cô không tách biệt như chỗ ở Tiêu gia, đi một chút là tới nơi đông người ngay. Cô còn nhớ quanh đây có một cửa hàng bán trang sức và đá quý, ghé xem thử ra sao.

Trong cửa hàng toàn là người lớn, có rất nhiều cặp tình nhân. Đột nhiên một cô bé nhỏ nhắn đi vào lập tức sẽ thu hút được sự chú ý. Tiêu Phạm Nhạc không chú ý lắm, đi vào trong. Một nhân viên tới trước mặt cô, ngồi xuống.

- Em gái, em muốn mua gì sao?

-

Tiêu Phạm Nhạc lười phải trả lời, cứ nhìn chòng chọc cô nhân viên. Một lúc lâu cô nhân viên gượng cười.

- Em gái?

[Ký chủ, không có tín hiệu của Jewer]

Tiêu Phạm Nhạc quay lưng rời đi. Trong cửa hàng còn lại một mảnh ngơ ngác.

Cô là con nít mà, chạy ra chạy vào thì đã làm sao? Cô cũng không sợ mất mặt!

Tiêu Phạm Nhạc không trông mong gì vào việc tìm thấy Jewer nên cô chẳng thất vọng chút nào. Cô ghé qua cửa hàng mua kem, sau đó dự tính ngồi chơi một lát ăn hết kem rồi quay trở về.

Một đứa con nít ở ngoài đường một mình rất dễ khiến người ta chú ý. Mới ăn hết cây kem mà Tiêu Phạm Nhạc đã có cảm giác mình sắp bị nhìn thủng thành cái rổ.

Tôi về nhà đây, đừng có nhìn nữa.

Tiêu Phạm Nhạc vừa mới đứng dậy đã có một người ngồi xuống trước mặt cô.

- Em gái, ăn kẹo không?

Nhìn cây kẹo mút bảy màu tròn tròn trong tay người thanh niên, Tiêu Phạm Nhạc ngu mặt.

- Anh cho em cái kẹo này, đi chơi với anh được không?

Tới đây Tiêu Phạm Nhạc đã hoàn toàn xem thanh niên trước mặt là kẻ ngu. Anh ta dúi vào tay cô cây kẹo.

- Đi thôi.

Tiêu Phạm Nhạc đứng yên không đi, tay cầm cây kẹo. Cô đang cân nhắc có nên vì cây kẹo này mà bán thân không. Cuối cùng cô quyết định, không bán thân, nhưng kẹo cũng không trả!

- Em gái, mau đi thôi, anh mua thêm kẹo cho em.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn thanh niên trước mặt như nhìn đồ ngu. Đây là lần đầu bắt cóc trẻ em à? Có thấy mặt tôi giống như muốn đi với cậu không hả?

- Anh bị thiếu năng à?

-

*tg: ta nên drop không? Mấy chương này ta viết miễn cưỡng quá, không chất lượng gì cả QAQ càng viết càng dờ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mưu mẹo

Tiêu Phạm Nhạc nhìn chòng chọc thẳng ngu trước mặt.

- Khụ... Anh....

Tiêu Phạm Nhạc rút tay lại.

- Anh em cái gì? Cảm ơn vì cây kẹo.

Nói rồi tình rui bóc cây kẹo ngâm vào mồm rồi rời đi. Người thanh niên ngo ngắc nhìn theo con nhóc ôm thỏ ngâm kẹo đi một cách tỉnh rụi, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

- A, khoan đã.

Tiêu Phạm Nhạc quay đầu nhìn lại. Sau đó lại nhìn cây kẹo trong tay. Rồi nhìn người thanh niên trước mặt, lại nhìn cây kẹo.

- Anh muốn lấy lại cây kẹo hay muốn em trả tiền cây kẹo?

-

Người thanh niên lần thứ hai không biết đáp trả thế nào. Tiêu Phạm Nhạc cũng rất tỉnh mà nhìn anh ta. Được một lúc thì khuôn mặt méo xệch của anh ta mới ỏn lại.

- Em gái, xin em đó! Anh thật sự rất cần em! Bạn gái cũ của anh mấy hôm nay qua làm phiền, anh lỡ nói với cô ấy là đã lập gia đình và có con gái rồi!

Tiêu Phạm Nhạc dùng ánh mắt nhìn con kiến chết để nhìn người trước mặt. Ngu cũng có giới hạn thôi chứ. Nhìn cái điệu này bạn gái còn chưa có mà dám nói dối là đã có con gái. Dù anh có tìm một bé gái về thật, chưa chắc người ta đã tin anh!

- Ngu xuẩn.

-

Con nhóc này nhỏ tuổi như về bề ngoài của nó thật à?

Tiêu Phạm Nhạc bấu môi, ngâm lại cây kẹo mút. Cô đảo mắt suy trước tính sau.

- Nề cây kẹo này của anh, em giúp anh. Nề cả cái mặt đẹp trai của anh nữa. Nhưng anh phải nghe lời em sắp xếp.

Thiếu niên nhìn con nhóc trước mặt, sau đó liến gật đầu. Dù sao cũng không có cách nào khác, đâm lao thì phải theo lao thôi.

- Hehehe.....

-

.....

Tiêu Phạm Nhạc không phải loại con nít ai cũng chạy theo được. Coi như cô không có sức đánh lại thanh niên này thì lúc nào khóc lớn lên mà lại chẳng được. Hơn nữa kỹ năng của hệ thống cũng không phải đồ dễ trưng bày. Bạch Hạ cô cũng thoát được, tên phế vật này cô không tin là không thoát được!

Tiêu Phạm Nhạc đầu óc coi như nhanh nhạy, lập tức lợi dụng tình hình là được rồi. Cái đầu của cô cũng hoạt động còn tốt lắm.

- Anh Ngự, tình cờ thật, lại gặp anh rồi.

Tiêu Phạm Nhạc nghe cái giọng nhão hơn cả bùn kia đang ăn kem suýt nữa thì sặc chết. Ôi trời đất cái giọng gì mà nghe nổi cả da gà.

- Ủ. - Người thanh niên kia lạnh nhạt đáp.

- Anh đến đây mua đồ ăn sao?

- Ở đây đâu chỉ bán đồ ăn, bán đồ ngọt nữa mà. - anh hất đầu qua Tiêu Phạm Nhạc. - Tôi dẫn con gái đi ăn kem.

Tiêu Phạm Nhạc ngẩng đầu và cười tươi.

- Cô ơi, cô ăn kem không?

Cô gái này khoảng chừng hai mươi, so với người thanh niên tên Ngự kia còn nhỏ hơn. Vừa nghe Tiêu Phạm Nhạc gọi một tiếng cô, khuôn mặt trong nháy mắt đã không tốt.

- Anh có con gái thật à?

Người thanh niên không đáp lời.

- Cô ơi, ba con mà nói chuyện với cô là mẹ con ghen đó, nên cô đừng giận ba con.

Bộ dáng Tiêu Phạm Nhạc đáng yêu dễ thương, mỗi chữ nói ra đều là kiểu con nít ngây thơ. Cô còn cố tình khiến giọng mọi hơi bị lệch đi, phát âm cũng theo kiểu con nít nói ngọt. Cô luôn cảm thấy con nít nói ngọt rất dễ thương nha!

- Chị....

- Cô ơi cô là tình nhân của ba con hả? Nếu không sao cô cứ đứng cạnh ba con vậy? Mẹ con ở nhờ dượng lắm. Nếu cô mà lỡ là tình nhân của ba con í, mẹ con cũng không giận đâu.

Sắc mặt của cô gái trước mặt càng khó coi. Bởi vì Tiêu Phạm Nhạc lớn tiếng nên mọi người xung quanh đều nhìn qua.

- Anh Ngự, anh xem con gái anh...!

- Lời con nít, chấp nhặt làm gì, con bé cũng nói có sai đâu. - Người thanh niên trả lời qua loa.

Tiêu Phạm Nhạc cười híp mắt, lại ăn kem

- Ba mua thêm kem cho con.

Người thiếu niên cười cười. Vẻ mặt khó chịu lập tức hiền lành như nước.

- Được rồi, mua thêm một phần cho mẹ con nữa. Thế nào hả?

- Yêu ba nhất!

Người thanh niên đứng dậy tới quầy bán hàng. Tiêu Phạm Nhạc nhìn theo, sau đó bĩu môi nhỏ.

- Bà cô già, lêu lêu.

- Con nhóc này!

Người con gái trước mặt bày vẻ hung dữ, định dọa nạt Tiêu Phạm Nhạc. Thế nhưng trong nháy mắt lúc cô ta nắm tay Tiêu Phạm Nhạc, cô liền nắm lấy cơ hội quay người một cái. Tranh thủ đèn phàn đồ xoa lên mặt cùng với phun ra tí nước sốt dâu trong kem, cô ôm mặt òa khóc.

- Ba ơi cô ấy đánh con!

Người thanh niên vội từ quầy bán hàng chạy tới. Anh ta nắm tay cô gái đẩy ra xa.

- Cô làm gì vậy hả?

- Em..

- Con có sao không?

Tiêu Phạm Nhạc khóc nức nở. Những người trong cửa hàng lập tức nhìn qua cô gái, tiếng xì xào bàn tán vang lên. Cô gái hoảng hốt lùi lại.

- Em không có đánh con bé!

Tiêu Phạm Nhạc trong lòng phỉ nhổ. Tôi là anh hậu đây. Cô tuổi gì mà muốn đấu với tôi?

- Cô ấy đánh con!

Người thanh niên vỗ lưng trấn an, quay qua cô gái.

- Tôi vẫn cho cô là một cô gái tốt, trước chia tay cô là do tôi không đủ tốt. Hiện tại nhìn thấy, cô đúng là đồ độc ác. Tôi đã có vợ con, cô cứ bám theo tôi. Con gái tôi nhỏ tuổi, nhìn như vậy nói cô là tình nhân cô liền mạnh tay với nó như vậy. Cô không cảm thấy xấu hổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hệ thống điều hành quản trị

Ày, tên tiểu tử này không đi làm diễn viên thật phí. Diễn không tệ, mà mặt cũng đẹp không kém. Thật sự là ngành điện ảnh đã thiếu mất một tiểu thị tươi rồi.

- Em... Em...

Tiêu Phạm Nhạc vẫn còn bận ôm mặt khóc. Nghĩ thì nghĩ nhưng diễn vẫn chưa xong đâu. Gì chứ, bên ngoài quần chúng đã mắng chửi đâu.

Nghe tiếng xì xào xung quanh, mặt cô gái nhanh chóng tái đi. Nhìn quanh một hồi cuối cùng quay lưng bỏ chạy. Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy mình không phải diễn cho cô ta xem mà còn diễn cho các vị khách khác trong quán nên vẫn chưa ngừng khóc. Người thanh niên kia thấy hơi lạ, vừa cúi đầu xuống liền bị cô kéo lại thì thầm:

- Lấy balo trên bàn, làm bộ vội vã đưa em đi. Chúng ta lập tức rời khỏi đây.

Người thanh niên gật đầu. Vừa cầm lấy balo liền ôm Tiêu Phạm Nhạc rời đi. Trong cửa hàng mọi người bàn tán thêm mấy câu rồi lại thôi.

Tiêu Phạm Nhạc độ khoảng đi đã xa cửa hàng, đem mặt người thanh niên đang ôm mình đập cho một cái.

- Thả ra, anh tính ôm em đến bao giờ?

Người thanh niên bất đắc dĩ thả cả con quỷ nhỏ trong tay xuống. Cô giật balo trong tay anh, lấy ra điện thoại kiểm tra lại đoạn video vừa mới lên quay.

Điện thoại để camera ở khá thấp nên không quay được khuôn mặt của người thanh niên kia và bạn gái anh ta, chỉ quay được Tiêu Phạm Nhạc. Tuy nhiên nhiều đây cũng đủ xài.

Tiêu Phạm Nhạc lưu video lại.

- Anh lưu lại số điện thoại đi. Sau này có việc em gửi video cho. - Tiêu Phạm Nhạc đưa điện thoại cho người thanh niên.

- Em còn quay cả video?

- Tất nhiên. Dù sao sau này em cũng sẽ nổi tiếng, cô ta sớm muộn rồi sẽ biết anh nói dối. Giữ video này sẽ đe dọa được cô ta.

Người thanh niên tỏ vẻ không hiểu. Tiêu Phạm Nhạc bắn qua một ánh mắt khinh bỉ.

- Ngu xuẩn! Sau này em nổi tiếng cô ta sẽ nhận ra anh có con gái là giả. Nếu như cô ta lại bám theo thì lấy video này ra. Bằng vào việc cô ta đánh em, không cần biết thật hay giả thì nhất định cũng sẽ có người đánh cô ta. Dù trong video không thấy mặt nhưng khai tên cô ta ra thì có gì khó? Còn có ba em rất thương em, thấy video này thì có mà đem bầm cô ta thành cám!

- Ba em?

Tiêu Phạm Nhạc mắt thấy thanh niên đã lưu số, giật lại điện thoại. Lọc lõi trong balo lấy một đồng bánh kẹo sau, cô quay lưng rời đi.

- Em họ Tiêu.

- Tiêu....

Má ơi, không phải cái Tiêu gia khủng bố kia chứ? Con nhóc này không phải tiểu công chúa Tiêu gia kim quang sáng lấp lánh đấy chứ?

Anh vừa làm cái gì ấy nhỉ....?

Bảo sao một con nhóc lại thông minh như vậy, hóa ra là gen vượt trội!

Trong lúc người thanh niên kia còn chưa hồi hồn thì Tiêu Phạm Nhạc đã lẩn vào đám đông đi mất. Vừa lấy một viên kẹo cho vào miệng ngậm, cô vừa tìm đường trở về.

- Em gái có muốn đi chơi với anh không?

-

Con bà nó vì sao hôm nay ra đường đen như vậy? Lũ lolicon bây giờ nào đều để trưng bày à?

.....

Đợi đến khi về tới nhà, Tiêu Phạm Nhạc đã mệt lả.

- A Nhạc, sao thế?

- Dùng đầu ngón chân dẫm phở kẻ ngu cũng rất mệt.

- Há?

- A, bỏ đi! Lâm Nhạc, ăn trưa thôi!

Tiêu Phạm Nhạc ăn trưa xong là về phòng ngủ luôn. Còn lại một mình Lâm Phạm Nhạc dọn dẹp. Đợi tới lúc về phòng thì đã hơn một giờ.

- Hệ thống, xem thông tin.

[Hệ thống đang cập nhật thông tin ký chủ. Thông tin của ký chủ như sau:

Tên: Lâm Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (Đang sử dụng), Sát thủ, Người mới

Giới tính: nữ

Tuổi: 29

HP: 200/300 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 4

Lực phòng thủ: 1

Kỹ năng: Né tránh cấp 10, Thông thái cấp 10, Tăng tốc cấp 10, Cầm kỵ cấp 1, Thành thực cấp 1.

Vật phẩm: Thuốc hồi HP cao cấp, Jewer

Điểm phát triển: 300

Kinh nghiệm: 30/900

Cấp độ: 6

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

- Còn giữ thông tin của A Nhạc không?

[Đang cập nhật...

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 52/390

Kỹ năng:???

Cấp độ:???

- Xem ra còn thua cô ấy một đoạn dài...

Lâm Phạm Nhạc trầm ngâm. Cấp độ của cô hiện tại chỉ có sáu, mà cái hệ thống chết bầm này chỉ cho hoàn thành nhiệm vụ mới được nhận kinh nghiệm. Đã thế nhiệm vụ hàng ngày cũng thu hồi rồi. Bây giờ lên cấp thật rất khó khăn...

Bao giờ mới vượt qua A Nhạc được chứ....?

[Ký chủ nhận nhiệm vụ trực tiếp từ hệ thống điều hành số 001 của ban quản trị.

Nhiệm vụ điều hành: đưa Jewer cho ký chủ của hệ thống số 452. Gợi ý nhiệm vụ: Hệ thống 452 tên gọi là Mộ Mộ. Thời gian: 48 giờ. Trừng phạt: Xóa toàn bộ chỉ số. Phần thưởng: toàn bộ chỉ số tăng 1 bậc.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 48: Bán hệ thống

- Trong phòng?

- Ủ, thấy có vẻ quý giá.

Tiêu Phạm Nhạc cầm lấy viên đá quý lấp lánh trên tay Lâm Phạm Nhạc. Trông nó rất lạ mắt, căn bản không phải đồ của cô. Nhìn có vẻ rất quý giá nữa. Cô không có thứ đồ nào quý giá như vậy, cũng chưa mua đá quý bao giờ.

- Tôi đi làm bữa tối.

Tiêu Phạm Nhạc không đáp lời. Cô nhìn ngắm viên đá.

[Ký chủ hoàn tất nhiệm vụ Sự kiện, nhận gói quà sự kiện. Mở gói quà sự kiện, ký chủ nhận được 1100 điểm kinh nghiệm, 100 điểm phát triển, bản vẽ âm khí.

Mở nhiệm vụ Sự kiện thứ tư: giao nộp Jewer. Gợi ý nhiệm vụ: Jewer. Trợ giúp: thẻ xác nhận thân phận. Phần thưởng: Kỹ năng Thành thực. Thời hạn: 5 ngày. Trừng phạt: không.

Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 52/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 3

Lực phòng thủ: 3

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7, Cầm kỵ cấp 0, Lừa gạt cấp 1, Khéo tay cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tở đội cao cấp, gói tình huống, máu dư trữ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn, Jewelry, Jewer, hoa giả, bản vẽ.

Điểm phát triển: 400

Kinh nghiệm: 130/1300

Cấp độ: 9

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng.

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Tiêu Phạm Nhạc lúc này hoàn toàn minh bạch thứ nhỏ nhỏ xinh đẹp trên tay mình là Jewer thần bí. Cô nhìn về phía nhà bếp, trong lòng nghi hoặc.

Nhà cô ngoại trừ Lâm Phạm Hoàng, trợ lý và quản lý ra thì chưa từng có ai tới cả. Từ lúc cô sống ở đây tới giờ chưa từng thấy viên đá này, sự xuất hiện này không bình thường chút nào. Mà người đưa nó cho cô lại là Lâm Phạm Nhạc. Cô ta ở đây cũng không phải trong thời gian ngắn, nếu nói dọn dẹp thì cũng đã sớm dọn dẹp nhà cửa, vì sao hôm nay mới tìm thấy viên đá này? Lại đúng vào thời điểm cô cần Jewer như thế này?

Đây rõ ràng là không bình thường!

Khoé mũi hơi cong, Tiêu Phạm Nhạc đem Jewer cất vào hệ thống. Cô lại bắt đầu xem xét vật phẩm mới nhận: bản vẽ âm khí.

- Mớ giao diện chế tác.

[Đang mở giao diện chế tác.

Cập nhật bản vẽ âm khí. Cấp độ bản vẽ: 2 sao.

Thông tin vật phẩm được chế tác: âm khí.

Tên: Hoa Vũ

Phân loại: vũ khí, vật phẩm trang trí

Tác dụng: vòng tay, âm khí

Bổ trợ: hiệu ứng bí mật

Cách nhận: chế tác

Nguyên liệu chế tác: hoa già, sắt, dao. Tiến trình: 40%]

Sắt? Dao?

Tiêu Phạm Nhạc đi vào bếp. Gi chữ dao thì trong bếp cô có hơi nhiều đấy. Đợt mua sắm trước khi chết cô có nhận quà khuyến mãi đến mấy bộ dao bếp, còn có cả dao trở nữa. Sắt thì dưới tầng hầm có vài thứ đồ sắt vụn từ mấy thứ đồ chơi cô mua về chơi thử.

Đợi khi Tiêu Phạm Nhạc lục tung tầng hầm ra rồi thu thập đủ đồ để chế tác thì đã là hơn năm giờ chiều. Hệ thống thông báo thời gian chế tác là bốn giờ đồng hồ. Cô cũng để nó tự biên, vào bếp ăn tối với Lâm Phạm Nhạc.

- Lâm Nhạc.

Lâm Phạm Nhạc vừa ngồi xuống là ngẩng đầu nhìn lên.

- Jewer này cô nhìn thấy ở đâu?

- Jewer?

Tiêu Phạm Nhạc đẩy chén com qua một bên.

- Đùng già vờ nữa. Cô đóng ngạc nhiên chẳng đạt gì cả. Thứ này cô lấy ở đâu ra? Tại sao lại đưa cho tôi?

Tiêu Phạm Nhạc dùng một loại ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn Lâm Phạm Nhạc. Dồn hết gần ba mươi năm tuổi đời của cô vào cái nhìn này, chẳng thể nào lại không khiến Lâm Phạm Nhạc áp lực. Lâm Phạm Nhạc xoa trán, phân vân nên trả lời như thế nào cho phải.

Con thỏ bông Mộ Mộ ngồi ở chiếc ghế cạnh Tiêu Phạm Nhạc bỗng nhiên lại cử động. Nó trèo lên bàn.

[Xác nhận hệ thống hỗ trợ: Hệ thống số 649. Đang thiết lập liên kết, vui lòng đợi]

Có tiếng vang khác trong không gian, nghe máy móc như thể Mộ Mộ đang nói, nhưng khác.

[Nhận yêu cầu liên kết từ hệ thống chủ. Đang thiết lập liên kết, vui lòng đợi]

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc nhìn Tiêu Phạm Nhạc. Cả hai đều không hiểu gì. Phải một lúc sau hai tiếng nói kia mới vang lên cùng lúc:

[Hoàn tất thiết lập liên kết. Ký chủ nhận kỹ năng Liên lạc. Ký chủ hoàn tất thành tựu Thiết lập, nhận điểm nâng cấp kỹ năng. Đặc điểm ép buộc, nâng cấp kỹ năng Liên lạc lên cấp 100]

- Giải thích, không dài dòng. - Tiêu Phạm Nhạc trực tiếp ra lệnh.

[Hệ thống số 649 không phải hệ thống, là bán hệ thống vừa được hình thành từ Jewer. Nhiệm vụ đầu tiên của bán hệ thống để trở thành hệ thống chính thức là hỗ trợ một hệ thống gần đạt được thành tựu quản trị]

-

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc nhìn Tiêu Phạm Nhạc.

Hiểu chết liền.

*tg: có pr trả hình

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: 146

Nói cho dễ hiểu thì hệ thống của Lâm Phạm Nhạc là hệ thống hỗ trợ cho hệ thống của Tiêu Phạm Nhạc.

Cấu hình các hệ thống được hình thành từ Jewer. Jewer là những viên đá quý khác nhau được tạo ra trong không gian phát triển thành bán hệ thống, không được coi là một hệ thống hoàn chỉnh. Các bán hệ thống được phân công hỗ trợ cho các hệ thống gần đạt thành tựu quản trị, tức là các hệ thống đã phục vụ 10000 ký chủ và sắp tăng cấp. Nếu nhiệm vụ này thành công, bán hệ thống sẽ tăng cấp thành hệ thống chính thức, không thì bị hạ xuống thành Jewer.

Hàng ngày có rất nhiều Jewer được tạo ra, cũng có nhiều hệ thống bị hạ cấp thành Jewer do lỗi hoặc không hoàn thành nhiệm vụ. Ban quản trị điều hành của hệ thống điều hành hết tất cả những chuyển biến này, không có bất cứ sự can thiệp của kẻ nào khác. Hoặc có, thì chắc là Thần.

Lúc Tiêu Phạm Nhạc đến gặp Lâm Phạm Nhạc, hệ thống của cô ta vẫn là Jewer. Thời gian gần đây nó mới bắt đầu tiến cấp, nhưng giao diện của nó vẫn là một viên đá quý, không thể tùy thời thay đổi như Mộ Mộ.

- Sao không nói cho tôi biết?

Lâm Phạm Nhạc im lặng. Tiêu Phạm Nhạc đoán chắc cô ta còn muốn giấu gì đó, nhưng không ép hỏi.

- Không nói thì thôi. Mau ăn đi, đồ ăn nguội cả rồi.

Lâm Phạm Nhạc gượng cười, cầm lấy đĩa miến cường ăn. Tiêu Phạm Nhạc thấy không khí căng thẳng, trong lòng hơi chùn xuống.

- Này, dạo này cô có gặp ai không?

Lâm Phạm Nhạc lắc lắc đầu. Tiêu Phạm Nhạc gật gù cái đầu nhỏ.

- Quản lý?

- Có gọi mấy lần xong cũng không làm phiền nữa.

- Không cần nể nang chị ta.

Lâm Phạm Nhạc chỉ cười. Tiêu Phạm Nhạc chống đũa, bĩu môi.

- Nè, cười cái coi. Mặt của tôi không phải để xụ đâu. Xấu xí chết đi được!

Lâm Phạm Nhạc phì cười. Ai lại tự chê mình xấu như thế bao giờ chứ?

- Được rồi, chịu thua cô.

- Thế mới đúng chứ.

- Mau ăn cơm đi. Cô mà mất đi cân nào là Tiêu gia lại tìm tôi tính sổ đấy.

- Con gái ai lại muốn mập bao giờ.

- Trẻ con mồm mồm một chút mới đáng yêu.

- Vớ vẩn!

- Hahaha.

Ăn cơm tối xong Tiêu Phạm Nhạc nhờ Lâm Phạm Nhạc mang mình đi hoàn thành nhiệm vụ sự kiện luôn. Việc này được gói gọn trong nhiệm vụ hệ thống mà hệ thống của Lâm Phạm Nhạc giao cho cô. Dù không có nó thì cô cũng làm thôi, nhưng có lợi ích cũng hơn không.

Theo thông tin mà hệ thống cung cấp, có một bán đồ hướng dẫn. Việc hoàn thành nhiệm vụ sự kiện của Tiêu Phạm Nhạc là đem Jewer giao nộp cho một người khác ở vị trí mà hệ thống cung cấp. Vị trí này cách chỗ cô ở khá xa. Bây giờ lái xe thì cũng phải tới khoảng trưa hôm sau mới tới nơi.

Lâm Phạm Nhạc thức một đêm lại không có vấn đề gì. Cô lái xe đưa Tiêu Phạm Nhạc tới nơi, trước khi đến đích còn kịp dừng lại ăn uống nghỉ ngơi. Khoảng chiều mới đi tới vị trí mà bán đồ chỉ.

Đó là một tòa nhà cao lớn, trông có vẻ không phải là một tòa nhà bình thường. Trông nó giống một công ty, hay cái gì đại loại thế.

- Đây không phải trụ sở chính của tập đoàn JE ở nước ta sao?

JE là một tập đoàn lớn và tồn tại lâu đời. Nó được xây dựng gần một trăm năm về trước, tồn tại mãi đến bây giờ. Một trong các tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới. Người thành lập cũng như quản lý tập đoàn trước tới giờ chưa từng xuất hiện, thông tin nhân viên phần lớn được bảo mật, là một tập đoàn thần bí.

Tập đoàn lớn thế này thì liên quan gì tới Jewer?

Lâm Phạm Nhạc và Tiêu Phạm Nhạc nhìn nhau, chần chừ. Tính bảo mật ở đây rất cao, không phải nói muốn vào là vào. Hơn nữa một nơi thế này, không chắc chắn thì cho mười lá gan cũng không dám bước vào. Thật thắc mắc cái bản đồ này có phải hay không là bị nhầm vị trí rồi..

- Tôi cần khoảng 100000 vạn cho lần đầu giá này.

- Vâng, tiểu thư.

Cô gái tầm mười bảy tuổi, mặc trang phục trưởng thành hơn so với số tuổi của mình. Cô bước ra từ chiếc xe BMW, bên cạnh có một người phụ nữ mặc trang phục công sở đi theo. Chiếc xe sau đó liền rời đi. Hai người bước nhanh, nhưng cô gái thấy người vẫn dừng lại. Người phụ nữ phía sau cũng ngừng bước.

- Tôi giúp được gì cho hai người?

Cô gái nhìn lướt qua Tiêu Phạm Nhạc cùng Lâm Phạm Nhạc. Tiêu Phạm Nhạc thấy cô gái này hơi quen mắt, hình như từng nhìn thấy qua.

- À không...

Lâm Phạm Nhạc lúng túng. Tiêu Phạm Nhạc lấy mình là trẻ con, ngang nhiên nhìn cô gái trước mặt. Không ngờ vừa nhìn thấy Lâm Phạm Nhạc lúng túng, cô ta liền nhìn xuống Tiêu Phạm Nhạc làm cô giật mình. Cô ta đưa tay.

- Tôi mượn con thỏ được chứ?

Tiêu Phạm Nhạc nắm chặt Mộ Mộ, lắc đầu giấu nó ra sau. Con thỏ hơi nghiêng đầu không đồng ý, nhưng cũng bị đem giấu ra sau. Cô gái mỉm cười giờ tay về phía trước.

- Tôi là hệ thống số 146, chúng ta có thể nói chuyện đường hoàng đúng không?

*tg:Chương này với chương sau là pr trá hình đây=))))

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hướng dẫn

- Hệ thống.... số 146....?

Hệ thống? Con người? Ký chủ? Vân vân?

Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy mình hình như đã không hiểu nổi thế giới này nữa. Nếu là Từ Huyết cũng với Hải Nghiên chắc cũng hiểu, nhưng mà cô thì không hiểu!

Nhân tiện, Từ Huyết lại đi dạo lung tung và Hải Nghiên đang nhận nhiệm vụ quan sát tình hình ở Tiêu gia.

Tiêu Phạm Nhạc đưa tay bắt tay cô gái. Cô ta mỉm cười. Cô nghĩ nghĩ, rồi đưa Mộ Mộ cho cô ta. Con thỏ đang cố nghiêng đầu nhìn qua như vật sống vào tay cô ta là mềm oặt còn hơn con thỏ bông. Cô ta cầm con thỏ, đi trước vào trong.

- Đi vào thôi.

Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy theo cô gái. Người phụ nữ đi cùng cô ta mở cửa cho ba người. Vừa bước vào trong thì bên cạnh cô gái đã xuất hiện một cái bóng sáng nho nhỏ. Thỏ bông Mộ Mộ trên tay cô ta đã biến mất từ lúc nào.

[Ký chủ sử dụng vật phẩm thẻ xác nhận thân phận]

Cô gái tự xưng mình là hệ thống 146 ở đây tựa hồ rất có địa vị, mọi người xung quanh đều nhường đường cho cô ta. Bốn người cứ vậy im lặng đi mãi đến khi vào thang máy.

- Tôi là hệ thống quản trị số 146, hệ thống điều hành trực tiếp của hệ thống 452.

- Hình như từng nghe nhắc tới..

Cô gái gạt đầu.

- Tôi vừa bị bãi nhiệm cách đây không lâu và được đưa đến đây. Hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ được trở về ban quản trị.

- Ồ.

Nghe có vẻ ly kỳ.

- Cô là ký chủ thứ 10000 của 452. Cô là một ký chủ quan trọng, hoàn thành nhiệm vụ này 452 sẽ trở thành hệ thống quản trị.

Tiêu Phạm Nhạc hơi kinh ngạc. Mộ Mộ vậy mà đã từng giúp đỡ 9999 ký chủ khác rồi, hơn nữa không có phạm lỗi. Nghe rất lợi hại!

- Mong cô hợp tác với 452, vì có rất nhiều ký chủ không thích hợp tác với hệ thống. Dù sao thì quy tắc hoạt động của hệ thống cũng là sinh tồn, nên nếu như không hợp tác thì cả ký

chủ lẫn hệ thống đều chết chung.

Tiêu Phạm Nhạc gật đầu. Cái này Tử Huyết đã nói với cô rồi, ý nghĩa khá tương tự. À mà khoan.... Sao bỗng dưng lại có cảm giác như đang nói chuyện với phụ huynh của Mộ Mộ thế nhỉ?

[Ký chủ không cần lo lắng, Mộ Mộ sẽ cố gắng giúp ký chủ]

Thật là hệ thống dễ thương ~~~

Cô gái hơi cười vì phản ứng rơi xuống mặt của Tiêu Phạm Nhạc. Vừa đúng lúc thang máy mở cửa.

- Đi thôi.

Bốn người rời khỏi thang máy thì cô gái chợt dừng lại.

- Phải rồi Viên Viên, cô đưa Lâm Nhạc đi đi.

- Vâng, tiểu thư. Cô Lâm, đi hướng này.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn theo Lâm Phạm Nhạc, cau mày.

- Không cần lo lắng, sẽ có người khác tiếp đón cô ấy. Hệ thống đều có cơ chế hoạt động riêng dành cho mỗi loại ký chủ.

Tia sáng bên cạnh cô gái lắt lư, tỏ vẻ đồng ý. Nó bay về phía Lâm Phạm Nhạc, cô chợt thấy xung quanh sáng lên, tầm nhìn bị che phủ. Thế giới đảo lộn mấy vòng, sau đó mở mắt ra cô đã thấy mình hình như cao hơn rồi.

- Cơ thể trẻ con không thuận lợi lắm.

Cô gái nói rồi đi trước. Tiêu Phạm Nhạc nhìn lại mình, kinh ngạc. Cơ thể này rõ ràng là cơ thể cũ của cô, cơ thể của Lâm Phạm Nhạc.

- Làm sao...?

Tia sáng cọ người vào má Tiêu Phạm Nhạc. Cô chỉ cảm thấy có thứ gì đó chạm vào má.

[Đây là khu vực hoạt động của hệ thống, toàn bộ cảm chế mà hệ thống đặt ra ở thế giới bên ngoài sẽ ngừng tác dụng lên ký chủ khi ở đây]

Thật đáng kinh ngạc....

Tiêu Phạm Nhạc đang nghĩ lại bị cái tia sáng đẩy đi. Cô giật mình, mới nhớ tới cái cô gái kia. Cô vội đuổi theo. Hai người đi tới một khu vực dùng máy bảo mật tân tiến. Khu vực này trông có vẻ là nơi được bảo mật cực kỳ khắc khe. Tiêu Phạm Nhạc đi theo phía sau cô gái, đi qua mấy lần xác nhận mới vào tới bên trong.

Đó là một căn phòng trưng bày đá quý cực kỳ lớn. Những bệ đá để những viên đá từ tầm thường tới quý hiếm nằm ở khắp nơi. Trong phòng có một người khác.

- Chu Minh Thần.

Người kia quay đầu lại. Là một người khoảng 26 tuổi, nam, mặc vest đen, ngoại hình xuất sắc. So với cô gái tự xưng là hệ thống số 146 khuôn mặt có mấy phần tương tự. Anh ta nhìn Tiêu Phạm Nhạc.

- Là hệ thống số 452 và ký chủ sao?

- Ủ. - Cô gái gật đầu, giới thiệu - Tiêu Phạm Nhạc, đây là hệ thống số 124, một hệ thống thuộc ban quản trị hệ thống.

- Chào anh.

- 124 quản lý Jewer ở đây.

Người kia gật đầu xem như chào. Khuôn mặt trông trẻ tuổi nhưng Tiêu Phạm Nhạc chắc chắn anh ta phải lớn tuổi hơn cô nhiều. Khuôn mặt anh ta trông hơi quen mắt.

- Tôi đợi em ở phòng làm việc. Sự kiện mà các ký chủ đang tham gia lần này đã có người quản lý rồi. Toàn bộ số Jewer đó sẽ tính vào số Jewer của em.

Cô gái gật đầu. Người kia rời đi.

- Sự kiện mà cô đang tham gia do hệ thống tổ chức có cho cô chút ít quyền lợi, nhưng cái đó nói sau đi. Bây giờ hoàn thành nhiệm vụ trước. Toàn bộ đá ở đây đều là Jewer. Thấy thế nào?

Tiêu Phạm Nhạc nhìn quanh.

- Rất đồ sộ.

Cô gái cười.

- Tìm một chỗ trống và đặt viên Jewer cô cần giao nộp vào. Vậy là cô đã hoàn tất nhiệm vụ sự kiện rồi.

- Có vẻ dễ.

- Đây là sự sắp đặt sẵn mà. Hệ thống 001 đã gửi Jewer cho cô để cô hoàn thành nhiệm vụ này.

- - Nghe cứ như cô có bàn tay vàng ấy.

- Vì Mộ Mộ sắp làm thành viên của Ban quản trị nên được giúp đỡ thôi.

-

•warning•

Cốt truyện đang chuyển biến dài, nếu quá 200 chương mà không end được thì tác giả sẽ drop

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hỗ trợ

Tiêu Phạm Nhạc không muốn đáp lời. Cô lấy trong không gian hệ thống ra Jewer và tùy tiện đặt xuống ở một bệ đá trống.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ sự kiện, nhận được kỹ năng Thành thực cấp 1. Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Cầm kỵ được nâng lên cấp 1.

Thông tin ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kê bạo lực, Người mới, Kê lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 120/390 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 3

Lực phòng thủ: 3

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7, Cầm kỵ cấp 1, Lừa gạt cấp 1, Khéo tay cấp 1, Thành thực cấp 1, Liên lạc cấp 100

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, máu dũ trừ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn, Jewelry

Điểm phát triển: 400

Kinh nghiệm: 160/1300

Cấp độ: 9

Nhiệm vụ: nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng.

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Hình như việc đạt được kỹ năng Thành thực là một trong những điều được cảm nên kỹ năng Cầm kỵ lên cấp rồi..

Cô gái đưa Tiêu Phạm Nhạc rời khỏi căn phòng kia, sau khi tiến hành khóa lại toàn bộ hệ thống bảo mật. Cô ta đưa cô đi qua dãy hành lang dài, qua nhiều phòng làm việc. Cuối cùng cô ta dừng lại ở một căn phòng lớn, trông có vẻ là phòng tiếp khách. Ở trong phòng là một cô gái trẻ lạ mặt, với người phụ nữ mặc trang phục công sở.

- Viên Viên.

Người phụ nữ ngừng câu chuyện đang nói với cô gái kia, ra mở cửa.

- A Nhạc!

[Đang giám định nhân vật.

Tên: Lâm Phạm Nhạc

Tuổi: 29

Danh hiệu: Thực tập sinh

Cấp độ:???

Kỹ năng:???)

- Lâm Nhạc? Đây là hình dạng cũ của cô sao? Trông rất xinh đẹp nha!

Lâm Phạm Nhạc chỉ cười không nói. Cô gái kia vẫn đứng ở cửa, nhìn một cái rồi rời đi. Tiêu Phạm Nhạc nhìn theo cô ta, nhưng không đuổi theo. Thật ra đi theo cô ta khiến cô cảm thấy mình hơi bị quê mùa ấy.

Viên Viên mỉm cười.

- Hai vị ký chủ, theo như thông tin từ ban quản trị hệ thống đưa xuống, hoàn tất sự kiện ký chủ sẽ nhận được một vài quyền lợi hỗ trợ.

Lúc này trong không gian vang lên tiếng động.

[Ký chủ nhận được gói quà hỗ trợ từ ban quản trị. Mở gói quà hỗ trợ, ký chủ được tặng hai mươi cấp, toàn bộ chỉ số tăng 2 bậc, nhận 100000 điểm phát triển, 30 điểm kỹ năng, thẻ triệu hồi nhân vật ngẫu nhiên, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, hai bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, 10 điểm may mắn.]

Ký chủ lên 20 cấp, nhận được quà chúc mừng của hệ thống. Ký chủ nhận được kỹ năng Phục hồi.

Ký chủ hoàn tất nhiệm vụ tân thủ, nhận được điểm kinh nghiệm.

Hệ thống tiến hành chuyển đổi: hai mươi điểm phát triển thành một điểm trưởng thành. Ký chủ hiện có 520 điểm trưởng thành.

Ký chủ hoàn tất chế tác, nhận thành tựu Chế tác. Ký chủ đạt được danh hiệu Người chế tác. Mức độ thành thực đã đủ, kỹ năng Khéo tay tăng cấp. Ký chủ nhận được vật phẩm Hoa Vũ.

Mở chức năng trang bị. Vật được cho vào hộp trang bị có thể tùy thời lấy ra mà không cần khôi phục túi đồ của hệ thống. Hai món vũ khí tự động rơi vào khu vực trang bị.

Cập nhật thông tin ký chủ:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 120/1000 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 5

Lực phòng thủ: 5

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 8, Tăng tốc cấp 7, Cầm kỵ cấp 1, Lừa gạt cấp 1, Khéo tay cấp 1, Thành thực cấp 1, Phục hồi cấp 1 (30 điểm kỹ năng), Liên lạc cấp 100

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, máu dũ trừ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn, 2 bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, thẻ triệu hồi ngẫu nhiên nhân vật, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, 10 điểm may mắn

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ

Điểm trưởng thành: 520

Kinh nghiệm: 160/5600

Cấp độ: 29

Nhiệm vụ: nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kỹ năng.

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Tử Huyết, Hải Nghiên

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm.]

Tặng nhiều quá rồi, theo không kịp....

Trong lúc Tiêu Phạm Nhạc ngỡ ngàng thì hệ thống của Lâm Phạm Nhạc lên tiếng:

[Ký chủ nhận được gói quà hỗ trợ từ ban quản trị. Mở gói quà hỗ trợ, ký chủ được tặng hai mươi cấp, toàn bộ chỉ số tăng 2 bậc, nhận 100000 điểm phát triển, 30 điểm kỹ năng, thẻ triệu hồi nhân vật ngẫu nhiên, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, hai bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, 10 điểm may mắn.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Lâm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Trở về

[Ký chủ nhận được gói quà hỗ trợ từ ban quân trị. Mở gói quà hỗ trợ, ký chủ được tặng hai mươi cấp, toàn bộ chỉ số tăng 2 bậc, nhận 100000 điểm phát triển, 30 điểm kỹ năng, hai bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, 10 điểm may mắn, vũ khí Dao Gió]

Nhiệm vụ hệ thống hoàn thành, ký chủ nhận điểm kinh nghiệm.

Nhiệm vụ sưu tầm hoàn thành, ký chủ mở khóa tính năng lưu trữ.

Hệ thống tiến hành chuyển đổi: hai mươi điểm phát triển thành một điểm trưởng thành.

Ký chủ mở giao diện chế tác, nhận kỹ năng Khéo tay.

Mở chức năng trang bị. Vật được cho vào hộp trang bị có thể tùy thời lấy ra mà không cần khởi động túi đồ của hệ thống. Vũ khí tự động rơi vào khu vực trang bị.

Đang cập nhật thông tin ký chủ.

Tên: Lâm Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (Đang sử dụng), Sát thủ, Người mới

Giới tính: nữ

Tuổi: 29

HP: 200/880 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 6

Lực phòng thủ: 3

Kỹ năng: Né tránh cấp 10, Thông thái cấp 10, Tăng tốc cấp 10, Cắm kỵ cấp 1, Thành thực cấp 1, Liên lạc cấp 100, Khéo tay cấp 1 (30 điểm kỹ năng)

Vật phẩm: Thuốc hồi HP cao cấp, hai bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, 10 điểm may mắn

Trang bị: Dao Gió

Điểm phát triển: 515

Kinh nghiệm: 30/1000

Cấp độ: 26

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

Tiêu Phạm Nhạc cùng Lâm Phạm Nhạc nhìn nhau.

- Sự kiện kết thúc, mời ký chủ rời khỏi trụ sở.

Mộ Mộ bay về phía trước.

[Tôi sẽ đưa ký chủ đi]

- Cảm ơn.

Nói rồi người phụ nữ làm gì đó ở phía Lâm Phạm Nhạc. Bằng một cách hết như lúc trước, Tiêu Phạm Nhạc trở về hình hài trẻ con. Nhìn lại đã thấy Mộ Mộ trở lại là thỏ bông. Lâm Phạm Nhạc đã về hình hài cũ, người phụ nữ mỉm cười chào tạm biệt và rời đi. Mộ Mộ chỉ đường cho Tiêu Phạm Nhạc và Lâm Phạm Nhạc rời khỏi.

Lúc hai người trở về tới nhà thì Lâm Phạm Hoàng gọi tới.

- Nghe đây.

- Chị tính để mình thất học hả?

- Cảm ơn. Chị mày tốt nghiệp đại học đang hoàng.

- Tiêu Phạm Nhạc trên hồ sơ vẫn là con nhóc mười tuổi đấy. Tính bỏ học hay gì?

- Lắm lời. Biết rồi.

- Ê em chưa nói h....

Tiêu Phạm Nhạc trực tiếp tắt máy. Cô thờ dài.

- Ngày mai cô đưa tôi về Tiêu gia thôi. Có kỹ năng Liên lạc nên chúng ta cũng dễ nói chuyện.

- Ủ.

- Mong là không vấn đề gì.

Thật ra thì cũng không hẳn là không có vấn đề gì. Lâm Phạm Nhạc thì không vấn đề, nhưng Tiêu Phạm Nhạc thì có. Bảo bối nhỏ đi chơi cả tuần không thèm về nhà, đoán xem thái độ của mọi người sẽ thế nào?

- Hải Nghiên, mẹ đã nói con là canh chừng, sao không báo cho mẹ?

Hải Nghiên cười trừ.

- Con không biết cách liên lạc.

Tiêu Phạm Nhạc nói một cách chính xác là bị cấm cung trong phòng với một đồng bài tập. Hôm nay Tiêu Chí Hào sẽ giảng cho cô những bài cô đã bỏ sau gần hai tuần nghỉ học.

Nhưng xin lỗi nhé, chị đây không cần.

- Bài tập này, em làm thử xem?

Tiêu Phạm Nhạc vứt một đồng vở bài tập qua.

- Xong hết rồi.

-

Tiêu Chí Hào bị vở bài tập đập cho cầm nín, nhìn chòng chọc cô em gái cùng cha khác mẹ. Căn chân nhỏ trắng trắng được dằm đập vào bụng anh, tay nín áo, nắm gọn trên người anh, lim dim mắt hưởng thụ. Con bé này là thiên tài hay gì? Mới bảo lấy sách vở ra bước vào phòng đã làm xong bài tập cho cả tuần là sao?

Tiêu Phạm Nhạc ôm Tiêu Chí Hào, cười híp mắt. Danh chính ngôn thuận ôm trai đẹp, ngu gì không ôm.

- Em làm bài tập này thử xem?

Tiêu Phạm Nhạc nhấc mắt nhìn quyển sách nâng cao, tỏ vẻ khinh thường. Cô mạnh chân đập bụng Tiêu Chí Hào mà không nói lời nào.

-

Nhóc này có thói quen động tay động chân lúc nào vậy nhỉ?

Tiêu Phạm Nhạc ôm cổ Tiêu Chí Hào, trèo lên. Cơ thể nhỏ nhắn đu trên cổ Tiêu Chí Hào như con khỉ nhỏ, trong lòng nghĩ ngó ngắn đủ đường. Tên này da trắng ghê, nhìn cũng ngon miệng phết.

Nghĩ sao lại cắn luôn một cái..

- Ngon..

Ôi lại còn ngon....

Hải Nghiên cạ lời nhìn Tiêu Phạm Nhạc. Tiêu Chí Hào lòi cô xuống từ trên cổ, nghiêm khắc:

- A Nhạc, không được làm vậy!

Tiêu Phạm Nhạc bấu môi, trèo lên giường trùm chăn trốn mất.

- ...

Con nhóc này khó dạy quá đi!

Tiêu Chí Hào quyết định buông tha việc dạy dỗ em gái nhỏ. Con nít có thể làm bất cứ điều gì và con nhóc này cũng vậy. Quan trọng là dạy nó khiến anh thật sự thấy mình ngu ngu thế nào ấy. Anh sẽ từ chối công việc này.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Kiêu ngạo

Tiêu Phạm Nhạc ôm gối, miệng gặm tay Tiêu Chí Long, mắt lim dim hưởng thụ chính bàn tay "của mình" vuốt ve. Tiêu Chí Long mặt nhăn như khi ăn ớt, nhưng không rút tay lại. Trước mặt nữ thần anh phải tỏ ra là người anh tốt.

Lâm Phạm Nhạc cố nhịn cười, giữ dáng vẻ nữ thần lạnh lùng mà an tĩnh vuốt ve Tiêu Phạm Nhạc. Hiện tại mọi người đang đi đến vị trí tổ chức chương trình Ngôi sao nhí mà Tiêu Phạm Nhạc tham gia. Chương trình mời Lâm Phạm Hoàng làm giám khảo đã mấy mùa rồi, anh cũng có tham dự. Còn Lâm Phạm Nhạc là giám khảo khách mời. Tiêu Chí Long vì hưởng chút hơi của Tiêu Phạm Nhạc nên được chạy theo làm chân chạy vặt. Nếu không phải vì Tiêu Chí Hào còn có vài buổi trình diễn với nhóm thì còn lâu anh ta mới có cơ hội. Lâm Phạm Hoàng lười biếng lấy cái cố làm giám khảo chuẩn khỏi mấy buổi diễn và giao lưu, nghỉ khỏe.

Chương trình Ngôi sao nhí tổ chức vào mùa hè, dành cho bọn trẻ từ mười đến mười bảy tuổi. Một chương trình thử thách tài năng âm nhạc.

Không phải đứa nhóc nào cũng có thể tham gia chương trình này. Bọn nhóc đều là người có chút tiếng tăm trên mạng xã hội hay ở đâu đó, và chương trình này không phải cuộc thi hát hay cái gì đại loại thế. Nó chỉ như kiểu quảng bá hình tượng qua vài trò vớ vẩn thôi.

....

Thôi được rồi, có thể tính là thi.

Tiêu Phạm Nhạc găm xong tay Tiêu Chí Long thì lại lần qua tay Lâm Phạm Hoàng. Lâm Phạm Hoàng lúc mà chị còn sống bị găm đã thành quen nên chẳng có ý kiến gì cả. Nhưng Tiêu Phạm Nhạc mới há mồm lập tức đã bị Tiêu Chí Hào nhắc bồng lên với một ánh mắt cảnh cáo.

Tiêu Phạm Nhạc tò vè, nhóc con tới số rồi mới phá mồm cảnh của chị đây.

-

Sau vài phút Tiêu Phạm Nhạc găm luôn đầu Tiêu Chí Hào mà anh còn không dám mở miệng nói tiếng nào. Từ khi nào mà hai chị em họ Lâm kia lại thành báo kê cho em gái nhà anh vậy?

Xe rất nhanh tới đích.

Lâm Phạm Nhạc ôm bảo bối đi gặp nhà sản xuất. Nhà sản xuất đã sắp xếp chỗ ở cho họ ở một khách sạn cao cấp. Lâm Phạm Nhạc xem xét chỗ ở xong liền mang Tiêu Phạm Nhạc tới chỗ ban tổ chức "giao nộp" cũng như bàn luận một vài chuyện.

- Ôi, đây không phải Lâm ảnh hậu sao?

Tiêu Phạm Nhạc nhìn tới. Là Tần Hàn cũng với mấy cô diễn viên khác. Thứ người không có tiền đồ này chẳng bao giờ biết chọn người để mà giao lưu. Mới nổi tiếng một chút là muốn làm chị đại của bọn người mới rồi.

Lâm Phạm Nhạc lạnh lùng liếc tới. Người vừa nói không phải Tần Hàn mà là một cô diễn viên khác. Cô cười lạnh không nói gì.

- Tiền bối, lần họp báo trước chị tuyên bố rút khỏi giới giải trí có phải do em không? Tuy là lỗi của chuyên viên đạo cụ nhưng là em đâm phải chị, em rất áy náy.

Tần Hàn mới nói xong lập tức một cú tát giáng xuống mặt cô ta. Cô ta ngã ngửa xuống đất, khoé môi bật máu. Cô ta hoang mang nhìn lên. Lâm Phạm Nhạc dùng ánh mắt nhìn sâu bọ nhìn cô ta.

- Không phải là đang áy náy sao? Tôi giúp cô đỡ áy náy.

Tần Hàn cắn chặt môi nhẫn nhịn. Mấy cô diễn viên xung quanh nhìn Lâm Phạm Nhạc bằng ánh mắt chán ghét. Lâm Phạm Nhạc chỉ cười nhạt, nhưng là một nụ cười đáng sợ. Cô vuốt ve Tiêu Phạm Nhạc, liếc mắt nhìn qua từng người một. Chạm phải ánh mắt của cô, ai cũng phải tránh né.

- Cứ tiếp tục áy náy. Tôi không tìm ra bằng chứng thì tôi viết ngược tên mình cho cô xem.

Xung quanh tĩnh mịch. Giày cao gót nện từng bước nặng nề xuống mặt đất, Lâm Phạm Nhạc vừa bước vài bước liền ngừng lại.

- Phải rồi, người ở đây tôi nhớ mặt toàn bộ nhé. Nhất là người vừa lên tiếng.

Nói rồi tiếp tục đi.

Sau khi Lâm Phạm Nhạc đi khỏi, có cô diễn viên còn sợ đến mức ngã ngửa xuống đất. Ánh mắt của Lâm Phạm Nhạc như cuốn lấy mạng sống của họ. Đó không phải là ánh mắt lạnh lùng. Đó là ánh mắt của kẻ sẵn mồi cuốn lấy con mồi của mình. Loại sát khí áp bức từ một sát thủ thực thụ như cô, mấy cô diễn viên chân yếu tay mềm này căn bản không có chút sức kháng cự.

Bọn họ quên mất, Lâm Phạm Nhạc là ảnh hậu, còn bọn họ chỉ là mới có chút tiếng tăm mà thôi. Cho dù người ta rút lui khỏi giới giải trí thì cũng đức cao vọng trọng hơn họ gấp mấy lần. Người ta muốn kiêu ngạo, cũng là có tư cách kiêu ngạo. Còn bọn họ, thì không.

Tiêu Phạm Nhạc ngoái đầu nhìn phía sau, sau đó vỗ vai Lâm Phạm Nhạc. Vừa rồi cô được ôm nên không thấy mặt cô ta, nhưng cũng cảm nhận được một loại khí tràng rất đáng sợ.

- Vừa rồi đúng là có chút đáng sợ đấy.

Lâm Phạm Nhạc chỉ cười không nói gì. Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi

*tg: ít xem chương trình kiểu này nên chả biết có viết trật chỗ nào không nữa. Mà thấy cũng chẳng sao, chế tạo tí cũng được.vv

Tự nhiên thấy mình nên bỏ mịc bộ này cho xong cho rồi.vvv

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Phân công

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, chọc phá vài thứ trong phòng. Hiện tại đang quay, nhưng cô không để ý lắm. Chương trình này không chiếu trực tiếp nên cô cũng chẳng lo. Mặc dù không có kịch bản nhưng mà những đoạn phim quay lại đều sẽ được biên tập đàng hoàng.

- Được rồi, mọi người giới thiệu đi nào.

Ở chương trình này, sáu đứa nhóc sẽ chia thành ba cặp. Bọn trẻ cùng cặp ở chung phòng, tự lo cho cuộc sống của mình. Nhiệm vụ mỗi ngày đề ra sẽ gửi tới vào buổi sáng, người chấm điểm là giám khảo.

Về ban giám khảo, Tiêu Phạm Nhạc chẳng có ý kiến gì ngoài việc Tần Hàn cũng là một giám khảo khách mời. Lâm Phạm Hoàng với Lâm Phạm Nhạc không nói rồi. Còn có hai giám khảo khác là Lâm Đạt và Lộ Ảnh, không vấn đề gì.

Hôm nay chỉ phân công nên giám khảo không có mặt.

Bọn trẻ lần lượt giới thiệu mình. Tiêu Phạm Nhạc chăm chú nhìn theo. Lớn nhất là một cô nhóc mười lăm tuổi, tên là La Tấu. Tiếp theo là một cậu nhóc mười bốn tuổi, gọi Duy Nghĩa. Cậu nhóc mười hai tên Vũ Phiến. Hai đứa nhóc sinh đôi cùng tuổi với Vũ Phiến là Lam Dã Mộng và Lam Dã Trạch, một nữ một nam.

- Em là Tiêu Phạm Nhạc, mười tuổi. Đây là Mộ Mộ.

- Em biết em là người nhỏ nhất không?

Tiêu Phạm Nhạc gật gù đầu nhỏ. Người quản lý kia cười cười. Anh ta lấy ra một hộp giấy.

- Mọi người bốc thăm đi. Ai có số giống nhau thì là một cặp.

Tiêu Phạm Nhạc nhanh nhẩu bốc trước. Số 2, là Vũ Phiến. Số 1 gồm La Tấu và Lam Dã Mộng. Số 3 có Duy Nghĩa và Lam Dã Trạch. Quản lý đưa cho ba đứa trẻ lớn trong cặp thẻ phòng, bọn trẻ tự tìm đường về phòng.

Phòng của Tiêu Phạm Nhạc cùng Vũ Phiến là phòng số 42.

Tiêu Phạm Nhạc chạy trước về phòng. Vũ Phiến chạy theo hụt cả hơi. Tiêu Phạm Nhạc về phòng là đóng cửa nhốt thẳng nhóc bên ngoài. Cô phải xử mấy cái máy quay giấu trong phòng trước đã. Mấy người này giấu máy quay để quay lại sinh hoạt của mấy đứa nhóc, nhưng hơi khoa trương. Có cần nhiều quá mức vậy không?

Tiêu Phạm Nhạc đi gỡ từng cái máy quay một, cái nào còn cần mới để lại.

Sau mấy tháng từ lúc còn trong năm học tới giờ, Tiêu Phạm Nhạc đã hoàn thành vài nhiệm vụ hỗ trợ. Thông tin cô tăng không ít, còn nhất được kỹ năng tốt nữa. Hiện tại thông tin của cô là:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (đang sử dụng), Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 1200/1200 (Tự động phục hồi: 1/1 giờ)

Lực sát thương: 10

Lực phòng thủ: 10

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 15, Mê hoặc cấp 10, Tăng tốc cấp 10, Cầm kỵ cấp 1, Lừa gạt cấp 8, Khéo tay cấp 10, Thành thực cấp 1, Phục hồi cấp 10, Liên lạc cấp 100, Ma lực cấp 7

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, máu dũ trừ thời gian 15 phút, vật phẩm bí ẩn, 2 bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động, thẻ triệu hồi ngẫu nhiên nhân vật, thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, 10 điểm may mắn

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ

Điểm trường thành: 520

Kinh nghiệm: 360/6100

Cấp độ: 29

Nhiệm vụ: nhiệm vụ hệ thống

Số nhân vật đã triệu hồi: 3

Xác định đối thủ: 1 (Bạch Hạ)

Xác định đồng minh: 1 (Hải Nghiên)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên

Tiêu Phạm Nhạc gỡ máy quay sau, mở cửa vút ra ngoài rồi lòi Vũ Phiến vào phòng. Người quay phim ở bên ngoài hoàn toàn bất ngờ đến gần ra.

- Chào hỏi đảng hoàng nào. Em là Tiêu Phạm Nhạc, đây là Mộ Mộ. Từ hôm nay xin nhờ anh giúp đỡ.

- À... Anh là Vũ Phiến.

- Anh sẽ dọn dẹp, nấu nướng và lo các việc khác.

- Hà?

- Không lẽ anh bắt một bé gái nhỏ nhắn như em làm?

- Ừ thì....

- Cái đồ không có lương tâm!

- Anh không có ý đó!

- Vậy là anh đồng ý với yêu cầu của em. Cảm ơn anh nhiều. Em đi ngủ đây.

Nói rồi Tiêu Phạm Nhạc phúi tay đi vào phòng ngủ, để mặc Vũ Phiến đứng ngo ngắc. Tiêu Phạm Nhạc thảm chế bai. Ngoại hình đúng là trông không tệ, nhưng đúng là cái thứ ù lì, bị dụ thể mà vẫn không phản ứng nổi cái gì.

Thứ vô dụng.

Từ Huyết trôi từ bên ngoài vào, xuyên qua cả tường. Từ Huyết vì có khả năng xuyên tường nên mới xuyên tường được, chứ Hải Nghiên thì không.

- Mẹ, máu đây?

Từ Huyết có đem Tiêu Phạm Nhạc làm thành nước giải khát vài lần. Nhưng mà lần này có máy quay đây, cô đâu thể tự cắt tay cho máu chảy vào ly đưa cho Từ Huyết. Máy quay sẽ quay lại cô cắt tay cho máu vào ly, sau đó cái ly bay lên và máu trong ly sẽ biến mất vì máy không thể quay lại hình ảnh của Từ Huyết. Người ta sẽ nói cô là quỷ mất!

Tiêu Phạm Nhạc ảo não xoa trán.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bữa trưa?

Tiêu Phạm Nhạc ảo não xoa trán, giao vấn đề thuyết phục Từ Huyết cho Hải Nghiên. Cô ôm Mộ Mộ tranh thủ ngủ một giấc.

Lúc Tiêu Phạm Nhạc tỉnh dậy đã tới buổi trưa. Cô dùng kỹ năng liên lạc nghe Lâm Phạm Nhạc nói sơ một chút tình huống bên đó, sau đó xuống bếp. Đây căn bản là một khu chung cư rồi, không phải khách sạn đâu.

Vũ Phiến đang muốn làm cơm trưa.

Chương trình đã cung cấp đồ, nhưng bọn trẻ phải tự nấu. Tiêu Phạm Nhạc trèo lên ghế, ôm Mộ Mộ nhìn.

- Vũ Phiến.

- Há?

- Em rất thấp nên nếu anh đóng cửa phòng em sẽ không mở được. Cho nên anh không được đóng bất cứ cửa phòng nào cả, khép hờ thôi.

Vũ Phiến thở ra một hơi.

- Này nhóc con, em nhỏ hơn anh hai tuổi đấy. Bởi vì em là trẻ con nên anh mới không nói gì, nhưng mà em không thấy mình quá đáng à?

- Tại em thấp sao? - Tiêu Phạm Nhạc rung rung nước mắt.

-

Vũ Phiến xem như không có gì xảy ra, quay lại tiếp tục công việc. Tiêu Phạm Nhạc nhe răng cười, tiếp tục nhìn theo. Tới khi cảm điện nồi cơm điện thì thẳng nhóc vẫn làm khá trôi chảy. Tới khi cảm rau, thịt và con cá thì mặt thẳng nhóc bắt đầu tối đi.

Hahaha.... Đảm bảo là không biết làm luôn..

- Thứ vô dụng.

-Nè nhóc con, em xem lại tuổi tác của em đi.

- Thông minh hơn anh được rồi. - Chị đây đã 29 cái xuân xanh rồi nhóc ạ.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn đồng hồ được chuẩn bị, hướng dẫn Vũ Phiến nấu.

- Em biết nấu?

- Không biết.

- Vậy hướng dẫn anh cái gì há?

- Anh nấu. Em chỉ đưa anh thông tin về mặt lý thuyết. Tại sao em phải nấu? Em không biết nấu. Biết cũng không biết. Anh làm đi.

Nói rồi ngoảnh mặt đi ra phòng khách xem ti vi. Cô để Hải Nghiên ở lại coi chừng, có gì báo cô.

Muốn đi chơi ghê...

Hay là cứ đi?

Ồn nh?

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ mở cửa chạy khỏi phòng. Từ Huyết bay theo cô.

- Mẹ, mấy tháng rồi đấy. Cái thè triệu hồi kia thì sao?

Tiêu Phạm Nhạc dừng lại, nhìn qua. Tới bây giờ thì cô đã có thể xác định, Từ Huyết để cô an toàn tới giờ chính là vì Từ Nguyệt. Cô ta muốn cô triệu hồi Từ Nguyệt, cả Từ Vân nữa.

Cái kẻ này cô hiểu mà. Mặt thì kiểu ngạo vậy thôi chứ không có hai người kia bên cạnh trong lòng sẽ khó chịu. Cô ta chờ lâu như vậy, kể ra cũng khó khăn lắm.

Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy thật tốt khi câu chuyện về Từ Huyết là nói về vấn đề tình cảm. Tình yêu rất quan trọng nha, rất quan trọng. Khiến một người như Từ Huyết mà còn phải nhẫn nhịn.

- Ít lâu nữa. Đợi khi ta lên cấp 30 đã.

Từ Huyết bấu môi, bay về phía mấy người quay phim bắt đầu chơi đùa. Tiêu Phạm Nhạc thấy họ khá may mắn vì không thấy được Từ Huyết, chỉ bị Từ Huyết dùng móng vuốt cào bị thương mấy đường ngoài da. Cô ta rảnh muốn phát rồ rồi.

Tiêu Phạm Nhạc chạy tới phòng 43. Phòng này của Duy Nghĩa và Lam Dã Trạch.

- Xin chào...

Trong phòng không có ai, cửa không khóa. Tiêu Phạm Nhạc tò mò mở cửa vào trong. Lúc đi xuống bếp thì thấy được hai đứa nhóc trong tình trạng khó mà nói nên lời. Duy Nghĩa nằm dưới sàn, bên cạnh có một con cá giấy đánh đập. Bên cạnh đó Lam Dã Trạch ôm một cái rô chực giữ con cá lại.

Ban tổ chức tốt thật, cho cả một con cá còn sống khỏe mạnh thế kia....

Tiêu Phạm Nhạc thờ dài, trèo lên ghế. Trên bàn ăn có một tô trái cây. Cô đồ trái cây ra, cầm lấy cái tô. Nhắm chừng một lúc cô đập cái tô vào con cá. Nghe choang một tiếng, con cá nằm im. Lam Dã Trạch nhìn lên Phạm Nhạc. Cô nhún vai.

- Anh nhìn gì em chứ? Em vừa cứu anh khỏi một con thủy quái xấu xí đó. Ai bảo hai anh không khóa cửa em mới chạy vào.

Tiêu Phạm Nhạc nhón tay lấy mấy trái táo và lê đồ trên bàn, nhảy khỏi ghế.

- Em chỉ qua đây xem tình hình thôi, tạm biệt. Nhớ đóng cửa lại.

Nói rồi ôm trái cây chạy mất. Hai đứa nhóc nhìn theo, còn chưa kịp hiểu.

Tiêu Phạm Nhạc đập cái tô xong không dám ở lại liền lập tức chạy. Ăn chưa hết trái táo đã vòng ngược về tới phòng 41 của La Tẩu là Lam Dã Mộng. Lần này cửa khóa. Tiêu Phạm Nhạc phải gõ cửa nhiều lần mới có người ra mở. Chính xác thì là cô gõ chân đập cửa.

- Em...?

- Tiêu Phạm Nhạc ạ. Đây là Mộ Mộ.

A, nhóc con dễ thương quá~~~

- Cho chị. Xin phép ạ.

Nhét vào tay Lam Dã Mộng trái lê, Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy vào trong. Bởi vì có hai cô gái mà La Tẩu lại tới 15 tuổi rồi nên nấu nướng có phần không làm khó được họ.

Thơm quá đi... Nhưng hơi cháy thì phải...

Kệ đi, cô chỉ xin tí trái cây bánh kẹo thôi.

Hốt trái cây trên bàn xong Tiêu Phạm Nhạc lễ phép chào rồi bỏ chạy. Bên ngoài mấy người quay phim chạy theo cô đi qua đi lại suýt chút muốn bỏ cuộc. Con nhóc này chân ngắn mà chạy nhanh quá!

Lúc Tiêu Phạm Nhạc về lại phòng thì Vũ Phiến đang chiến đấu với con cá. Tiêu Phạm Nhạc muốn đập thêm cái tô nữa ghê gớm. Cá gì sống dai dữ thần.

*tg: Khá ân hận vì viết lung tung. Quả nhiên không nên viết nhanh như vậy, nội dung truyện hãm được đảm bảo gì hết tron

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đối đầu

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, nhìn Vũ Phiến như kẻ tội đồ.

- Anh cho rằng thứ này ăn được?

- Anh đã cố gắng rồi.

- Nhưng mà kết quả chẳng ra sao cả.

- Em kiêu ngạo quá rồi đó! Sao em không xuống bếp mà làm!

- Ôi thật là...! Bọn nhóc bây giờ khó dạy quá.

-

Tiêu Phạm Nhạc đập bàn đứng dậy. Hải Nghiên vẫn còn ôm bụng cười. Từ Huyết gõ gõ đầu Vũ Phiến như muốn hỏi bộ não trong này có ăn được không. Tiêu Phạm Nhạc kéo ghế về phía bếp. Mớ tủ lạnh lấy rau còn sót lại ra, sau đó cô trèo lên ghế.

- Lấy cho em cái nồi, và rửa rau đi. Đừng có nói với em là anh không biết, ăn luôn con dao vào mặt bây giờ.

Vũ Phiến làm theo lời Tiêu Phạm Nhạc. Sau mười lăm phút, cuối cùng trên bàn ăn cũng có thứ ăn được. Tiêu Phạm Nhạc đặc biệt hài lòng với tay nghề của mình.

- Hóa ra em biết nấu ăn. Ngạc nhiên thật, em mới mười tuổi thôi.

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi. Mười tuổi đã là lớn rồi đấy. Lúc trước mới tám tuổi cô đã phải vào bếp nấu nướng hàng ngày rồi.

- Do anh là thứ vô dụng.

- - Không thể phản bác được.

....

Buổi chiều bọn nhóc có việc để làm, đó là luyện giọng. Cái thứ chương trình nhỏ như này chẳng làm nên gì đâu, Tiêu Phạm Nhạc thừa biết. Tham gia chỉ bởi vì cảm thấy thích thôi. Nếu không phải nhờ mấy vị giám khảo thì còn lâu lượt xem mới cao vậy.

Buổi chiều lũ nhóc có gặp mặt giám khảo.

Vấn đề ở đây là chương trình chỉ có một người thắng thôi, lại dồn vào sáu đứa trẻ như nhau. Bọn nó còn quá nhỏ để ganh đua, hoặc là có lẽ thế. Việc thất bại ở thời điểm này sẽ gây ảnh hưởng tới suy nghĩ của chúng. Nhưng mấy thứ gánh nặng điểm số đều dồn lên giám khảo hết, kể cũng khổ.

Tiêu Phạm Nhạc ôm tay Lâm Phạm Nhạc. Bảo bối muốn thắng, nhưng tội lũ nhóc quá. Hay bảo bối chịu thua nhỉ? Hay bảo bối đi kiếm con đường lập nghiệp khác nhỉ? Bảo bối nên làm ca sĩ hay diễn viên nhỉ?

Ai giúp bảo bối đi...

Trong lúc Tiêu Phạm Nhạc nghĩ xàm xàm trong đầu thì lũ nhóc đã bắt đầu chạy theo mấy vị giám khảo. Với cái bộ mặt lạnh như đá kia thì chẳng đứa nhỏ nào dám đi về phía hai chị em họ Lâm này cả, thế thành ra mỗi Tiêu Phạm Nhạc độc chiếm hai người.

Chán quá. (tự chán như việc tác giả muốn bỏ truyện ngay bây giờ vậy)

Sao hồi đó cô lại muốn tham gia cuộc thi này nhỉ?

- Lâm Nhạc?

- ?

- Tôi sẽ rời khỏi cuộc thi.

- Há?

Tiêu Phạm Nhạc nhìn về phía Tần Hàn. Trái ngược với hình tượng nữ thần lạnh lùng cô xây dựng trước tới giờ, hình tượng của Tần Hàn là thiên sứ thân thiện dễ gần. Hiện tại cô ta đang cùng đùa với lũ nhóc. Tiêu Phạm Nhạc thấy đặc biệt gai mắt, càng nhìn càng không ưa.

- Nhiệm vụ hệ thống là tự tay giết chết Tần Hàn. Dù sao nữa thì tôi cũng muốn giết cô ta rồi.

Con à đó, giết cô rồi bây giờ sống tốt thật đấy.

- Cô thật sự muốn giết người?

Che giấu đầy mặt lạnh lẽo, Tiêu Phạm Nhạc cười một tiếng.

- Không giết cô ta thì tôi sẽ chết. Tôi cũng đã nói chuyện với Từ Huyết rồi, thế giới này là tàn nhẫn. Tôi không thể vì cô ta chết hai lần được. Rất không cam tâm.

Lâm Phạm Nhạc không nói gì về việc này.

- Cô đã tính toán nên làm thế nào chưa?

Tiêu Phạm Nhạc trầm mặc một lúc. Tiến triển của chương trình đang ở đoạn đầu. Tiếp theo sẽ bắt đầu loại bỏ một trong sáu người. Tiêu Phạm Nhạc nghĩ cô sẽ rời đi trong vòng này. Trước đó phải giết Tần Hàn đã.

Tiêu Phạm Nhạc rời khỏi chỗ của Lâm Phạm Nhạc, để Lâm Phạm Nhạc nói sơ qua vấn đề với Lâm Phạm Hoàng. Tiêu Phạm Nhạc đi về phía Tần Hàn.

- Chị~~~~

Nữ nhân luôn thích những thứ đáng yêu, Tần Hàn cũng không ngoại lệ. Nhìn cái bánh nhỏ trắng trắng mềm mềm cô ta không khỏi yêu thích. Tiêu Phạm Nhạc giờ tay đòi ôm, đám nhóc xung quanh cũng né ra, nhường cho cô. Dù sao cô đang là người nhỏ tuổi nhất. Tần Hàn ôm cô lên. Cô ôm cổ cô ta, kề sát bên tai.

- Tần Hàn, sống tốt quá nhỉ?

Tần Hàn giật mình. Vừa lúc nhìn thấy Lâm Phạm Nhạc ở một bên nhìn cô ta với ánh mắt khinh bỉ, đầy một vẻ ngồi một phía xem kịch. Sống lưng của cô ả cứng đờ.

- Giết tôi sau sống cũng tốt quá nhỉ? Không sợ tôi quay về báo thù sao?

Sắc mặt Tần Hàn thoáng chốc tối sầm.

- Đợi tôi giết cô báo thù đi nhé.

Tần Hàn đang ôm Tiêu Phạm Nhạc lập tức thả ra. Mặc dù cô ta cố che giấu vẻ hoảng hốt nhưng vẫn không tránh khỏi sắc mặt thay đổi xấu đi. Tiêu Phạm Nhạc âm thầm cười lạnh, thả cô ta ra rồi ngã xuống. Còn tưởng phải ngã đau rồi, không ngờ cũng không có đau như tưởng tượng. Quay lại thì thấy Vũ Phiến đỡ lấy cô.

- Cần thận.

Tiêu Phạm Nhạc cười đáng yêu.

- Cảm ơn anh.

Vũ Phiến sưng trong mấy giây. Còn chưa kịp phản ứng thì Tiêu Phạm Nhạc đột ngột bị bế lên mất. Cậu bé nhìn theo. Thì ra là Lâm Phạm Hoàng.

- Tần Hàn, chỉ một bé gái cũng không ôm vững thì đừng có thể hiện.

Tần Hàn ngẩng đầu nhìn. Đôi mắt sắc lạnh của Lâm Phạm Hoàng làm cô ta hoảng hồn. Cô ta lơ mơ nhận ra được chuyện gì đang xảy ra.

*tg: UvU giết Tần Hàn thôi. Các nàng muốn Tiêu Phạm Nhạc làm ca sĩ hay diễn viên?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tính toán trước

[Hoàn tất trao đổi, nhận được kỹ năng Giả giọng]

Tiêu Phạm Nhạc hơi cười, tay chọc chọc Mộ Mộ. Vất vả lắm mới trốn thoát khỏi được đám người quay phim chạy ra đây, tối nay không gặp được Tần Hàn thì thật là phí. Mong là cô ta tin tưởng lời Lâm Phạm Nhạc.

Tất cả các giám khảo đều được sắp xếp ở trong một khách sạn, phòng ở cạnh nhau. Mấy ngày này Tần Hàn đều bị suy nghĩ Lâm Phạm Nhạc hiện hồn về mà mất ăn mất ngủ. Tối nay Tiêu Phạm Nhạc có nhờ Lâm Phạm Nhạc hẹn cô ta ra đây.

Tiêu Phạm Nhạc nghĩ ngợi. Ủ, sao đòi cô nó không đi qua một đoạn "n năm sau" và tới chương cuối luôn đi nhỉ? Sao đòi nó dài dòng thế? Sao giờ cô phải ngồi đây đợi con à giết cô tới để nói mấy lời nhảm nhí? Sao cô không mò tới đó chặt ả ra làm hai rồi nhờ vào luật trẻ vị thành niên mà tung tăng sống tiếp?

Lạ thật....

Ủ, cô chẳng hiểu nổi cô nữa.

Không đúng nha. Cô phải về làm ảnh hậu chứ? Giết người là không tốt. Ném đá phải biết giấu tay chứ. Ít ra mấy cái kịch bản máu chó cô đóng lúc mà cô mới vào nghề cũng không phải vô lý 100%.

(tg: =))))) Có gì đó nhầm lẫn nơi đây hay sao ?)

Trước khi suy nghĩ của Tiêu Phạm Nhạc lại bay đi nơi nào đó thì Tần Hàn đã tới. Cô à còn không tới chắc trí tưởng tượng sẽ kéo Tiêu Phạm Nhạc cầm dao tới tìm cô ta thật.

Từ Huyết rất tán thưởng ý tưởng này của Tiêu Phạm Nhạc.

Tiêu Phạm Nhạc cố ý chọn một chỗ vắng người để hẹn gặp Tần Hàn. Ngày mai là có kết quả vòng 1 ai sẽ bị loại. Hôm làm kiểm tra cô đã cố tình hát sai hơn nửa nhịp của bài hát, qua được vòng 1 mới lạ. Vì thế trước khi bị loại cô phải giết Tần Hàn. Tối hạn một năm mà không giết được cô ta, trừng phạt cho cô sẽ là tử vong. Mà cô thừa biết tử vong đáng sợ đến mức nào.

Cô không phải loại thánh mẫu sẽ vì con à này mà chết hai lần. Ngu cũng có giới hạn của nó chứ. Người ngu triệt để bây giờ hiếm có lắm.

Tiêu Phạm Nhạc nghĩ thế, và Tần Hàn đã ngồi ngay trước mặt cô.

- Cô có thể gọi tôi là Lâm ảnh hậu, hoặc là tiền bối như cô đã từng.

Tần Hàn nhìn chăm chăm bé gái trước mặt. À đã nghĩ rất nhiều khả năng có thể xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn không thể lý giải được vì sao Lâm Phạm Nhạc vẫn còn sống và có một đứa bé mười tuổi tự xưng là Lâm Phạm Nhạc. Cô ta nghĩ Lâm Phạm Nhạc đang sống kia là cô hồn đã quý, còn theo ám đưa bé này nữa. Chẳng qua thì thần hồn nát thần tính thôi, mọi chuyện đơn giản mà.

Từ Huyết đã tìm ra tên chuyên viên đạo cụ kia. Đây là điều kiện mà Tiêu Phạm Nhạc trao đổi với Từ Huyết để triệu hồi Từ Nguyệt. Bởi vì Từ Huyết di chuyển nhanh, và có khả năng khiến một người nhất định theo ý muốn nhìn thấy mình, việc dọa một tên chuyên viên đạo cụ chẳng có tính thử thách gì với cô ta cả. Chỉ cần lấy được một đoạn video hấn nói ra sự thật là được. Ngoại trừ điều đó, cô cũng có một đoạn ghi âm ở đây để dọa Tần Hàn.

- Cô Tần, nói gì đi chứ?

- !!!

Gọng nói này là của Lâm Phạm Nhạc. Tuy không giống lắm, nhưng Tần Hàn lập tức nghĩ tới giọng của Lâm Phạm Nhạc. Cô ta lập tức tin trước mặt cô ta là Lâm Phạm Nhạc. Tiêu Phạm Nhạc rũ mắt.

- Thật ra cô cũng không cần phải nói gì. Dù sao thì cô cũng sẽ chết trong đêm nay.

Sắc mặt Tần Hàn lập tức thay đổi, thận trọng lùi lại một bước. Đây là khu vực bìa rừng, không có ai, không camera và không gì cả. Ở đây vừa mới xảy ra một vụ giết người, nên sẽ hiểm có ai đi qua đây.

- Bây giờ cô chạy sự nghiệp của cô sẽ đi tong.

Tiêu Phạm Nhạc nói trước khi Tần Hàn bỏ chạy. Cô mở đoạn ghi âm

"Không phải là do tôi! Là do Tần Hàn! Cô ta giận Lâm ảnh hậu khiến cô ta mang về một đồng antifan, còn khiến cô ta mất mặt nên mới mua chuộc tôi! Tôi chỉ là nhất thời mê muội..."

Tiêu Phạm Nhạc tắt giữa chừng. Tần Hàn đã đứng yên, xem chừng không có ý định chạy. Xem ra đối với cô ta sự nghiệp rất quan trọng.

- Cô muốn gì?

- Mạng chó của cô, không phải rất rõ ràng sao? Giờ cô có chạy tôi cũng có thể giết được cô vào dịp khác nên hãy giải quyết trong đêm nay. Có khi tôi sẽ mềm lòng mà tha cho cô chăng?

Tần Hàn nắm chặt tay, nhìn chăm chăm Tiêu Phạm Nhạc. Từ huyết lượn lờ trên đầu cô ta, lưỡi hái trong tay sẵn sàng hái đầu cô ta bất cứ lúc nào. Tiêu Phạm Nhạc bảo trì im lặng, Phía xa Hải Nghiên vội vã chạy đến.

- Mẹ! Cô ta báo người trước khi đến đây! Giờ đang có người kéo đến!

Tiêu Phạm Nhạc mân mê tai thỏ của Mộ Mộ.

- Tần Hàn, điện thoại của cô là đang gọi đi, hay nhận cuộc gọi tới?

Tần Hàn giật mình, lập tức lùi lại. Tiêu Phạm Nhạc hơi cười. Trò này không phải là cô chưa từng thấy. Trước đây khi cô bị đe dọa bởi một tên đạo diễn đã từng dùng nó làm ông ta thân bại danh liệt. Nhưng bây giờ thì khác. Lâm Phạm Nhạc ở khách sạn đang tự tạo bằng chứng ngoại phạm, Tiêu Phạm Nhạc lại đang dùng kỹ năng Giả giọng để giả giọng Lâm Phạm Nhạc. Nếu như có người tới, cô cũng thừa sức bịa ra câu chuyện khác. Ai sẽ tin con bé con mười tuổi có ý định giết người? Họ tin lời nói có căn cứ của trẻ con, hay sự vô lý của người lớn đây?

Mọi chuyện cô đã tính trước cả rồi.

*tg: UvU chết Tần Hàn rồi

UvU các nàng cho ta 5s pr. Hãy ghé đọc "Xuyên Đến Tương Lai - Tôi Không Phải Robot" của ta nhae. Ngược xuyên không đây UvU sẽ ra đều mà

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Sát nhân

- Hahaha, không cần biết cô gọi cho ai, sẽ không ai tin cô đâu. Hoặc là cùng lắm, ai biết được thì giết người đó...

Sắc mặt của Tần Hàn đặc biệt đặt sắc.

- Lâm Phạm Nhạc, cô biết cô đang làm gì không? Cô đang giết người đấy!

- Thi sao nào? Không phải trước cô cũng giết tôi sao? Cô cho rằng nhất kiếm đó không đau sao? HẢ?! CÔ NÓI XEM?!

Tiêu Phạm Nhạc hít vào một hơi rồi thở ra. Trấn tĩnh mình một lúc, về giận dữ trên khuôn mặt cô mới lặn xuống. Hơi cười, cô đặt Mộ Mộ xuống miếng đá lớn bên đường. Con thỏ nghiên đầu nhìn Tần Hàn.

- Đáng vẻ này của cô thật đáng chê trách. Thứ phở vật!

- Mày...!

Tiêu Phạm Nhạc neho mắt. Kỹ năng Tăng tốc khởi động lập tức bước qua mấy bước né cái vồ tới của Tần Hàn. Cô cảm điện thoại.

- Lấy được đoạn ghi âm này chắc là cô đi được rồi? Lại đây mà lấy.

Tần Hàn không tin mình không bắt được một bé gái mười tuổi. Sự tức giận và hoảng hốt làm tay chân cô ta luống cuống. Lao tới mấy lần nhưng cô ta vẫn không bắt được Tiêu Phạm Nhạc.

Đùa giỡn chán chê, Tiêu Phạm Nhạc cuối cùng cũng dừng lại. Từ lúc cô trở về sau sự kiện đến giờ đã được Từ Huyết hù dọa không biết bao nhiêu lần. Cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, hiện tại cảm giác phải giết người với cô không còn quá đáng sợ nữa.

Cô đã chân Tần Hàn. Cô à ngã xuống đất. Hoảng hốt nhìn quanh, à thấy chiếc giày búp bê đi tới ngay trước mặt. À lập tức chống tay đứng dậy, nhưng chân của Tiêu Phạm Nhạc đã găm lên tay à.

- Tiếc là tôi không mang giày cao gót, nếu không bàn tay này của cô phỏng chừng có máu chảy rồi.

Ai cũng biết ảnh hậu Lâm Phạm Nhạc thường xuyên đi giày gót nhọn. Cao thế nào không quan trọng, chúng đều là gót nhọn. Và với một đôi giày gót nhọn, mạnh chân một chút thì xin lỗi bàn tay cũng không phải không có khả năng.

Chỉ số sát thương và phòng thủ của Tiêu Phạm Nhạc đang nằm ở mức 10. Điều đó có nghĩa là tác động vật lý cô gây ra nằm ở mức 10. Với con số này, đay nghiến bàn tay của Tần Hàn dưới chân không phải điều khó khăn với cô. Nhưng cô không giữ cô ta như vậy. Cô ta lập tức đứng dậy được. Dù sao thì cô cũng không định tiếp tục dây dưa.

Tần Hàn lao tới, bóp cổ Tiêu Phạm Nhạc. Chỉ số HP của cô tụt xuống, nhưng cô chỉ hơi cười. Cô lấy ra con dao gọt trái cây nho nhỏ trong túi bên hông ra. Vòng tay Hoa Vũ của cô đủ để giết người, nhưng cô không muốn dùng nó.

Từ Huyết lượn lơ trên không trung, dùng con mắt đỏ nhìn chăm chăm Tiêu Phạm Nhạc.

- Mẹ, đám người kia tới rồi.

Tiêu Phạm Nhạc nhú mày. Tần Hàn siết chặt tay, Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy khó thở, cổ đẩy tay cô ta ra.

Phía xa xa ánh đèn chiếu tới.

Là người của đoàn phim. Tần Hàn cứ khẳng khẳng Lâm Phạm Nhạc muốn giết cô ta, trước khi đi tới chỗ hẹn còn căn dặn họ sau một lát liền đi tới.

Kịch bản này Tiêu Phạm Nhạc có thể viết rằng Tần Hàn dụ cô trốn ra ngoài, hứa dẫn đi chơi. Sau đó thì dẫn cô ra chỗ xa xôi không người. Cô sợ nên đòi về, sau đó bị bóp cổ. Phần còn lại tất nhiên có rất nhiều người có thể viết tiếp, hơn nữa còn viết rất hấp dẫn.

Tuy nhiên, trong đêm nay Tần Hàn phải chết.

Trước khi đám người phía xa chạy tới, Tiêu Phạm Nhạc dùng dao đâm vào người Tần Hàn. Cô à trộn trộn mắt, ngã xuống người cô. Tiêu Phạm Nhạc nắm chặt con dao, tay run rẩy. Cô biết cô phải xóa dấu vân tay cũng như làm cách nào đó phi tang con con dao.

Nhưng cô sợ.

Tiêu Phạm Nhạc chưa bao giờ ngờ rằng sẽ có một ngày cô trở thành một kẻ sát nhân. Trước giờ cô sống chưa từng hồ thẹn với điều gì, cho tới tận hôm nay. Nhưng mà đâm lao thì phải theo lao. Đã giết, thì phải giết cho chết.

Tiêu Phạm Nhạc xoay sở đem Tần Hàn đẩy qua một bên. Từ Huyết quay lưng bay về phía đám người đang tới, ý đồ cầm chân. Hải Nghiên nhìn theo.

- Mẹ, mau lên.

Nhiệm vụ là tự tay giết Tần Hàn, vì vậy Tiêu Phạm Nhạc không thể đùn đẩy cho ai khác. Nhìn cơ thể đầy máu, cô không khỏi nở nụ cười chua chát. Tần Hàn trộn mắt nhìn cô, ánh mắt đầy thù hận. Tiêu Phạm Nhạc rút con dao ra, lại đâm một nhát nữa ngay ngực. Ngón tay Tần Hàn cử động, mắt trừng lớn, cuối cùng bất tỉnh.

Vài phút nữa cô ta sẽ chết thôi. Tuy nhiên nó không đủ để tạo hiện trường giả. Tiêu Phạm Nhạc cầm dao, đâm thêm vài cái vào cơ thể cô ta. Tuy lựa chọn đâm chính mình rất nguy hiểm vì cô bị máu không đông, nhưng không còn cách nào khác. Tần Hàn chết, nhưng cô không bị thương thì quá vô lý. Với kỹ năng Thông thái, Tiêu Phạm Nhạc có thể né những vị trí gây nguy hiểm tính mạng.

Cùng lắm thì chết luôn và the end.

Tiêu Phạm Nhạc đâm qua cơ thể mình vài vết thương. Nếu vết thương không đủ sâu sẽ không khiến người khác tin tưởng.

- Mẹ, người chắc là ổn chứ?

- Sử dụng máu dự trữ.

[Đang dùng máu dự trữ. Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Phục hồi tăng cấp 11]

Trước mắt Tiêu Phạm Nhạc mờ đi. Cô nghe tiếng động của con người. Ánh sáng chiếu tới mắt nhưng cô vẫn không thấy rõ xung quanh, sau đó không còn biết gì nữa.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống. Nhận được....]

tg: A Nhạc chết, chương sau làm đám tang và end truyện)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Sóng gió

Tiêu Phạm Nhạc cho rằng mình sống đến hôm nay đã là không dễ dàng.

Nhờ vào máu dự trữ trong 15 phút của hệ thống nên cô may mắn là vẫn còn sống vì kịp thời được đưa đến bệnh viện. Tuy nhiên trong thời gian một tháng cô bất tỉnh, hệ thống đã tự động nhận nhiệm vụ. Bởi vì không thể hoàn thành nhiệm vụ nên hiện tại số người truy sát cô đã vượt quá mức an toàn. Mấy nhân vật phụ "siêu đáng yêu này" còn có cả người cô không nhớ tên. Đặc biệt còn có "đối thủ xứng tầm" với Từ Huyết là Lam Tuyền nữa. Mấy ngày Tiêu Phạm Nhạc bất tỉnh, Hải Nghiên cùng Từ Huyết phải nói là bảo vệ cô không dám rời một giây. Từ Huyết lười biếng kiêu ngạo thì không nói chứ Hải Nghiên thì chính xác là không rời một giây. Nếu không phải có Bạch Hạ mấy lần chống đối để bảo vệ Hải Nghiên thì chắc Tiêu Phạm Nhạc đã chết rồi.

Chung quy thì Tiêu Phạm Nhạc vẫn rất chật vật để sống sót đến bây giờ.

Theo những gì Tiêu Phạm Nhạc hứa với Từ Huyết, cô triệu hồi Từ Nguyệt. Sự thật là chỉ có triệu hồi Từ Nguyệt thì cô mới có thể thấy được con đường sống. Bởi lực lượng nhân vật chính hiện tại không đủ để chống lại các nhân vật phụ, tuy không muốn nhưng cô không còn cách nào khác ngoài đánh cược vận mệnh để dùng luôn thẻ triệu hồi ngẫu nhiên nhân vật. May là không triệu hồi được nhân vật nào khủng bố, nhưng lại triệu hồi phải "bánh bèo" La Lạp. Nhưng may mắn là dù ở trong tiến trình của truyện cả hai là đối thủ của nhau, nhưng quan hệ giữa La Lạp và Từ Huyết không xấu, còn có vẻ khá tốt. Điều đó khiến Tiêu Phạm Nhạc đỡ lo lắng hơn nhiều.

Qua mấy lần suýt chết, Tiêu Phạm Nhạc thu được vài lợi ích. Thứ nhất là về chỉ số phòng thủ. Nó đã được nâng lên, vì thế HP của cô khó bị tụt xuống hơn một bậc. Thứ hai là nhờ kỹ năng Thành thực, trong lúc Lam Tuyền cố đốt cô thì cô đã nhận được kỹ năng Kháng nhiệt hơn nữa cấp độ còn không thấp. Đồng thời cô cũng thu được một khoảng khá kinh nghiệm nhờ điểm kinh nghiệm hàng ngày và hoàn thành các nhiệm vụ mà cô cũng không biết như "Triệu hồi 10 nhân vật" hay "Tăng cấp kỹ năng" gì gì đó. Cũng nhờ đó cô nhận được vài danh hiệu cùng hiệu ứng đi kèm.

Kỹ năng thông thái của Tiêu Phạm Nhạc cũng lên cấp lúc cô tỉnh dậy. Mới vừa đánh giá một lượt xung quanh thì đủ độ thành thực và lên cấp. Kỹ năng Thông thái cho cô một vài thông tin đặc sắc, đó chính là phương thức phân loại của hệ thống. Hệ thống triệu hồi đã phân chia rõ ràng rằng nhân vật chính bảo vệ cô, còn nhân vật phụ truy sát cô. Cô rất cảm ơn vì nhân vật chính của cô không phải toàn là phế vật. Cô cũng thầm kêu khóc vì số nhân vật phụ nhiều tới mức cô nhớ không nổi và cô đã triệu hồi tới 1/3 con số đó tính cả nhân vật qua đường chỉ xuất hiện trong một câu.

Thông tin hiện tại của cô là:

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Sát thủ (đang sử dụng) (hiệu ứng Dọa nạt), Thực tập sinh, Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối, Con mồi

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 1000/1500 (Tự động phục hồi: 10/1 giờ)

Lực sát thương: 10

Lực phòng thủ: 20

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 20, Mê hoặc cấp 10, Tăng tốc cấp 10, Cầm kỵ cấp 1, Lừa gạt cấp 8, Khéo tay cấp 10, Thành thực cấp 1, Phục hồi cấp 10, Liên lạc cấp 100, Giả giọng cấp 1, Ma lực cấp 7, Kháng nhiệt cấp 13

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, vật phẩm bí ẩn, 2 bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ

Điểm trường thành: 600

Kinh nghiệm: 60/6700

Cấp độ: 32

Số nhân vật đã triệu hồi: 94

Xác định đối thủ: 2 (Bạch Hạ, Lam Tuyền)

Xác định đồng minh: 4 (Hải Nghiên, Từ Huyết, Từ Nguyệt, La Lạp)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên, La Lạp, Từ Nguyệt

Tiêu Phạm Nhạc cảm giác Lam Tuyền đã cố đốt hoặc đóng băng cô rất nhiều lần, vì thế cấp bậc của kháng nhiệt mới cao. Cô cũng nhận ra Từ Huyết hẳn đã rất cố mới ngăn được Lam Tuyền. Ngoài ra thì kỹ năng của Hải Nghiên dù trong truyện không năng nhưng ở đây đã tăng chỉ số lên rồi. Tuy nhiên, còn một vấn đề quan trọng hơn tất cả.

Tần Hàn vẫn còn sống.

Rõ ràng Tiêu Phạm Nhạc đã nghe thông báo của hệ thống về việc hoàn thành nhiệm vụ hệ thống. Điều đó đồng nghĩa với việc Tần Hàn đã chết. Thế nhưng ả lại còn sống một cách thần kỳ, và với vết thương nặng như vậy thể mà không để lại di chứng gì cũng như đang dần hồi phục.

Theo Mộ Mộ nói thì có hai khả năng. Một là Tần Hàn trọng sinh, hai là có người xuyên vào cơ thể Tần Hàn. Việc trọng sinh là do sự đặc cách của Thần về việc đảm bảo cân bằng sống chết, cũng như giao các hệ thống cho những người chết mà không cam tâm hoặc bị hại chết như Tiêu Phạm Nhạc. Nhưng tình huống này rất hiếm khi xảy ra, trăm năm chỉ có dưới hai mươi người.

Nếu ngoại trừ tình huống trọng sinh hiếm có, vậy thì chỉ có thể là có người xuyên không.

*tg: UvU nội dung trời nhanh khiếp

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Vô Tâm

Lâm Phạm Nhạc vắt chéo chân, trầm ngâm suy nghĩ.

Chương trình kia bởi có án mạng nên có chút chậm trễ. Sau đó bởi vì phiền phức, với sức ép của giám khảo cuối cùng cũng đẩy nhanh tiến độ. Thực chất là chương trình chỉ kéo dài khoảng hơn một tháng, do sức ép nên còn lại gần 4 tuần mà thôi.

Chuyện Tần Hàn còn sống Lâm Phạm Nhạc có điều tra. Sau bị thương cô ta không rời khỏi giới giải trí, nhưng thay đổi hình tượng từ ngây thơ trong sáng thành trưởng thành gợi cảm. Sau đó khả năng diễn xuất cũng nâng cao hơn nhiều. Ngoài ra thì cô ta có tới tìm Tiêu Phạm Nhạc một lần, nhưng không nói gì cả đã rời đi.

Tốc độ hồi phục của Tần Hàn rất đáng ngạc nhiên. Tuy hiện tại chưa hồi phục hoàn toàn nhưng cô ta đã có thể bắt đầu nhận kịch bản rồi. Tuy nhiên dù cô ta phát triển nhanh thế nào đi nữa, bằng cô ta bây giờ vẫn không thể so được với Lâm ảnh hậu.

Tiêu Phạm Nhạc xoa trán. Cô đang mắc hiệu ứng yếu ớt dù HP cũng không phải thấp. Đó là do cài đặt của hệ thống. Nhưng tạm thời thì cô cũng không cảm thấy nó tệ lắm. Phía Tiêu gia bây giờ đem cô coi như bảo bối, không khác nào là không có người bên cạnh cả. Tạm thời thì việc vào giới giải trí cứ gác qua một bên đã.

Hiện tại cô phải lo phía Tần Hàn và cả Lam Tuyên, tính mạng là trên hết.

- Lã Vô Tâm

- Há?

- Tên của tôi là Lã Vô Tâm

"Vô" trong "vô tâm"? "Tâm" trong "vô tâm"? Tức là vô tâm?

- Tên đủ lạnh lùng

- Không phải ba mẹ tôi đặt đâu. Tôi là trẻ mồ côi.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Lâm Phạm Nhạc. Cô ta cúi đầu, mắt sâu sắc không biết đang nghĩ gì.

- Tổ chức này có những vụ làm ăn phi pháp, thường nuôi những đứa trẻ mồ côi để đào tạo. Mười hai tuổi họ đã bắt đầu đào tạo tôi. Mười tám tuổi tôi bắt đầu giết người, làm việc cho họ. Sau đó thì yêu một người. Mà anh ta lại không yêu tôi. Tôi vì anh ta bỏ nhiều thứ, cuối cùng... bỏ cả mạng..

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Lâm Phạm Nhạc một hồi lâu.

- Giết hẳn đi.

- ?

- Giết hẳn. Thứ nam nhân như thế không đáng để hao tâm. Nếu không quên được thì giết luôn đi, đỡ cho lại phải làm lỡ.

-Suy nghĩ của cô ngày càng theo hướng bạo lực...

- Có lẽ bị lây của Từ Huyết.

Lâm Phạm Nhạc phì cười. Cô ta nhìn Tiêu Phạm Nhạc với ánh mắt dịu dàng.

- Chưa từng có ai nói với tôi rằng cứ giết người làm tôi khó chịu như cô cả.

- Nó đúng mà.

Lâm Phạm Nhạc không phủ nhận.

- Tôi nói với cô chuyện này không phải để nhắc về cái chết của mình. Tôi muốn nói với cô một chuyện liên quan đến tính mạng của cả hai chúng ta.

- Chuyện gì?

Lâm Phạm Nhạc không đáp lời ngay. Cô ngồi sắp xếp lại lời nói một lúc lâu.

- Lúc trước dưới tay tôi có khoảng 100 thủ hạ. Bọn họ không nằm trong tổ chức. Trong thời gian này tôi có tìm đến đó xem thử bọn họ có vì tôi đã chết mà bị tổ chức thủ tiêu không. Trong số các thủ hạ của tôi có một người đặc biệt hiểu rõ thói quen của tôi. Trong lúc không ngờ cậu ta nảy sinh nghi ngờ. Sau đó cậu ta bám theo tôi, trong lúc tôi nói chuyện với Phạm Hoàng đã nhận ra tôi.

Tiêu Phạm Nhạc nhíu mày, nhưng không cất lời. Lâm Phạm Nhạc ngừng lại một lát.

- Thật ra việc phát hiện theo dõi không khó, nhưng với thân phận Lâm Phạm Nhạc thì tôi không thể tỏ ra quá nhạy bén. Không ngờ Phạm Hoàng không biết nên lỡ lời. Cậu ta ép tôi quay trở về. Thật sự thì ban đầu tôi không nghĩ tới đó, nhưng...

Tiêu Phạm Nhạc xoa đầu. Loại câu chuyện máu chó lắm thứ chóng gai như mê cung này thật sự có phần mệt mỏi. Cô không thích mấy vấn đề này lắm.

- Cô cứ làm như cô muốn đi.

- Tôi muốn giết Lộ Quan Vũ.

- !?

Tiêu Phạm Nhạc nhận ra cái tên Lộ Quan Vũ. Đó là cái tên Lâm Phạm Nhạc nhắc tới lúc cô gặp cô ta lần đầu tiên. Đoán chừng hẳn là người trước kia cô ta yêu.

- Một mình tôi không làm được. Tôi cần có thể lực. Nhưng nếu tôi quay trở lại với hắc đạo, với thân phận Lâm Phạm Nhạc có thể Lâm Phạm Hoàng cũng sẽ bị liên lụy.

Tiêu Phạm Nhạc cup mắt. Đảo mắt suy nghĩ mấy vòng, vô thờ ra một hơi.

- Không sao đâu. Dù sao thì sớm hay muộn cũng phải chết.

- Cô mới thật sự gọi là vô tâm.

Tiêu Phạm Nhạc hơi cười, không đáp. Thật sự ngoài mặt nói vậy thôi, nhưng cô cũng không phải hoàn toàn không lo lắng. Tuy nhiên, cô tin tưởng Lâm Phạm Hoàng đối mặt được. Dù sao Lâm Phạm Hoàng cũng không giống như cô.

Thời điểm mẹ mất, ba một mình nuôi sống hai chị em, Phạm Nhạc cũng phải làm việc vất vả phụ giúp gia đình. Lâm Phạm Hoàng lúc đó được ra nước ngoài du học. Phạm Nhạc mặc dù học giỏi, nhưng cô nhường cơ hội ra nước ngoài cho em. Cô không thể bỏ mặc ba sống một mình, cô cũng muốn theo đuổi con đường âm nhạc nữa.

Sau khi ba mất, Phạm Nhạc coi như thay đổi hoàn toàn. Vứt bỏ thơ ngây, vứt bỏ trong sáng, so mưu đồ cùng lũ ngấm máu phun người chưa thua qua, cũng không ít lần ném đá giấu tay với đám hãm hại mình. Cô tự mình quang minh chính đại muốn từng bước leo lên vị trí ảnh hậu.

Từ lúc nào mà Lâm Phạm Hoàng đã về nước. Cũng không biết rốt cuộc ở nước ngoài học được cái quái gì sau đó lại dấn thân vào ca hát, nhờ vào danh tiếng có sẵn của chị mình dần dần leo lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tâm cơ di ghê

So với Lâm Phạm Nhạc của lúc đó, Lâm Phạm Hoàng càng ngoan độc hơn nhiều. Phạm Nhạc biết ở nước ngoài đã xảy ra biến cố nào đó, nhưng bởi vì không nói nên cô cũng không hỏi. Dù sao cũng qua rồi, vẫn là em cô là được, cô không muốn làm khó.

- Dù sao thì cũng nên cẩn thận mạng sống.

- Ừm.

- Cô về trước đi. Có gì chúng ta dùng Liên lạc để nói chuyện.

- Vậy không phiền cô nghỉ ngơi.

Tiêu Phạm Nhạc chào tạm biệt Lâm Phạm Nhạc, sau đó ngồi yên nhìn cánh cửa phòng đóng lại. Một lúc sau có người bước vào. Quan Y Lạc mẹ kế của cô.

Phải rồi, còn người đàn bà này nữa.

- Ăn cháo đi này con gái.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn chén cháo, trong lòng không chút gọn sóng. Giờ ăn hay không ăn? Tất nhiên là ăn!

Mới tám giờ sáng.

[Độ thành thực đã đủ, nhận kỹ năng Kháng độc]

Ra là đồ có độc. Có lẽ là loại độc yếu nên không cảm thấy cơ thể có vấn đề gì. Chắc bà ta nghĩ cô còn nhỏ nên mới dùng cái chiêu cũ kỹ này. Chẳng qua, thật sự khá tốn công rồi.

Ăn hết thôi, sẵn nâng cấp kỹ năng Kháng độc cũng được.

- Mẹ làm gì vậy?

- Cho con bé ăn chút cháo, sáng sớm đòi nói chuyện với cô Lâm kia đã ăn được gì đâu.

Tiêu Chí Thanh không nói gì, nhưng lập tức quay người rời đi. Tiêu Phạm Nhạc chậm rãi ăn xong cháo, không một lời cảm ơn đặt tô qua một bên rồi trùm chăn giả ngủ. Nghe thấy một bên Y Lạc cười, sau đó mang tô cháo hết rồi đi.

- Mẹ, người cảm thấy độc rất ngon à?

Tiêu Phạm Nhạc nhìn La Lạp. La Lạp mặc dù là thủ lĩnh của liên minh chống lại thế lực xâm chiếm của Tử Huyết, nhưng vẫn rất ngây thơ. La Lạp có thể lạnh lùng, có thể vô tâm, có thể tàn nhẫn, nhưng lại thiếu tâm cơ. La Lạp là loại làm gì cũng đều rõ ràng, cũng không ngại chuyện chém giết, nhưng bản tính lại quá đơn thuần. Nói giết, nhưng giết người lại không thể. La Lạp chính là thuộc loại nhân vật gam màu sáng, đại diện cho ánh sáng, một người đi theo bản năng bảo vệ.

Lấy tính cách của La Lạp, tô cháo này nhất định sẽ không ăn. Thậm chí còn lập tức vạch mặt Y Lạc.

- Không sao, có cơ hội rèn luyện kỹ năng thôi mà.

La Lạp nghe Tiêu Phạm Nhạc nói thế cũng không nói gì nữa. Hải Nghiên vừa lúc vào phòng. Cũng may cửa phòng không có đóng hoàn toàn.

- Mẹ, sắp tới người định làm gì?

- Định làm gì...?

Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm. Phải rồi, cô cũng đâu có mục tiêu kế tiếp đâu. Hiện tại cuộc sống của cô hình như thật mong lung.

Cô làm gì tiếp bây giờ?

- Đại khái là sống tiếp rồi tính đi..

La Lạp gật đầu. Hải Nghiên nhìn La Lạp. Hai người lờ nhau đi chơi. Tiêu Phạm Nhạc xoa trán. May mà Hải Nghiên với La Lạp hợp nhau. Còn chưa kể Từ Huyết với Từ Nguyệt nữa.

Ôi thôi chết, giờ không có ai ở chỗ cô nữa rồi.

[Ký chủ]

Tiêu Phạm Nhạc nhìn qua Mộ Mộ. Con thỏ ngẩng đầu, sau đó lại quay đầu đi không nói gì.

[.....Không có gì.....]

Tiêu Phạm Nhạc hơi nhú mày, nhưng không nói gì. Hình như Mộ Mộ muốn nói gì với cô.

- Nắm lùn!

-

Mẹ kiếp, bà đây giết người liền bây giờ đây!

Ở cửa, Vương Ngôn nhận ra mình lỡ lời liền lúng túng đứng đó. Thấy Tiêu Phạm Nhạc không có lao tới đập mình ra bã thẳng nhóc mới chạy tới. Đi theo nó còn có Tiêu Chí Phong.

Sau khi bị Từ Huyết dọa, Vương Ngôn trở nên sợ Tiêu Phạm Nhạc, một đoạn thời gian không dám lại gần. Tác dụng dọa nạt cũng hơi quá, thẳng nhóc phải qua mấy lần điều trị tinh thần. Cũng khá trẻ con nên trí óc không vững vàng, sau nửa năm đều muốn quên sạch sợ hãi rồi. Tuy nhiên vẫn sợ Tiêu Phạm Nhạc một nếp.

Còn Tiêu Chí Phong, thẳng nhóc vốn không ưa Tiêu Phạm Nhạc rồi. Nhiều lần còn cố tình chơi xấu cô, kết quả đều bị người lớn mắng nên càng ghét hơn. Có điều thẳng nhóc này tính ra cũng gọi là có phần lạnh, thành ra chẳng nói chẳng rằng với cô lời nào. Về sau cô với nó cũng ít xung đột.

Thế mà hôm nay kéo qua đây làm quái gì vậy?

Tiêu Chí Phong vào phòng lấy sách xong đi luôn. Trong phòng Tiêu Phạm Nhạc có rất nhiều sách, thời điểm cô bắt tỉnh Tiêu Chí Phong vẫn hay tự nhiên vào lấy. Tiêu Phạm Nhạc thấy thẳng nhóc tỉnh rụi mang đồ của mình đi, chưa kịp gào lên mắng thì nó đã đóng cửa lại rồi đi mất. Vương Ngôn nhìn theo, ho khan một tiếng. Cậu nhóc có mang qua một bó hoa nhỏ xù đủ cắm vào một cái bình thủy tinh nhỏ, từ lúc tới đến giờ vẫn giấu sau lưng.

- Cái này là ba mẹ tôi bảo đem qua thăm cậu.

Người lớn nghĩ nhiều kinh khủng. Nghe đâu định sẵn hôn ước cho hai nhóc này rồi. Có điều xin lỗi nhé, Tiêu Phạm Nhạc đây sẽ là loli, vĩnh viễn là loli. Không phải loli thì cũng là lolicon, sẽ nuôi loli chứ không nuôi trai đâu. Phụ huynh yêu cầu đừng tốn công sức nữa.

Ừ, chính xác vậy đây.

Tiêu Phạm Nhạc gật gù với suy nghĩ của chính mình. Vương Ngôn ngồi xuống ghế. Coi như thẳng nhóc này biết điều, trước mặt cô bớt kiểu ngạo rồi. Giờ trông nó như một thẳng shota hiền không thể hiền hơn.

Đại khái... hẳn là qua đây nói mấy câu gọi là đây mà....

*tg: hụ, tội Vương Ngôn quá đy UvU

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cải trắng nhà mình

Vương Ngôn lủi thủi đi xuống từ trên lầu. Mới có nói mấy câu đã bị đuổi đi rồi. Nhóc chỉ muốn gây chút ấn tượng tốt thôi mà.

Lần đầu nhóc gặp thì Tiêu Phạm Nhạc là một cô bé nhỏ nhắn dễ thương. Con gái lúc nào cũng thích nhóc, nhưng cô bé này thì không. Cô bé này lại thích con chó của nhóc hơn. Nhóc bực lắm, tại vì nhóc nghĩ nhóc chắc chắn đáng được chú ý hơn con chó.

Cứ tưởng cô bé đó nhỏ hơn nhóc, hóa ra bằng tuổi. Nhóc cảm thấy thích thú với cô bé đó nữa. Nhỏ nhỏ xinh xinh, thấp thấp dễ thương, bộ dáng xù lông lên cũng rất đáng yêu. Nhóc thích cô bé đó với tay giành đồ với nhóc, thích cô bé đó mắng nhóc. Cảm giác trêu chọc rồi nhìn cô bé đó xù lông nhím rất vui.

Sau đó có vẻ là quá đà.

Vương Ngôn đâu có ngờ Tiêu Phạm Nhạc đáng sợ như vậy. Nhưng mà bên cạnh sợ cũng cảm thấy lạ nữa. Nhóc cảm thấy Tiêu Phạm Nhạc là một con nhóc đặc biệt cực kỳ. Đặc biệt nhất trong số những đứa con gái mà nhóc đã gặp trong mười năm cuộc đời của nhóc. Lúc thì trẻ con, lúc lại còn trưởng thành hơn cả nhóc. Lại học giỏi, biết nấu ăn, mỗi tội quá ngang ngược.

Tính ra, người vợ trong mơ là đây chứ đâu?

Lúc Vương Ngôn xuống tới phòng khách thì đã không còn cái vẻ chán chớ lúc gặp Tiêu Phạm Nhạc nữa. Thưa gửi một hồi sau đó nhóc cũng rời đi. Tiêu Chí Phong nhìn theo, mặt hơi cau bần. Tiêu Chí Hào nhìn qua.

- Bảo bối nhà mình có người theo đuổi rồi.

Khụ, nếu để Tiêu Phạm Nhạc biết Tiêu Chí Thanh với Tiêu Chí Hào và Tiêu Chí Long vừa rồi làm một việc hết sức mất hình tượng là nghe lén cô nói chuyện thì chắc cô sẽ chẳng biết khóc cười kiểu gì luôn. Tuy nhiên sự thật là ba ông anh nhà này đã làm vậy đấy. Trong khi Tiêu Chí Hào làm một bộ bảo vệ cái trăng nhà mình, Tiêu Chí Thanh lại trầm ngâm không biết nghĩ gì. Tiêu Chí Long nói thắng một câu gọi đòn:

- Bao giờ thì con nhóc đó gả đi được?

Kết quả là bị Tiêu Chí Hào đập cho một trận toi bời.

- Mình có nên khóa cửa nhốt con bé trong phòng không?

Tiêu Chí Hào với Tiêu Chí Long đang đập nhau, mà nói chân chính là chỉ có Tiêu Chí Long ăn đập. Vừa nghe Tiêu Chí Thanh nói xong hai người liền quay lại nhìn anh như quái vật.

Quá tàn bạo!

Bảo sao bảo bối lại không thích anh!

Trong khi ở phía dưới nơi phòng khách ba ông anh trai đang bàn luận sôi nổi thì trên phòng ngủ Tiêu Phạm Nhạc lại im lặng đến phát bực. Bảo bối không muốn nằm một chỗ đâu, mau kiếm gì cho bảo bối chơi đi!

Tiêu Phạm Nhạc lẩn lộn một hồi, Từ Huyết với Từ Nguyệt mới kéo về. Cũng không hẳn là hai đứa này ngoan như vậy, chủ yếu là còn Từ Vân vẫn chưa triệu hồi nên mới thế. Ừ, ngoài mặt thì bọn này chẳng cần, trong lòng thì khó chịu. Thứ trong ngoài bất nhất!

Tiêu Phạm Nhạc đang dè bii lúc này mới sực nhớ tới một chuyện. Má ơi, cô bất tỉnh một tháng rồi mà nào viết truyện cho cô? Một tháng không có chương? Uy tín của cô bay mất rồi!!!

Chị xinh đẹp ơi tới dẫn A Nhạc theo với...

Không thể thế này mãi được! Cô cần một cái điện thoại!

- Mộ Mộ, có cách nào xóa hiệu ứng yếu ớt không?

[Có. Phục hồi đầy HP]

- Còn 500 HP. Kiếm bình thuốc nào mua đại đi.

[Trao đổi thành công. Ký chủ đã phục hồi toàn bộ HP, xóa bỏ hiệu ứng yếu ớt. Đang cập nhật thông tin ký chủ.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Sát thủ (đang sử dụng) (hiệu ứng Dọa nạt), Thực tập sinh, Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối, Con mồi

Giới tính: nữ

Tuổi: 10

HP: 1500/1500 (Tự động phục hồi: 10/1 giờ)

Lực sát thương: 10

Lực phòng thủ: 20

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 20, Mê hoặc cấp 10, Tăng tốc cấp 10, Cầm kỵ cấp 1, Lừa gạt cấp 8, Khéo tay cấp 10, Thành thực cấp 1, Phục hồi cấp 10, Liên lạc cấp 100, Giả giọng cấp 1, Ma lực cấp 7, Kháng nhiệt cấp 13

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, vật phẩm bí ẩn, 2 bản vẽ, 18 nguyên liệu linh động

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ

Điểm trường thành: 598

Kinh nghiệm: 60/6700

Cấp độ: 32

Số nhân vật đã triệu hồi: 94

Xác định đối thủ: 2 (Bạch Hạ, Lam Tuyền)

Xác định đồng minh: 4 (Hải Nghiên, Từ Huyết, Từ Nguyệt, La Lạp)

Theo dõi: Bạch Hạ, Từ Huyết, Hải Nghiên, La Lạp, Từ Nguyệt

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

Hiệu ứng yếu ớt mất, Tiêu Phạm Nhạc tung tăng xuống giường.

Đến lúc Tiêu Phạm Nhạc xuống cầu thang thì mấy ông anh của cô đã thôi vật nhau chỉ chèo. Chạy xuống tới nơi cô còn không quên làm mặt quỷ với Tiêu Chí Long đang lờm cò.

- Con nhóc này....!

Tiêu Chí Hào lườm Tiêu Chí Long một cái làm anh chàng phải rời mắt đi. Tiêu Phạm Nhạc trèo lên ghế.

- Sao em lại xuống đây?

Tiêu Phạm Nhạc cười hi hi.

Trong khoảng thời gian cô trở về từ chỗ Lâm Phạm Nhạc có tìm cách lấy lòng mấy người này rồi. Bây giờ còn mỗi Tiêu Chí Long là như con thú xổng chuồng mỗi lần thấy cô, chứ đến cả Tiêu Chí Phong vẫn còn không mặn không nhạt mà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phong Thần

Loay hoay một hồi, cuối cùng Tiêu Phạm Nhạc cũng lừa lấy được cái điện thoại của Tiêu Chí Long. Cô tung tăng mang điện thoại chạy đi một góc. Vừa định lên trang viết truyện thì cô nhìn thấy một game nằm bên cạnh logo trình duyệt.

Á! Game online!

Tiêu Phạm Nhạc sực nhớ cái game online cô cây trước khi chết. Sau khi chết quên mất tiêu luôn. Ôi vị trí top 1 bảng pk và bảng xếp hạng lực chiến trong sever đầu của cô....

Tiêu Phạm Nhạc đau lòng nhả vào game chơi, vớt luôn việc viết truyện ra sau đầu.

Game này tên là "Phong Thần", game tiền hiệp. Theo cốt truyện thì nhân vật của người chơi xuất thân khổn khổ, sau đó thì lên núi tu luyện rồi đắc đạo. Sau khi kết thúc cốt truyện thì người chơi muốn chạy đông chạy tây, chạy nơi nào cũng được.

Lever cao nhất của game là 99. Chỉ những người chơi từ khi game mới ra mắt tới giờ mới đạt nổi tới cấp 99 vì điểm kinh nghiệm cần để lên rất cao, chơi sau thì không thu thập đủ. Nghe nói sắp ra mắt hiệu ứng thành tựu cấp 100 gọi là "Phong Thần". Không ngờ Tiêu Chí Long thế mà cũng cây được game lên tới cấp 99 rồi.

Tiêu Chí Long mà biết nữ thần nhà anh cũng thích chơi game này chắc còn cây dữ dẫn hơn nữa.

Tiêu Phạm Nhạc vào kênh thể giới, tìm kiếm bảng xếp hạng lực chiến và bảng pk. Hai bảng này người ta gọi tắt là cường bảng. Bảng trong bảng xếp hạng, cường trong cường đại. Có tên cùng lúc trong cả hai bảng mới được gọi là có tên trong cường bảng. Người có tên trong cường bảng không chỉ chơi giỏi mà còn đồ rất nhiều tiền vào game nữa. Vip cao nhất của game bây giờ là vip 20, Tiêu Phạm Nhạc lúc trước chỉ được vip 19 vì lúc đó vip 20 chưa ra mắt. Nhưng dựa vào kinh nghiệm vip còn dư ra của cô chắc cập nhật xong là tự lên vip 20 thôi.

Tìm kiếm một hồi phía dưới, cô thật sự cho là mình rơi ra khỏi cường bảng rồi. Thế là đành phải leo lên đầu bảng xem ai đang làm vua. Thế nhưng không ngờ, đứng đầu cường bảng vẫn là tên trong game của cô, Dạ Nguyệt.

Tiêu Phạm Nhạc bám theo game này ngay từ bản beta, là một trong 100 người may mắn chơi bản beta của game. Sau khi game ra mắt, cô lập tức tải về và đứng trên cường bảng từ đó giờ. Đừng nói là trang phục phụ kiện thú cưng tọa kỵ mấy thứ đắt tiền, mấy thứ vớ vẩn cô đều có. Trong shop bây giờ không có thứ gì mà cô chưa mua. Túi đồ nâng lên cấp cao nhất, vật phẩm từ quần đến cao cấp đều giữ mỗi thứ ít nhất một cái. Nhà cũng có vài căn, thú nuôi hay thú trông nhà có vài chục. Tọa kỵ càng không cần phải nói, tất nhiên đã lên cấp cao nhất với phẩm chất hoàn mỹ nhất.

Nói ra lúc đầu cô cuồng cái game này như vậy thật ra cũng không phải là vì cô nghiện game. Chẳng là vì hồi đó cô chưa nổi tiếng có làm đại diện cho game này, sau đó vì nó là game online duy nhất mình chơi lại là game gây nghiện đồ họa tốt thêm nội dung không tệ nên bắt đầu không cần lý trí đồ tiền vào.

Dù sao thành ảnh hậu sau, lại mua thêm cổ phần công ty lớn, cô cũng chẳng thiếu tiền bao giờ.

Mỗi người chơi chỉ được chơi một ID từ một điện thoại ở nhiều sever khác mà thôi. Mà Tiêu Phạm Nhạc lại được đặc cách hai ID nhờ thành tích chiếm top 1 trên cường bảng sever đầu ngay giây phút đầu tiên game phát hành. Thế là cô có một ID cường công, một ID hỗ trợ. Tự mình cô giữ hai điện thoại hoặc một điện thoại một máy tính mà chơi hai nhân vật cùng lúc thì cần được cả một bang phái lọt top luôn chứ chẳng đùa.

Này là muốn ngang ngửa game master luôn rồi.

Tiêu Phạm Nhạc chìm đắm trong cảm giác thành tựu của ngày xưa. Uất ức cảm nhân vật của Tiêu Chí Long chạy đi pk vài trận. Tuy là không bằng ID cũ của cô, nhưng mà đánh cũng không tệ.

- Chơi bằng máy tính vẫn tốt hơn....

Tiêu Phạm Nhạc vừa lăm bằm vừa xem lại vật phẩm mới nhận được. Vừa lúc hệ thống hiện lên thông báo khóa mất trên kênh thể giới.

[Top 1 cường bảng, Dạ Nguyệt nữ thần giáng lâm!]

Danh hiệu "nữ thần" này là qua 100 trận pk thắng mới giành được đấy.

- O, Dạ Nguyệt...?

Cô mới là Dạ Nguyệt cơ mà? Cô ở đây rồi ai ở đó? Cô là Dạ Nguyệt thì ở đó là ai? Đó là Dạ Nguyệt rồi cô là ai?

Ừ thì cô hiện tại đang cầm ID Long Vũ của Tiêu Chí Long...

À?

Thôi rồi, ai dám cướp ID của Dạ Nguyệt nữ thần!

Tiêu Phạm Nhạc nóng máu, lên kênh thể giới đòi pk với Dạ Nguyệt. Đang hăng máu ai ngờ mới vừa vào trận người ta trang bị vượt trội quá đánh chém một cái là chết mất tiêu.

-

Đòi.

Gào! Thù này không trả cô không phải Long Vũ!

Thật ra Tiêu Chí Long mới là Long Vũ...

Tiêu Phạm Nhạc nhận được lời mời kết bạn và yêu cầu voice chat từ Dạ Nguyệt. Trong danh sách kết bằng hữu của Dạ Nguyệt thì ngoại trừ Nhật Thiên là ID thứ hai của Tiêu Phạm Nhạc tạo thì chỉ có em trai cô thôi. Cái ID Họa Nhân là đạo lữ của Dạ Nguyệt ấy.

Tiêu Chí Long, vinh hạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tranh giành

Tiêu Phạm Nhạc đồng ý kết bằng hữu với Dạ Nguyệt nhưng không đồng ý voice chat. Dù không biết là ai, nhưng nói chuyện không phải quyết định khôn ngoan. Cô vào ô chat riêng để nói chuyện.

"Không ngờ 'Dạ Nguyệt nữ thần' hôm nay có nhã hứng kết bằng hữu với người lạ"

"Nữ thần hôm nay ngạc nhiên vì có người trực tiếp đòi pk trên kênh thể giới"

Tiêu Phạm Nhạc dần mặt. Không thèm giữ hình tượng nữ thần của cô luôn kia!

"Người là ai? Ta biết người không phải Dạ Nguyệt thật sự"

"Chị à, em biết ID đó của Tiêu Chí Long rồi. Đừng nghiêm túc vậy chứ"

"A Hoàng?"

"Ừ"

-

Sao cô không nghĩ tới việc thắng em cô giúp cô cây game nhỉ?

"Mày đúng là tri ki của chị he he"

"Cẩn thận thằng nhóc kia biết. Hôm nào em mua cho chị cái điện thoại để chơi game"

"Yên tâm"

Sau đó thì Dạ Nguyệt hủy quan hệ bằng hữu. Tiêu Phạm Nhạc tung tăng đi pk thêm vài trận nữa. Ừ, trước giờ không có nghĩ tới, hôm nay gặp nhau trên game mới nhớ tới. Có thằng em tâm lý tốt ghê.

- Nhóc con! Làm gì đó hả?

Tiêu Phạm Nhạc nắm chắc cái điện thoại, chân đạp Tiêu Chí Long ra.

- Tránh ra! Em đang pk!

- Cái gì?!

- Tránh ra!

- Con nhóc này, ai cho nhóc vào đây hả?

- Anh có bảo mật đầu! Em thích vào!

- Trả đây!

- Không trả!

- Muốn ăn đòn hả?

- Oa oa, anh đánh em!

- Con nhóc này...!

Tiêu Chí Phong ảo não xoa trán nhìn bà chị không hơn mình tuổi nào giành giật điện thoại với ông anh tư nhà mình. Tiêu Chí Thanh tỏ vẻ không muốn can ngăn, nhưng rất chú ý hành động của Tiêu Chí Long. Tiêu Chí Hào đã đi mất từ lúc nào.

- Cái thằng nhóc này, mày làm gì đấy!?

- Ba!

Tiêu Gia Huy ngồi xuống ghế, tức giận nhìn Tiêu Chí Long. Tiêu Chí Long lờm Tiêu Phạm Nhạc một cái, sau đó chân chó chạy lại đứng ngay cạnh Tiêu Gia Huy. Tiêu Phạm Nhạc nhìn màn hình, thấy trận pk kết thúc rồi liền tắt màn hình rồi cất giọng nhào như bột gọi "ba" một tiếng rồi ôm điện thoại tung tăng chạy tới.

Tiêu Phạm Nhạc tỏ vẻ ngoan ngoãn dễ thương.

- Anh đánh con!

- !!!

Tiêu Gia Huy lắc lắc đầu với cô con gái lạnh lợi.

- Lớn rồi, đừng có tranh giành với em.

- Nhưng nó lấy điện thoại của con...!

- Con bé còn nhỏ mà, không làm nên gì đâu.

Tiêu Phạm Nhạc vênh mặt. Dù rằng cô có thể đập nát điện thoại chứ không phải vô hại như Tiêu Gia Huy nói, nhưng vẫn chường cái vẻ mình đúng ra. Tiêu Chí Long xụ mặt.

Quá đáng!

Thứ con nít quý!

Được sự bảo vệ của ba, Tiêu Phạm Nhạc công khai mở điện thoại chơi. Tiêu Chí Long hậm hực bỏ đi cho đỡ bức. Tiêu Chí Phong ôm quyển sách đi lên lầu, chẳng thèm nhìn lại lấy một cái. Tiêu Chí Thanh cũng rời đi.

- Đánh đánh đánh!

Tiêu Gia Huy dựa vào ghế, yên lặng nghe Tiêu Phạm Nhạc lảm bảm trong lúc đánh. Đánh chán chê rồi cô cũng quên luôn mục đích ban đầu mình cướp điện thoại luôn, vút qua một bên mà ôm gối nằm dài xuống ghế. Cọ cọ lớp bông mềm trên ghế, cô lịm đi mất.

- Bông bông...

- A Nhạc này.

Tiêu Phạm Nhạc giật mình bừng tỉnh, lập tức bật dậy. Dụi dụi mắt, cô nhìn qua Tiêu Gia Huy. Ông bật cười xoa đầu cô.

- Chiều nay có muốn đi chơi với ba không?

Tiêu Phạm Nhạc sáng mắt.

- Được ạ?

- Ừ.

- Có mẹ không ạ?

- Có.

- Yay!

Tiêu Phạm Nhạc nhảy xuống ghế chạy vòng quanh. Ừ thì thật ra cô cũng không vui dữ vậy, nhưng cũng phải biểu thị thái quá một chút. Dù sao lâu lắm rồi cô không có gặp mẹ ruột của thân thể này.

[Ký chủ nhận được danh hiệu Niềm vui nhỏ, mở hiệu ứng Vui vẻ]

Tiêu Phạm Nhạc giật mình, sau đó quay qua Tiêu Gia Huy. "Niềm vui nhỏ" à....?

Ai, nghe dễ thương quá đi Mộ Mộ ơi...

- A, Mộ Mộ?

[Ký chủ bỏ quên Mộ Mộ rồi]

- Á!? Mộ Mộ ơi!

Tiêu Phạm Nhạc sực nhớ tới Mộ Mộ, lập tức lon ton chạy về phòng. Ôm Mộ Mộ trên giường, cô cười hí hì.

- Xin lỗi nha.

Tiêu Phạm Nhạc quay người định rời khỏi phòng, bỗng chốc giật mình.

Từ Nguyệt không thích lượn vòng trên không như Từ Huyết, trái lại cô ta lại thuộc loại trầm. Cô ta giống hệt Từ Huyết trước khi giành được ngôi vị vậy. Khi mà ngôi vị và quyền lực biến Từ Huyết thành kẻ thích đùa bỡn nhưng man rợ, thì sự chuyển biến đó lại biến Từ Nguyệt từ một đứa nhóc không hiểu chuyện chỉ biết nghe lời thành một kẻ máu lạnh như Từ

Huyết của trước kia.

Vì thế Từ Nguyệt chỉ ngồi ở một góc mà đã làm Tiêu Phạm Nhạc sợ hết hồn.

- Từ Nguyệt đó à....

Sau này đừng ngồi yên thế nữa...

Tiêu Phạm Nhạc rón rén chạy khỏi phòng. Mặc dù hai con quỷ này sẽ không tự nhiên giết cô, nhưng vẫn cô sợ lắm. Tốt hơn hết là nên tránh xa.

- À mà khoan....

Kế hoạch viết chương mới của cô!

Tiêu Phạm Nhạc vội ôm Mộ Mộ chạy xuống phòng khách, hy vọng là điện thoại của Tiểu Chí Long bị cô vứt trên ghế vẫn chưa bị lấy đi.

Nhưng cô đã thất vọng.

- Lấy mất rồi.

Bảo bối muốn mua điện thoại....

Tiêu Phạm Nhạc tắc lưỡi. Ít lâu nữa Lâm Phạm Hoàng cũng sẽ gửi cho cô một cái thôi. Bây giờ đi chơi đã nào!

- An Như!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ngụy tạo

Tiêu Phạm Nhạc ngậm kẹo mút, chạy lon ton. Cô mặc váy lolita dễ thương, tóc buộc hai bên với nơ hồng, chân mang giày búp bê. Tay ôm Mộ Mộ, miệng ngậm kẹo mút, nhỏ nhỏ dễ thương, thu hút không ít ánh mắt.

Ba mẹ đang nói chuyện tình cảm, con nít không nên xen vào nha.

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, lên bãi cỏ ngồi chơi và ăn đồng bánh kẹo được mua cho. Ba mẹ cô đưa cô đi chơi từ một giờ chiều, giờ đã là bốn giờ chiều, cũng nên để họ có không gian riêng tư. Dù sao mẹ của cô cũng là tiểu tam.

- Tiêu Nhạc.

Tiêu Phạm Nhạc quay đầu lại. Cô gái đứng trước mặt cô ăn mặc đơn giản, đeo khẩu trang, kính và đội mũ đen. Tay cô ta cầm một cây kẹo mút. Tiêu Phạm Nhạc không hiểu, tròn mắt nhìn. Cô ta ngồi xuống.

- Ăn kẹo không?

Tiêu Phạm Nhạc thận trọng nhìn cô gái, sau đó cầm lấy cây kẹo.

- Không nhận ra tôi à?

Cô gái tháo khẩu trang. Tiêu Phạm Nhạc đông cứng.

- Tần Hàn!

Tiêu Phạm Nhạc lập tức ôm Mộ Mộ tránh ra xa. Tần Hàn đeo lại khẩu trang, lắc lắc đầu.

- Tôi không phải Tần Hàn. Tôi xuyên không. Tôi tìm tới đây vì Tần Hàn đắc tội với cô. Tôi không muốn phải gánh tội trạng của cô ta.

Tiêu Phạm Nhạc nhú mày. Cô chậm rãi tới gần, ngồi xuống với khoảng cách vừa đủ. Không phải cô tin người, cô chỉ là tự tin mình trốn được. Cô muốn ngồi lại nghe Tần Hàn kể rõ, chứ không phải la toáng lên rồi bỏ đi.

Sau vụ việc kia, Tần Hàn rơi vào hôn mê sâu. Tuy nhiên cô ta rất nhanh tỉnh lại trước khi người ta báo cô ta hết chữa được rồi. Thời điểm cô ta từ vong, cô ta được hệ thống chọn để ký chủ mượn xác hoàn hồn. Sau khi Tần Hàn hồi phục, cô ta bị cảnh sát thẩm vấn. Để không làm ảnh hưởng danh tiếng cả hai bên cũng như không bị cho là điên, cô ta quyết định giấu mọi chuyện đã xảy ra.

Theo lời khai của Tần Hàn, Tiêu Phạm Nhạc trốn ra ngoài chơi. Với phỏng đoán của cảnh sát thì có lẽ là muốn xem buổi tối ở một thành phố lạ mà mình chưa tới bao giờ. Dù sao thì trẻ con có thể làm bất cứ điều gì và họ không cho rằng Tiêu Phạm Nhạc là ngoại lệ. Tần Hàn nói rằng mình ra ngoài ngắm cảnh đêm vì buổi tối đó tiết trời mát mẻ, cũng như để bình tâm vì trước đó có chút ám ảnh. Điều này hoàn toàn hợp lý vì theo camera trên đường đi thu được, thật sự là Tiêu Phạm Nhạc tung tăng đi trước, còn cô ta thì tới sau.

Để biện hộ cho thái độ lúng túng của mình trên camera, Tần Hàn nói rằng là do cô ta được Lâm Phạm Nhạc hẹn nhưng không định tới nên khá là hoang mang. Sau khi đi thêm một đoạn thì cô ta gặp phải một đám người bắt đi. Tiêu Phạm Nhạc lang thang quanh đó lúc này mới chạy tới, bị bắt luôn. Theo kết luận của cảnh sát, đó có thể là bọn buôn nội tạng.

Sau đó người của đoàn phim đi tới. Trước đó cô ta nói với đoàn phim như vậy là bởi cô ta đang hoang mang. Cô ta thấy Lâm Phạm Nhạc có điều gì đó kỳ quặc sau khi từ bỏ sự nghiệp, nhất là khi Lâm Phạm Nhạc lúc mới tới còn dọa cô ta với mấy người diễn viên khác một lượt.

Bởi vì đồng người chạy tới nên đám người kia bỏ chạy. Bởi vì chống cự nên cả hai đều bị thương. May mắn là vẫn còn sống sót. Theo cảnh sát điều tra thì họ cho rằng Tần Hàn khai

báo đúng, vì thế không phiền tới Tiêu Phạm Nhạc nữa.

Còn về đoạn ghi âm cuộc gọi, người giữ nó là một diễn viên mới nổi. Mọi chuyện cứ tưởng rằng đã kết thúc, không ngờ cô ta lại tung đoạn ghi âm đó lên. Tần Hàn đã chối bỏ đoạn ghi âm đó. Nhờ vào vật phẩm cao cấp của hệ thống, cô ta có cơ hội xóa đi thông tin cuộc gọi trong máy cô diễn viên kia. Giọng nói trong đoạn ghi âm kia lại không có giọng của Tiêu Phạm Nhạc. Qua giám định giọng nói, đó không phải giọng Lâm Phạm Nhạc. Hơn nữa thời điểm đó Lâm Phạm Nhạc đang ở cùng Lâm Phạm Hoàng tại một nhà hàng, chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Còn giọng của Tần Hàn, cô ta nói có lẽ do cô diễn viên kia cắt ghép từ trong các đoạn phim cô ta diễn.

Lâm Phạm Nhạc không phải dạng vừa. Lấy lực lượng fan mà mình có, cô lập tức đề được những ý kiến nghi xấu về mình. Sau đó cô khởi kiện cô diễn viên kia vì tội nhạo báng, vu khống người khác. Mọi chuyện kết thúc ở đây.

- Tôi đoán cô cũng xuyên không. Tôi không rõ lắm mọi chuyện, chỉ biết có thù oán gì đó. Không đòi nào một đứa trẻ nhỏ xúi lại đi giết người.

Tiêu Phạm Nhạc nhún vai với Tần Hàn, không đáp lời. Tần Hàn thở dài.

- Ước mơ của tôi không phải diễn viên. Tôi muốn làm một nhà phân phối thời trang, vì thế tôi sẽ giải nghệ.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn lên trời.

- Lựa chọn tốt đấy. Dù vừa rồi cô có tẩy trắng thì khi cô nổi tiếng sớm hay muộn cũng có người tra ra việc cô hãm hại Lâm Phạm Nhạc lần đó. Khi đó cô phải chịu nhiều đả kích.

Tần Hàn gật đầu.

- Tôi đã tìm ra nhà thiết kế rồi. Trước có tới tìm cô nhưng cô chưa tính. Tôi chỉ muốn giải thích mọi chuyện.

Tiêu Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng, ôm Mộ Mộ đứng dậy rồi đi.

- Đùng tưng vậy là xong. Tôi sẽ còn để mắt tới cô đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vị Thần và lòng kiêu hãnh

Gió thổi nhẹ qua đưa những chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Âm thanh âm u lướt nhẹ trong không gian. Sức ép đè nặng lên mọi sự hiện diện. Lãnh lẽ, u ám, căng thẳng và đáng sợ.

- Người...

- Đây là lần cuối cùng, Thanh Tuyền. Người không thể đánh bại ta đâu.

Cô gái nghiêng chặt răng. Tiếng động nghe đến rợn người.

- Từ! Huyết! Người lại dám vì con người? Niềm kiêu hãnh của người bây giờ đang ở đâu?

Cô gái phiêu phù trên không trung, tay đùa nghịch với sợi tóc bạc rũ xuống trước mắt. Mái tóc vốn dài tới tận gót chân rồi mà giờ còn dài hơn nữa, ngoe nguẩy như thể sinh vật sống. Làn da trắng phi lý nổi bật bởi trang phục đen phong cách gothic, tay đầy móng vuốt nhọn hoai đựng đưa, môi đỏ mọng nở nụ cười tà mị.

- Niềm kiêu hãnh của ta?

- Từ Huyết, hãy nhớ người là nữ vương của hắc ám! Người bây giờ đang bảo vệ một nhân loại hèn kém!

Cô gái quỳ dưới đất, người đầy máu ôm lấy ngực gào lên. Từ Huyết liếc mắt nhìn xuống, mắt đỏ sáng lên.

- Nhân loại thấp kém mà người nói đang giữ trong tay mạng sống của tất cả chúng ta.

- Chỉ cần giết cô ta, chúng ta sẽ là bất tử!

Từ Huyết dùng ánh mắt thương hại nhìn kẻ bại trận mà không nói lời nào. Giống loài ngu xuẩn sẽ vĩnh viễn tiếp tục ngu xuẩn. Đã không dạy được, thì chỉ có thể vứt đi mà thôi.

- Thiên cận.

Thanh Tuyền không thể tin được mà nhìn Từ Huyết. Kẻ thù của cô ta, cũng là người mà cô ta vô cùng kính nể bởi lòng kiêu hãnh. Lòng kiêu hãnh của Từ Huyết chính là thứ khiến cô ta xem Từ Huyết là một kẻ thù xứng tầm và đáng nể phục. Nhưng vị nữ vương kiêu hãnh đó, thế nhưng lại quỳ gối trước một con người hèn mọn, chấp nhận phục tùng để có được sức mạnh?

Thật không thể tin được!

Từ Huyết ngắm bộ vuốt xinh đẹp của mình, hơi cười. Đôi mắt đỏ rũ xuống, váy áo bay phát phor trong gió.

- Lòng kiêu hãnh của ta vẫn thế, chỉ là cách nhìn của người đã khác đi. Ta vẫn theo đuổi quyền lực và sức mạnh bằng vào chính ta vốn có. Nhân loại vẫn đáng khinh bỉ, ta chỉ dành sự phục tùng cho chính bản thân ta. Nhưng vận mệnh là do Thần quyết định.

- Và ta chính là Thần.

Cô bé nhỏ nhún nhảy váy lolita màu hồng đứng ngay phía dưới Từ Huyết. Cô bé có mái tóc đen buộc nơ hai bên, chân mang giày búp bê hồng, với làn da trắng mịn của trẻ con và đôi má phúng phính đáng yêu. Đôi mắt to tròn giờ toàn sắc lạnh, và miệng nhỏ cười buốt giá.

Tiêu Phạm Nhạc cầm trong tay một thanh đoản kiếm có chuôi được khắc và nạm đá tinh xảo.

- Thanh Tuyền, dù rằng mẹ cũng rất yêu thích người và tính cách của người, nhưng dù sao thì người vẫn chỉ là nữ phụ. Giờ thì an tâm chết đi nhé.

Tiêu Phạm Nhạc tiến tới trước, vung vẩy con dao trong tay. Thanh Tuyền gương đứng dậy, nhưng đôi mắt Từ Huyết lóe lên một cái đã dùng ma thuật đem cô ta đè xuống. Tiêu Phạm Nhạc vung thanh dao chém qua cổ cô ta.

- Tạm biệt con gái.

Không một tiếng động, Thanh Tuyền nhanh chóng tan biến. Từ Huyết đáp xuống từ trên không.

- Làm không tệ.

Tiêu Phạm Nhạc cười dễ thương, như thể vừa ra tay không phải cô. Đứng một phía Hải Nghiên lườm phản bác. Từ Nguyệt chẳng thèm giấu ánh mắt khinh thường. La Lạp che mắt thờ dài. Tiêu Phạm Nhạc cười cười nhìn con thỏ bông chập chững bước tới.

[Ký chủ hoàn tất nhiệm vụ hệ thống. Nhận được thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, kỹ năng Cải trang, gói giả tạo.

Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Cầm kỵ lên cấp. Thông tin của ký chủ đang cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Sát thủ (đang sử dụng) (hiệu ứng Dọa nạt), Thực tập sinh, Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối, Con mồi, Thợ săn (hiệu ứng Theo dõi), Thần (hiệu ứng Kiểm soát)

Giới tính: nữ

Tuổi: 11

HP: 3000/3000 (Tự động phục hồi: 50/1 giờ)

Lực sát thương: 48

Lực phòng thủ: 30

Mana: 100/400

Kỹ năng: Né tránh cấp 20, Thông thái cấp 30, Mê hoặc cấp 20, Tăng tốc cấp 20, Cầm kỵ cấp 2, Lừa gạt cấp 18, Khéo tay cấp 20, Thành thực cấp 2, Phục hồi cấp 12, Liên lạc cấp 100, Giả giọng cấp 3, Ma lực cấp 20, Kháng nhiệt cấp 13, Mắt quỷ cấp 19, Kháng độc cấp 17, Thiết lập cấp 14, Cải trang cấp 1.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, vật phẩm bí ẩn, 3 thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, thuốc hồi mana tổ đội cao cấp, thuốc độc, kim châm, đạo cụ mưa, đạo cụ ánh sáng

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ, Khuyết

Điểm trường thành: 1000

Kinh nghiệm: 6000/10600

Cấp độ: 49

Số nhân vật đã triệu hồi: 267

Xác định đối thủ: 3

Xác định đồng minh: 6

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

*tg: sắp end UvU

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chọc phá

Tiêu Phạm Nhạc lật lại xem thông tin của mình. Đã một năm từ khi cô trọng sinh. Nhờ vào chút thay đổi trong nội dung truyện, Từ Huyết đã mạnh hơn Thanh Tuyền. Nhờ đó Tiêu Phạm Nhạc có thể tiêu diệt Thanh Tuyền, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống mới ra.

Trong khoảng thời gian qua, Tiêu Phạm Nhạc đã phát triển hơn rất nhiều. Cô đã triệu hồi được thêm hai nhân vật nữa là Tiểu Phi, hồ ly tinh trong một bộ tiên hiệp của cô và Tu Văn, nam chính thân yêu của Hải Nghiên. Nhờ có sự rèn luyện của Từ Huyết và những nhân vật mang tính cách khủng bố mà cô đã triệu hồi, cô thay đổi rất nhiều. Không chỉ là lật mặt, tâm tính cũng lạnh hơn rất nhiều.

Tiêu Phạm Nhạc nhờ vào độc của Y Lạc, kỹ năng Kháng độc có cấp độ cũng khá. Sau đó nhờ nhiệm vụ và vào giao diện đổi đồ mua cũng như tự học nhờ kỹ năng thành thực, cô có

kha khá kỹ năng. Các kỹ năng khác nhờ vào kỹ năng Thành thực cũng lần lượt lên cấp, đồng thời Thành thực cũng tự lên cấp. Điều khiến cô lo lắng là Cẩm kỳ cũng đã lên cấp sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ giết một nhân vật mới vừa rồi.

Cảm giác rất thành tựu.

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, quay lưng đi ra phía sân. Vất vả lắm mới dụ được Thanh Tuyền vào góc khuất trong vườn đó. Nếu mà có quay phim lại thì chắc hiệu ứng cũng không tệ đâu.

- A Nhạc, em đi đâu đấy?

Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy tới, ôm Tiêu Chí Hào. Thời gian này cô gần như thu phục được ba ông anh trai rồi, chỉ có Tiêu Chí Long vẫn quá cứng đầu.

Bây giờ thì Tiêu Phạm Nhạc đã biết được bí ẩn về chiều cao của Tiêu Chí Hào rồi. Hóa ra tên này giỏi chơi thể thao. Bóng đá bóng chuyền bơi lội chạy bền chạy nhanh nhảy xa hay cái gì gì đó đều rất giỏi. Đặc biệt là bóng rổ.

Lại còn không cao mới lạ đó.

- Anh, em thay đồ sau đó anh dẫn em đi chơi bóng với Phong Phong được không?

Tiêu Chí Hào cười cười, đặt Tiêu Phạm Nhạc xuống đất.

- Được chứ.

Loại anh trai tồn tại không khác mấy với chị gái này thật khiến người ta cảm thấy an tâm. Ngoại trừ thật sự rất đàn ông không giống phụ nữ thì tính tình rất ôn nhu, còn biết vào bếp và biết làm bánh ngọt nữa. Có anh trai thế này thật hạnh phúc.

Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy đi thay đồ. Mới thay bộ đồ thể thao xong liền chạy xuống ngay không rườm rà. Cô lại chẳng phải trẻ con, tóc cũng có thể tự buộc không cần An Như buộc hộ nữa.

- Nhóc đi đâu đấy?

Tiêu Phạm Nhạc nhìn qua Tiêu Chí Long đang cầm chai nước lờ mờ đi ra từ dưới bếp. Cô bĩu môi mới chạy đi.

- Đi chơi!

Tiêu Chí Long đặt chai nước trên kệ gỗ để đồ trang trí. Rón rén lại gần Tiêu Phạm Nhạc đang ngồi chăm chú mang chiếc giày thể thao màu hồng nhỏ xinh, anh chàng cầm bím tóc cô giật một cái.

- Á!

Tiêu Phạm Nhạc quay phắt lại. Tiêu Chí Long làm như không có gì vừa huyýt sáo vừa rồi đi. Tiêu Phạm Nhạc ầm ức nhìn theo. Lừa giận dỗi mình, coi như có là người lớn cũng không nhìn được nữa. Cái tên này có sở thích quái đản là giật bím tóc của cô đó. Một ngày hai mươi bốn giờ giật cũng phải trên bốn mươi tám cái.

Nhìn không nổi đâu nhá.

- Oa oa!

Tiêu Chí Long giật mình quay lại. Con nhỏ anh giật tóc không biết bao nhiêu lần rồi không khóc sao tự nhiên hôm nay lại khóc?

- A Nhạc, sao thế?

Tiêu Chí Long vừa nghe giọng Tiêu Chí Hào là giật mình. Mau đồ con nhóc nín, nếu không anh lập tức ăn đòn rồi!

- Này nhóc con, đừng khóc nữa. Này!

Tiêu Phạm Nhạc hươ hươ tay nhỏ đánh Tiêu Chí Long mấy cái cho có, sau đó càng khóc lớn. Cô thừa biết Tiêu Chí Long chỉ thích ăn đòn của cô mà không bao giờ đáp trả, đánh chẳng có ích lợi gì. Lúc trước hù dọa vậy thôi chứ anh ta sẽ chẳng bao giờ đánh cô cả, hơn nữa còn thích chọc cho cô đánh anh ta nữa. Vì thế cô chả ngu mà tổn sức, cứ để Tiêu Chí Hào đánh hộ thôi.

- Cái thằng nhóc này, lại chọc A Nhạc rồi!

Tiêu Chí Hào vừa vào lập tức đã đem Tiêu Chí Long đánh mấy cái. Tiêu Phạm Nhạc ôm Tiêu Chí Hào giả khóc nức nở, báo hại Tiêu Chí Long bị đánh đến nằm bẹp dưới đất. Tiêu Chí Hào ôm Tiêu Phạm Nhạc rồi đi, còn vỗ lưng an ủi.

- Không sao không sao, anh đánh nó rồi. Nín đi.

Tiêu Phạm Nhạc ôm cổ Tiêu Chí Hào, sụt sịt. Tiêu Chí Long nhìn theo, tức giận gào lên:

- Anh đừng để nó lừa, nó giả khóc đó!

Tiêu Phạm Nhạc làm mặt quỷ với Tiêu Chí Long, sau đó lại giả vờ la khóc. Dù sao Tiêu Chí Hào cũng không thấy mặt cô. Trái lại tên Tiêu Chí Long kia lập tức nhận được một ánh mắt cảnh cáo làm anh ta lập tức ngậm mồm lại. Tiêu Phạm Nhạc cười khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thể thao

Gần khu biệt thự này có khu vực thể thao. Có một sân gold, một sân bóng đá, một sân bóng rổ, một sân bóng chuyền, một sân cầu lông, một cái hồ bơi, một khu vòng chạy 500 mét và vài thứ linh tinh khác. Để phục vụ những người giàu có thường hay rảnh rỗi sống chỗ này, nơi đây được bảo trì thường xuyên, máy móc luyện tập cũng khá nhiều.

Tiêu Chí Hào ôm Tiêu Phạm Nhạc ra sân bóng rổ. Ở trong sân bóng rổ, Tiêu Chí Phong cùng với Vương Ngôn đã đợi sẵn. Hai đứa nhóc giành nhau một trái bóng rổ, chạy lòng vòng khắp nơi.

Tiêu Chí Hào đem Tiêu Phạm Nhạc thả xuống. Tiêu Chí Phong nhìn thấy liền vút lại trái bóng cho Vương Ngôn. Tiêu Phạm Nhạc lon ton chạy lại.

- Nắm lùn.

-==....

Sau khi Vương Ngôn ngừng gọi Tiêu Phạm Nhạc là nắm lùn thì lại tới lượt Tiêu Chí Phong gọi cô như thế. Nhưng Tiêu Chí Phong gan dạ và thông minh hơn Vương Ngôn nhiều, vì thế Tiêu Phạm Nhạc không dùng cùng một chiêu trò cũ với nhóc được. Hơn nữa dù sao thì cũng đang là em trai cô, nên cô đành chịu.

Đúng là cô thấp thật đấy, cả năm mà chỉ cao lên được hai centimet. Còn Tiêu Chí Phong cao lên được tận mười centimet. Vương Ngôn thấp hơn Tiêu Chí Phong, nhưng cũng cao được tới năm centimet. Lũ nhóc phát triển nhanh quá.....

Nhưng đó không phải vấn đề! Có ai lại gọi chị gái mình là nắm lùn không?

Vương Ngôn ôm trái bóng lại đưa cho Tiêu Phạm Nhạc. Tiêu Phạm Nhạc tươi cười nhận trái bóng, sau đó lập tức trở mặt đem trái bóng mạnh tay ném thẳng vào mặt Tiêu Chí Phong. Nhưng thẳng nhóc cũng không phải dạng vừa, lập tức đưa tay đem trái bóng đập ngược về phía Tiêu Phạm Nhạc. Quả bóng đập vào chân cô.

- Á!

- Cho chữa.

Tiêu Chí Phong ném hai chữ rồi ôm quả bóng đi về phía Tiêu Chí Hào đang lòi ra một đống máu quả bóng rổ. Tiêu Phạm Nhạc ầm ức ngồi xuống đất xoa xoa chân. Hừ! Tại nhóc là trẻ con nên chị không dùng kỹ năng đó nhé!

Vương Ngôn ngồi xuống ngay bên cạnh.

- Có đau không?

Tiêu Phạm Nhạc lắc lắc đầu, nhưng thẳm kêu trời kêu đất. Cô bị máu không đông đó, đừng có điên. Lỡ chảy máu hay bị gì thì sao?

Vương Ngôn hơi nhúu mày khi thấy Tiêu Phạm Nhạc nhăn mặt. Cậu nhóc xoa xoa chân cô.

- Đau ời biến đi.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn chăm chăm thẳng nhóc, sau đó phì cười.

- Gì vậy?

Vương Ngôn hơi đỏ mặt.

- Lúc nhỏ mẹ tôi hay làm thế.

- Trẻ con quá đi.

- Cậu mới là trẻ con!

Phía xa xa Tiêu Chí Hào nhìn về phía hai đứa nhóc mà cười. Sau đó anh dè dặt nhóc em đứng bên cạnh.

- Sau này không được thế nữa. A Nhạc yếu lắm biết không?

Tiêu Chí Long ôm trái bóng, mặt không đổi ôm bóng đi mất. Tiêu Chí Hào lắc đầu ngán ngẩm.

- Hai đứa, qua đây nào.

Tiêu Phạm Nhạc đứng lại, lon ton đi tới. Dù sao thì cô cũng có kỹ năng Phục hồi, không chỉ phục hồi HP mà còn có thể phục hồi các vết thương do tác động vật lý nữa nên không cần lo có vấn đề gì.

Vương Ngôn nắm tay Tiêu Phạm Nhạc kéo cô chạy qua.

Bởi vì Tiêu Phạm Nhạc thể chất yếu, còn mắc bệnh máu không đông nên không được chơi thể thao. Cùng lắm thì thỉnh thoảng lại ném trái bóng thôi. Nếu cô thật sự chơi, ai mà biết sẽ có vấn đề gì xảy ra. Chạy 200 mét mà không có hỗ trợ kỹ năng của hệ thống thì cô chạy không nổi mà.

Tiêu Phạm Nhạc đứng một bên nhìn Tiêu Chí Long cùng Vương Ngôn giành bóng đến suýt chút đánh nhau, ngán ngẩm uống chai nước ngọt. Tiêu Chí Hào ngồi ngay bên cạnh, đưa cô trái bóng.

- Chơi với anh này. Em không chơi nổi với hai đứa nhóc đó đâu. - Bọn nó không biết kiềm chế sức, lại đánh cho em vào bệnh viện mất.

Tiêu Phạm Nhạc cầm trái bóng, chán nản bỏ chai nước xuống rồi ném thẳng vào mặt Tiêu Chí Hào. Anh ôm trái bóng vừa rơi từ trên mặt xuống, khó hiểu nhìn cô em gái đang bày vẻ giận dữ. Cô cầm trái bóng trong giò, ném tới mấy trái nữa.

Anh cho em là con nít hay gì? Ném bóng? Cách có ba bước chân? Đây mà gọi là chơi thể thao à?

Tiêu Chí Hào nhặt lại mấy quả bóng lăn lóc, cho vào trong giỏ. Anh ôm một quả tới, đưa cho cô. Cô cầm quả bóng, chưa kịp kiểm cái mặt để ném vào thì đã bị nhấc bổng lên. Cô hốt hoảng thả rơi quả bóng. Tiêu Chí Hào ôm cô, cúi người nhặt bóng rồi đi vào sân bóng.

- Cao ghê....

Thật không muốn thừa nhận nhưng cái cảm giác cao này thật sự là cao hơn cả cô lúc là người lớn nữa.

Tiêu Chí Phong cùng Vương Ngôn nhìn thấy Tiêu Chí Hào ôm Tiêu Phạm Nhạc vào sân thì ngừng tranh giành mà nhìn tới. Tiêu Chí Hào đưa Tiêu Phạm Nhạc trái bóng rồi nhấc lên sát rổ. Cô nhìn cái rổ, lại nhìn anh, lại nhìn cái rổ. Khoảng cách vừa đủ đó. Cô cũng muốn thử cảm giác ném bóng vào rổ. Trước giờ cô chưa từng làm được luôn. Dù là thể này có hơi ăn gian....

Tiêu Phạm Nhạc phấn khích ném quả bóng. Quả bóng lăn mấy vòng trên rổ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thuộc ngủ

- Vào rồi!

Tiêu Chí Hào đem Tiêu Phạm Nhạc đặt xuống đất. Cô chạy vài vòng, sau đó kích động ôm Vương Ngôn một cái, lại chạy qua ôm Tiêu Chí Phong một cái, rồi chạy lung tung. Tiêu Chí Phong nhăn mặt phui phui tay và quần áo. Vương Ngôn đỡ người nhìn theo Tiêu Phạm Nhạc. Tiêu Chí Hào bắt đầu cười cười nhìn Tiêu Phạm Nhạc ôm quả bóng chạy tới và nhìn anh với ánh mắt lấp lánh.

- Vui như vậy sao?

- Em muốn nữa!

- Được rồi.

Ném được năm trái là Tiêu Phạm Nhạc đã nằm ở chiếc ghế cạnh sân bóng ôm luôn chai nước ngọt. Quả bóng hơi nặng với sức cô, ném vài trái đã mệt lử rồi. Nhưng thật sự cảm thấy rất vui nha.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Tiêu Chí Hào đang cầm trái bóng giăng giãi gì đó với hai đứa nhóc kia, lim dim mắt. Còn chưa kịp ngủ thì thấy có gì đó ướt ướt bên má. Cô giật mình tỉnh dậy. Là một con chó rất lớn.

- Đại Bạch!!!

Đại Bạch là tên con chó cưng của Vương Ngôn. Nó là một con chó lớn màu trắng, rất thông minh.

Dắt theo Đại Bạch là người chị gái của Vương Ngôn, Vương Lan.

- Chị Lan Lan!

Vương Lan cười một tiếng. Đại Bạch kêu gâu gâu mấy tiếng rồi liếm tay Tiêu Phạm Nhạc. Ở phía xa Vương Ngôn lạch bạch chạy tới.

- Gần tối rồi, về thôi.

Tiêu Chí Hào nhìn tới, bắt đầu nhặt lại mấy trái bóng.

- Chí Phong, em dẫn A Nhạc về trước đi.

Tiêu Chí Phong bĩu môi, quay lưng đi mất. Tiêu Phạm Nhạc xoa xoa đầu Đại Bạch, lại đứng lên trên ghế xoa đầu Vương Ngôn sau đó nhảy khỏi ghế lạch bạch chạy theo Tiêu Chí Phong. Vương Ngôn không khỏi bực bội lờm con chó nhà mình đang ngồi gãi tai. (tg: thứ không có tiền đồ)

Tiêu Phạm Nhạc chạy về sau Tiêu Chí Phong một lúc, bị An Như kêu là sao tiểu thư lại để lấm bẩn hết cả rồi mang đi tắm. Ngồi hưởng thụ An Như sấy tóc cho, Tiêu Phạm Nhạc ôm lấy Mộ Mộ gật gù ngủ. Mãi đến lúc được gọi đi ăn cơm mới lò dò đi xuống bếp.

Tiêu Phạm Nhạc ngồi vào chỗ, bắt đầu ăn. Còn chưa kịp nuốt trôi nửa chén cơm đã nghe Y Lạc nói:

- Ba, mai là ngày nghỉ, con muốn đưa Nhạc Nhạc đi mua sắm. Ở trong nhà mãi không tốt, nên ra ngoài nhiều chút, sẵn bồi đắp thêm tình cảm.

Tiêu Phạm Nhạc đặt đũa và chén cơm xuống.

- Không muốn! Con không đi với dì! Có đi thì đi với chị xinh đẹp!

Tiêu Gia Nguyên nhủ mảy. Tiêu Phạm Nhạc thật không thích Y Lạc, trong nhà ai cũng biết. Nên bồi đắp chút tình cảm, chứ không nên để cô trong mắt chỉ có mẹ ruột mới là mẹ. Dù sao người đàn bà kia cũng không phải đã được cưới về. Mà lại nói, ông thì không muốn Tiêu Phạm Nhạc quá gần gũi cô họ Lâm kia. Giới giải trí quá hỗn loạn, ai mà biết được tiếp xúc cô ta rồi có thể tiếp xúc thêm được cái gì.

- Đi đi.

- Ông nội!

- Mau ăn cơm đi đừng nhiều lời.

Tiêu Phạm Nhạc giận dữ ngồi xuống ghế ăn hết chén cơm là bỏ về phòng. Sáng sớm hôm sau náo trong nhà gà bay chó chạy một hồi không chịu ra khỏi phòng. Bị Tiêu Chí Thanh lôi ra sau cuối cùng mới hậm hực ăn bữa sáng rồi bấm dính lấy An Như nhất định không chịu đi cùng Y Lạc.

Y Lạc ngược lại không có tức giận. Lấy cho Tiêu Phạm Nhạc một ly sữa tươi sau đó về phòng. Còn tưởng bà ta bỏ cuộc, không ngờ là vào phòng trang điểm chuẩn bị xong xuôi. Dưới sức ép của Tiêu Gia Nguyên cuối cùng cũng phải ôm theo Mộ Mộ và điện thoại đi vào xe.

Đây là trấn an rồi sau đó tấn công chứ gì?

Thứ người thù đoạn!

Tiêu Phạm Nhạc mở điện thoại lên chơi game. Điện thoại này là của Lâm Phạm Hoàng mua cho cô nửa năm trước, dùng rất tốt, chơi rất êm, cây Phong Thần thì khỏi phải nói.

Tiêu Phạm Nhạc chơi mèo Tom

- Mèo ngốc!

"Mèo ngốc"

- Mày mới ngốc!

"Mày mới ngốc"

- Cạp đầu bây giờ!

"Cạp đầu bây giờ"

- Ngao!

"Ngao"

Hơi ức chế những cũng ổn. Cái trò chơi này là do Tiêu Chí Hào cài đặt cho cô. Thật đem cô xem là con nít rồi. Cô đặt tên cho con mèo là Lạc Lạc, "Lạc" trong "lạc lạc". Lúc đầu thấy hơi vô dụng, chẳng qua thì giờ cô có thể lợi dụng mắng con mèo mà mắng Y Lạc. Nghe chửi thế chứ bố ai tìm ra sơ hở đó. Y Lạc chỉ có thể cắn răng nhìn con nhóc mười một tuổi ngồi sau xe mắng mình.

Hài nhất là Y Lạc còn phải nhìn một con mèo không có thật mắng mình.

Xe đi hết nửa đoạn đường, Tiêu Phạm Nhạc mắng đến chán chê mới thoát ra bật trò chơi khác. Đang xếp gạch thì mất cô mờ mờ, dụi vài cái thì lại thấy buồn ngủ không chịu được.

[Xuất hiện hiệu ứng tê liệt]

-

Tiêu Phạm Nhạc có kỹ năng Phục hồi và Kháng độc. Tuy nhiên nó không khiến cô kháng lại tác dụng của thuốc ngủ. Uống phải thì chỉ có đường ngủ li bì.

Qua kính chiếu hậu, Tiêu Phạm Nhạc thấy Y Lạc cười nhạt.

À đàn bà này bỏ thuốc cô!

Tiêu Phạm Nhạc nghĩ độc của Y Lạc cô không sợ nên cũng chẳng đề phòng đồ của bà ta đưa. Không ngờ ly sữa tươi bà ta đưa lúc sáng không có độc mà là có thuốc mê.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Ý đồ

Lượng thuốc ngủ Y Lạc cho Tiêu Phạm Nhạc đủ khiến cho cô ngủ mê man cả ngày. Cũng may là nhờ có hiệu ứng Kiểm soát của danh hiệu Thần nên bây giờ cô mới tỉnh táo được.

Danh hiệu Thần có được khi Tiêu Phạm Nhạc triệu hồi tới thế giới này hai trăm nhân vật và thành công chế ngự ý định giết người và mấy cái sở thích man rợ của Từ Huyết. Hiệu ứng Kiểm soát của danh hiệu giúp cô có thể nắm rõ được những hành động của các nhân vật mình triệu hồi nằm trong khu vực xác định đồng mình và cả bản thân mình. Tức là những nhân vật cô xác định là đồng minh sẽ được hệ thống tính là cùng với cô tạo thành tổ đội. Các vật phẩm sử dụng tổ đội khi cô dùng cho một người trong tổ đội sẽ có tác dụng y hệt lên những người khác trong tổ đội. Hiệu ứng Kiểm soát khiến cô kiểm soát các thành viên trong tổ đội kể cả bản thân. Tất nhiên là cô có thể triệu hồi bọn họ ngay và luôn.

Y Lạc nghe điện thoại, rẽ hướng xe. Có vẻ bà ta đã lái xe tới nơi rồi. Tiêu Phạm Nhạc không hiểu bà ta muốn làm gì, nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Không chỉ vì mưu kế của Y Lạc, mà còn vì tình trạng của cô nữa. Cơ thể cô đã hoàn toàn chìm vào trạng thái ngủ. Bởi vì cơ thể ngủ mà não bộ lại thức, có rất nhiều khả năng sẽ gây nên ảo giác.

Trong số những nhân vật muốn giết cô, những kẻ mang năng lực ảo giác sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu.

Y Lạc vừa nghe điện thoại, vừa rời khỏi xe, khóa xe và rời đi. Dựa vào tiếng động và cảm giác, Tiêu Phạm Nhạc xác định là bà ta không đưa cô theo rồi.

-

Diễn à?

Bà bỏ một đứa bé mười một tuổi đang ngủ mê mệt trong xe ô tô như vậy à? Trời đang rất nóng đó! Một mình tôi trong ô tô là bị sốc nhiệt bây giờ! Cái mẹ đàn bà độc ác này!

Diễn rồi diễn rồi diễn rồi diễn rồi diễn rồi diễn rồi diễn rồi!!! Thần thánh nào cứu được cô bây giờ???

Tiêu Phạm Nhạc bình tĩnh lại. Ừ, hốt hoảng vậy thôi chứ thật ra cô cũng chẳng thiếu cách để còn sống. Mặc dù cô có kỹ năng Kháng nhiệt, nhưng Kháng nhiệt chỉ hoạt động trong một lúc và tốn rất nhiều mana. Hết mana thì chịu luôn.

Ở trạng thái này, những kỹ năng Tiêu Phạm Nhạc dùng được gồm có Thông thái, Liên lạc, Kháng nhiệt, Thiết lập và hiệu ứng Kiểm soát. Thiết lập là kỹ năng giúp cô lập trình, cách dùng hơi khó giải thích nhưng bây giờ thì nó hoàn toàn vô dụng. Kỹ năng Thông thái cũng vứt. Kháng nhiệt lại không trụ được lâu trong lúc nhiệt độ trong xe tăng cao.

Tiêu Phạm Nhạc trước tiên dùng hiệu ứng Kiểm soát để tìm La Lạp. La Lạp có liên kết mạnh mẽ với tự nhiên, có thể kiểm soát nhiệt độ. Cô không tìm Từ Huyết, bởi vì Từ Huyết tuy có thể cứu cô dễ như ăn bánh nhưng cô ta sẽ không. Ừ thì công nhận cô ta sẽ không để cô chết, nhưng Từ Huyết thích để cô thoi thóp cơ. Dù sao không có chết là được, nhưng mà thoi thóp thì thà chết đi cho khỏe.

Thứ con cái bất hiếu!

Tiêu Phạm Nhạc không thể trực tiếp nói chuyện với La Lạp, vì hiệu quả của hiệu ứng Kiểm soát không phải là cùng người trong tổ đội nói chuyện như kỹ năng Liên lạc cô có với Lâm Phạm Nhạc. Cô chỉ có thể gây chút cảm giác với La Lạp về tình trạng của bản thân mà thôi. Nếu tác dụng hiệu ứng này áp dụng lên Từ Huyết, Từ Huyết lập tức có thể xác định được thật giả. Nhưng La Lạp thì có khoảng 50% sẽ cho rằng mình nghĩ nhiều bởi vì hiệu ứng chỉ gây ra cảm giác cho người cùng tổ đội chứ không báo động. Đặc biệt là hiện tại Tiêu Phạm Nhạc vẫn chưa bị gì cả. Từ khi cô đang ở tình trạng nguy hiểm tính mạng, nếu không hiệu ứng sẽ không gây báo động.

Sau khi gửi cảm ứng cho La Lạp, Tiêu Phạm Nhạc vẫn chưa an tâm. Cô dùng kỹ năng Liên lạc gọi cho Lâm Phạm Nhạc.

"A Nhạc?"

Nghe giọng thì có vẻ Lâm Phạm Nhạc đang có tâm tình khá tốt.

"Lâm Nhạc, cô đang ở đâu đấy?"

"Trung tâm mua sắm"

"Tôi không biết mình đang ở đâu nữa, nhưng bị nhốt trong xe ô tô với trạng thái tê liệt. Y Lạc cố tình bỏ tôi lại. Cô mau nhờ hệ thống định vị tới cứu tôi đi hu hu"

"Bỏ hai chữ hu hu phía sau đi. Nghe giả chết đi được. Tôi tới ngay."

Lâm Phạm Nhạc ngắt liên lạc.

Tiêu Phạm Nhạc ngồi đếm từng giây trôi qua. Và dù cô có thấy thời gian trôi lâu đến đâu thì cuối cùng nhiệt độ cũng bắt đầu tăng rồi. Cô kêu gào với chính mình. Ngủ ngủ cái gì mà ngủ? Nóng thế này mà ngủ được à? Cơ thể chết tiệt, mau dậy đi!

Ấy thế mà cơ thể vẫn còn nằm im không nhúc nhích, như muốn và vào mặt Tiêu Phạm Nhạc rằng: "Thứ ngu xuẩn, đây thích thì đây ngủ nhé, gọi thì gọi dậy đi."

Tiêu Phạm Nhạc cuối cùng cũng buông tha việc gọi cái cơ thể ngu xuẩn này dậy. Mồ Mồ đã cố mở nhưng suy cho cùng nó cũng chỉ là con thỏ bông mà thôi, đành bó tay chịu chết với cánh cửa quá khổ so với nó.

Tiêu Phạm Nhạc đã bắt đầu thấy mình mở được mắt. Tuy nhiên cô chẳng vui mừng tí nào, vì căn bản hiệu ứng tê liệt do thuốc sẽ không để cô mở mắt.

Áo giác ghé chơi rồi. Hay lắm

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sốc nhiệt

Lâm Phạm Nhạc ngắt liên lạc với Tiêu Phạm Nhạc sau, nhanh chóng đi thanh toán số đồ đã chọn. Nhờ nhân viên cửa hàng gửi đồ đến nhà, cô liền rời đi. Trên đường đi, trong một khu bán quần áo cô nhìn thấy Y Lạc vui vẻ trò chuyện với đám bạn của bà ta trong khi chọn quần áo.

Cũng già cả rồi, có còn trẻ trung gì đâu mà vẫn thích mấy trò này nhỉ?

Lâm Phạm Nhạc thật sự ghét Y Lạc. Tiêu Phạm Nhạc chỉ là một đứa bé mười một tuổi thôi, cũng chẳng làm gì được bà ta. Thế mà bà ta mỗi ngày đều cho uống thuốc độc, hôm nay còn cố tình bỏ lại trên xe ô tô. Một người từng là sát thủ như cô cũng cảm thấy ghê tởm nữa. Trẻ con là vô hại mà. (tg: coi thường trẻ con quá rồi)

Lâm Phạm Nhạc mở điện thoại, gọi cho Tiêu Chí Hào.

- Chí Hào đó à?

- Vâng, chuyện gì vậy ạ?

Chân Lâm Phạm Nhạc bắt đầu chậm rãi bước về phía Y Lạc. Bà ta vẫn không hề biết tới sự hiện diện của cô vì hai người còn cách một khoảng khá xa.

- A Nhạc có ở nhà không? Tôi thấy vài món đồ dễ thương ở đây, muốn mua cho con bé. Nếu nó có ở nhà tôi mang đồ qua sẵn chơi với con bé luôn.

- Chị không cần mua gì cho nó đâu.

- Tôi muốn mà.

Mặc dù ngoài mặt đã đánh lại rồi, nhưng giọng nói của cô vẫn mềm nờ như thường. Sống dưới thân phận là một ảnh hậu, cô cũng học được không ít cách diễn xuất.

- Vậy phiền chị quá, nhưng con bé đi cùng với mẹ tôi đến trung tâm mua sắm rồi.

- Trùng hợp vậy sao? Tôi cũng đang ở trung tâm mua sắm.

Lúc nói câu này Lâm Phạm Nhạc đã tới rất gần Y Lạc. Bởi cô đeo khẩu trang nên Y Lạc cũng không nhận ra cô.

- Ôi chà, vừa nhắc tới đây là thấy rồi. Tiêu phu nhân, lâu không có gặp.

Y Lạc hơi nhũn mày, có vẻ không nhận ra Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc tháo khẩu trang, cười một tiếng xem như chào. Sắc mặt của Y Lạc hơi đổi, tựa hồ với việc nhìn thấy Lâm Phạm Nhạc không hài lòng lắm.

- Chí Hào, tôi gặp được Tiêu phu nhân đây, đúng là trùng hợp. Có gì chúng ta nói chuyện sau nhé.

Lâm Phạm Nhạc không đợi Tiêu Chí Hào đáp trả, tắt điện thoại trước và cất vào trong túi xách.

- Cô Lâm đây à? Hôm nay đi mua sắm sao?

- Vâng, rảnh rồi quá không có gì làm ấy mà.

Lâm Phạm Nhạc che giấu đầy mắt đầy lạnh lẽo. Nghe cô nói chuyện với Tiêu Chí Hào rồi mà bà ta vẫn không có phản ứng gì. Hẳn là cố ý muốn bỏ quên Tiêu Phạm Nhạc. Bình thường Lâm Phạm Nhạc gọi tới Tiêu Chí Hào thì chỉ có thể tìm Tiêu Phạm Nhạc thôi.

- Tiêu phu nhân, tôi vừa rồi mới nói chuyện với nhị thiếu. Cậu ta nói phu nhân dẫn theo A Nhạc tới đây chơi, không biết con bé đâu rồi?

Túi xách trên tay Y Lạc rơi xuống đất. Sắc mặt bà ta lập tức biến đổi.

- Phải rồi, Nhạc Nhạc.

- Tiêu phu nhân, đừng nói bà bỏ quên A Nhạc ở trong xe nha.

Y Lạc cắn môi, lập tức rời đi. Lâm Phạm Nhạc cười một tiếng coi như chào hai vị phu nhân đi cùng Y Lạc, sau đó nhanh chóng đuổi theo bà ta. Cô cũng không muốn mất nhiều thời gian xa xôi với bà ta, nhưng mà Tiêu Phạm Nhạc đang ở trong xe bà ta. Cách mở xe bà ta đơn giản nhất không phải là bà ta tự mở à? Nếu không lấy cô bây giờ tìm thấy Tiêu Phạm Nhạc thì cũng làm gì có cách mở cửa xe?

Y Lạc vốn muốn cố tình đi chậm, không ngờ Lâm Phạm Nhạc lại đuổi theo. Để mình không bị nghi ngờ là cố ý, bà ta đành phải tăng tốc. Lâm Phạm Nhạc nhờ vào chỉ số tốc độ cực cao của mình, bám sát ngay sau lưng bà ta.

Trong lúc di chuyển, cô sử dụng kỹ năng Liên lạc để gọi Tiêu Phạm Nhạc nhưng không được. Đoán chừng đã xảy ra nguy hiểm rồi, cô lấy điện thoại gọi cấp cứu rồi tiếp tục đuổi theo Y Lạc.

Y Lạc để xe ở khu đỗ xe bên ngoài.

Từ xa Lâm Phạm Nhạc có thể nhìn thấy được La Lạp. La Lạp có vẻ như đang cố điều chỉnh nhiệt độ, nhưng trông khuôn mặt nhăn nhó thì chắc là tình hình không mấy khả quan. Từ Huyết với Từ Nguyệt ở gần đó nhưng không giúp gì cả. Những người còn lại có vẻ bối vì không có khả năng lập tức dịch chuyển tới nên hiện không có mặt. Xung quanh còn có vài người khác, đoán chừng là đám "con cưng" bất hiếu đang muốn giết Tiêu Phạm Nhạc rồi.

Y Lạc lập tức mở khóa xe. Lâm Phạm Nhạc nhanh tay hơn sự cố tình rề rà của bà ta nhiều. Cô mở cửa xe, ôm Tiêu Phạm Nhạc ra ngoài. Cả người Tiêu Phạm Nhạc nóng ran, chảy mồ hôi ướt cả áo, lâm vào hôn mê.

Xe cứu thương tới vừa kịp lúc. Y Lạc theo xe cứu thương tới bệnh viện, Lâm Phạm Nhạc thì về tầng hầm giữ xe lấy xe của mình đuổi theo. Lâm Phạm Nhạc gọi điện thoại cho Tiêu Chí Hào.

- Chí Hào, A Nhạc bị sốc nhiệt đang trên đường tới bệnh viện XXX.

- Cái gì?! Sốc nhiệt? Mẹ tôi đâu?

- Tiêu phu nhân đang ở trên xe cấp cứu. Tôi sợ bà ấy đang quá hoang mang và lo lắng cho con bé nên không báo với gia đình được nên mới gọi. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

- Tôi hiểu rồi.

Tiêu Chí Hào tắt máy. Lâm Phạm Nhạc đem điện thoại bỏ vào trong túi xách đặt ở ghế phụ lái, tăng tốc đuổi theo xe cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thêm dầu vào lửa

Lâm Phạm Nhạc nhìn La Lạp đi qua đi lại trước phòng cấp cứu, không nói gì. Từ Huyết và Từ Nguyệt thấy Lâm Phạm Nhạc tới thì sớm đã bỏ đi rồi. Hải Nghiên, Tu Văn và Tiểu Phi cũng đã tới. Có vẻ bọn họ cũng không lo lắng lắm. Mỗi La Lạp là không ngừng đi đi lại lại nên bị Hải Nghiên kéo đến ngồi một chỗ.

- Chuyện này là như thế nào? - Tiêu Gia Huy tức giận.

Lâm Phạm Nhạc ngồi một bên nhìn qua. Tiêu Chí Hào chỉ đưa theo Tiêu Gia Huy tới đây thôi. Có lẽ không tiện đưa người khác nhưng hẳn đã báo tin rồi.

- Ba, mẹ có lẽ chỉ là quên mất thôi. - Tiêu Chí Hào thay Y Lạc biện hộ.

- Tôi nghe nói Tiêu phu nhân đưa A Nhạc đi mua đồ. - Lâm Phạm Nhạc ngồi một bên đồ thêm dầu vào lửa - Vậy mà để quên con bé sao?

- Chuyện này...

Lâm Phạm Nhạc cười nhạt một tiếng. Cô mân mê vòng cổ của mình.

- Hôn nữa, trung tâm thương mại có nhà xe ở dưới tầng hầm, không biết tại sao Tiêu phu nhân lại đỗ xe ở khu đỗ xe ngoài trời như vậy? Khu đỗ xe đó cách trung tâm thương mại một khoảng không ít đấy. Không lẽ Tiêu phu nhân lại ngại phải trả tiền giữ xe sao?

Giọng điệu trào phúng của Lâm Phạm Nhạc khiến sắc mặt Tiêu Gia Huy và Y Lạc tối sầm.

- Cô Lâm, lời này của cô là có ý gì?

Có tiếng chuông điện thoại.

Lâm Phạm Nhạc chậm rãi lấy điện thoại trong túi ra. Cô không nghe điện thoại ngay, mà nhún vai trả lời Tiêu Gia Huy trước:

- Tôi chỉ thắc mắc vậy thôi, ý của tôi ngài muốn hiểu sao cũng được.

Sắc mặt Tiêu Gia Huy trầm xuống, bộ dáng đã rất tức giận. Y Lạc siết chặt tay không nói gì. Tiêu Chí Hào lúng túng ngồi vào hàng ghế đối diện. Lâm Phạm Nhạc cười trào phúng, nghe điện thoại.

- Cô đang ở đâu đấy?

Là điện thoại của Lâm Phạm Hoàng. Lâm Phạm Nhạc nghĩ hẳn là không nên cho Lâm Phạm Hoàng biết, nếu không để cho cậu ta online chế độ cuồng chị gái thì phiền phức lắm. Dù sao nhìn cái vẻ thờ ơ bỏ đi của Từ Huyết là biết Tiêu Phạm Nhạc không chết rồi. Tiêu Phạm Nhạc mà chết thì Từ Huyết nhất định sẽ ở lại để nhìn xem cô chết thì trông ra làm sao.

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Tôi nấu bữa trưa rồi, mà muộn thế này không thấy cô về.

Lâm Phạm Hoàng không gọi Lâm Phạm Nhạc là chị. Tuổi tác thật của Lâm Phạm Nhạc ngang chừng tuổi anh. Từ lúc cô thay thế người chị thật của anh thì anh vẫn hay qua nhà. Chỉ là để đảm bảo cô không làm gì đồ thuộc vòng tay tài sản của chị gái anh thôi, dù tài sản này chân chính thì là của Lâm Phạm Nhạc rồi.

- Được rồi, về ngay đây.

Lâm Phạm Nhạc tắt điện thoại cất vào túi xách. Cô cầm túi xách đứng dậy.

- Tiêu chủ tịch, Tiêu phu nhân, tôi xin phép rời đi trước.

Lâm Phạm Nhạc hơi cúi đầu xem như chào. Tiêu Gia Huy gật đầu đáp lại.

- Cô Lâm, hôm nay thật cảm ơn cô.

- Không có gì, chỉ là tình cờ thôi. - Tình cờ mới là lạ đó.

Lâm Phạm Nhạc chưa có lập tức rời đi. Cô nhìn thấy ánh mắt của Y Lạc, nhưng chỉ cười nhạt không nói. Cô quay qua Tiêu Chí Hào, bước tới gần.

- Chuyện nhà cậu tôi không tiện xen vào, nhưng A Nhạc chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi thôi.

Tiêu Chí Hào ngẩng đầu nhìn Lâm Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc không để anh ta nói gì, vẫy tay rồi rời đi.

Tiêu Chí Hào thở dài. Anh biết mẹ anh vẫn coi không vừa mắt cô em gái cùng cha khác mẹ của anh. Anh cũng biết tai nạn giao thông xảy ra trước kia là sản phẩm do mẹ anh sắp đặt sẵn. Anh biết thế, nhưng không dám thừa nhận mẹ mình là loại người như vậy nên đến tận bây giờ vẫn còn im lặng không nói gì. Có điều lần này thật sự là quá lộ liễu rồi. Chắc hẳn không chỉ có anh, còn có người nhận ra nhưng không lên tiếng. Chỉ là mẹ anh không biết rằng điều bà vốn cho rằng mình che giấu rất kín thật ra đã có người ngò tới.

Lâm Phạm Nhạc lái xe quay trở về nhà. Vòng cổ đá quý của cô hơi lóe sáng.

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được điểm kinh nghiệm. Thông tin của ký chủ đang được cập nhật.

Tên: Lâm Phạm Nhạc

Danh hiệu: Thực tập sinh (Đang sử dụng), Sát thủ (hiệu ứng Dọa nạt), Người mới, Tội đồ (hiệu ứng Đột phá), Vũ công, Diễn viên

Giới tính: nữ

Tuổi: 29

HP: 2000/2800 (Tự động phục hồi: 50/1 giờ)

Lực sát thương: 50

Lực phòng thủ: 30

Mana: 300/300

Kỹ năng: Né tránh cấp 15, Thông thái cấp 28, Tăng tốc cấp 29, Cầm kỵ cấp 1, Thành thực cấp 2, Liên lạc cấp 100, Khéo tay cấp 9, Phục hồi cấp 30, Kháng nhiệt cấp 8, Mắt quý cấp 15, Lừa gạt cấp 50, Dịch chuyển cấp 7.

Vật phẩm: Thuốc hồi HP cao cấp, 10 điểm may mắn, đạo cụ ánh sáng, gói tình huống, vật dụng cải trang bất kỳ, thuốc hồi mana

Trang bị: Dao Gió, Mắt Mèo, Khuyết

Điểm trường thành: 846

Kinh nghiệm: 30/10000

Cấp độ: 46

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

Lâm Phạm Nhạc thờ dài.

- Bao giờ thì có thể rời đi?

[Sắp rồi]

- Có cảm thấy tôi hơi vội rồi không?

[Không. Hệ thống sẽ theo quyết định của ký chủ mà ra nhiệm vụ]

Lâm Phạm Nhạc rẽ hướng xe, về tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Kỳ lạ

Lúc Tiêu Phạm Nhạc tỉnh dậy thì đã ở Tiêu gia rồi, số HP cũng đầy phân nửa. Không biết đã là lúc nào, nhưng cô cảm giác khá lâu rồi.

Căn phòng của cô vẫn là căn phòng một màu trắng hồng nữ tính. Cửa sổ đóng lại, tủ quần áo lớn ở đối diện giường, giá sách nằm một góc với bàn học, trên tấm thảm lông mềm là bộ bàn ghế trắng có cắm một bình hoa nhỏ và một bộ ly sứ. Phía góc cửa sổ có một cái kệ để đồ chơi, búp bê với thú nhồi bông yên vị trong tủ kính, tủ đồ bên cạnh giường có đèn ngủ và đồng hồ báo thức điện tử gắn một cô công chúa váy hồng phía trên. Căn phòng vốn không thay đổi gì, nhưng lại mang một loại không khí u ám khó tả.

Tiêu Phạm Nhạc tái mặt và rùng mình.

- Từ Huyết, không thể gỡ cái cảm giác u ám này đi à? - La Lạp hỏi.

La Lạp ngày càng lớn gan, nói chuyện với Từ Huyết không có khép nép tí nào cả. Hai người này được sinh ra, tức là được viết và đăng, cùng ngày nên cũng không phân biệt ai lớn ai nhỏ hơn.

Từ Huyết căn bản khinh thường việc trả lời La Lạp. Từ Nguyệt đưa mắt đe dọa. La Lạp xụ mặt ngồi yên vị cạnh giường. Ở phía chân giường, một con hồ ly trắng nằm cuộn tròn, ngoe nguẩy chim cái đuôi mềm mượt.

- Không khí này cũng dễ chịu mà.

La Lạp khò mũi nhìn Tiểu Phi. Tu Văn lật quyển sách, ngồi trên chiếc ghế trắng từ từ đọc, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Hải Nghiên ngồi gục đầu ngủ ở phía đối diện một cái.

Cửa kẹt mở.

Tu Văn vội đặt trang giấy xuống. Tiểu Phi nhanh chóng nhảy khỏi giường là đổi lên vị trí lên bàn. Trang sách trên chiếc bàn trắng đang lật dở lập tức rơi xuống, phần đệm lồm xướng trên giường cũng biến mất. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Tiếng cửa mở làm Tiêu Phạm Nhạc hốt hoảng đến giật mình. Phía cửa Tiêu Chí Hào mỉm cười đi tới.

- Em dậy rồi à?

Tiêu Phạm Nhạc gật gật đầu nhỏ. Tiêu Chí Hào xoa đầu cô.

- Đói không?

Tiêu Phạm Nhạc lại gật đầu.

- Anh lấy sữa cho em

Tiêu Chí Hào quay lưng. Tiêu Phạm Nhạc giật mình, vội nắm bàn tay to lớn của anh kéo lại. Anh nhú mày, quay lại.

- Sao thế?

Tiêu Phạm Nhạc cúi đầu, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tay của Tiêu Chí Hào. Cô lí nhí:

- Đừng đi...

- Thôi nào. Anh lấy sữa cho em rồi lại lên.

Tiêu Phạm nắm chặt tay Tiêu Chí Hào đến mức bấu chặt và tay anh. Giọng nói cô nghẹn lại, và mặt cúi thấp.

- Đừng đi... Em sợ...

"Xoảng!"

Một cái ly sứ trên bàn trắng rơi xuống. Hồ ly trắng Tiểu Phi đứng trên bàn dựng thẳng cả chín cái đuôi lẫn bộ lông trắng mềm mượt. Hải Nghiên vẫn còn ngủ, Tu Văn thì kinh ngạc nhìn Tiểu Phạm Nhạc. La Lạp há hốc mồm không nói nên lời. Từ Nguyệt ôm tay Từ Huyết không phản ứng gì, còn Từ Huyết thì tỏ vẻ không ngoài dự đoán.

- Sao cái ly lại rơi xuống thế này?

Tiểu Phi nhìn qua cái đuôi của mình, mắt hồ ly chớp chớp, nhảy xuống khỏi bàn. Sau đó thì chạy về một khu trống để tránh lại làm rơi đồ.

Trong lúc Tiểu Chí Hào đang dành sự chú ý cho cái ly sứ thì đám con cung của Tiểu Phạm Nhạc trông như thấy quỷ, ngơ ngác nhìn nhau. Từ Huyết thờ dãi lấy tay che mắt lại, tay còn lại mân mê mái tóc trắng của Từ Nguyệt đang ôm tay mình.

Từ Huyết che mắt vì Tiểu Phạm Nhạc đột nhiên rơi nước mắt và ngồi khóc nức nở.

Lần này tới lượt Tiểu Chí Hào giật mình. Anh vội vứt việc cái ly vỡ qua sau đầu, quay qua cô em gái đột nhiên khóc. Xoa đầu cô an ủi, anh lo lắng hỏi:

- Em sao thế? Thấy mệt ở đâu à?

Tiểu Phạm Nhạc òa khóc như một đứa trẻ, meo meo:

- Anh đừng đi, ở một mình rất đáng sợ.

Tiểu Chí Hào sưng người.

Từ Huyết xoa xoa trán không nói gì, có vẻ cũng không bất ngờ lắm. La Lạp đem cái ly khôi phục lại như cũ bằng năng lực dị năng của mình, chưa kịp đặt cái ly lên bàn thì nó vỡ lần hai làm cô giật mình vội vã phục hồi lại. Tu Văn xoa xoa đầu Hải Nghiên vừa bị tiếng khóc của Tiểu Phạm Nhạc làm thức dậy, không rời mắt khỏi Tiểu Phạm Nhạc. Tiểu Phi sợ tới nỗi hóa luôn thành người mà vẫn còn chín cái đuôi.

Chính xác thì sao tự nhiên lại sợ?

Tiểu Chí Hào thở ra một tiếng, xoa trán. Anh vỗ nhẹ lưng Tiểu Phạm Nhạc.

- Đừng khóc nữa. Anh ở đây với em. Nín đi, A Nhạc ngoan không khóc.

Tiểu Phạm Nhạc nghe vậy, sụt sịt nín khóc.

- Tôi có nên đi tìm Lâm Nhạc trong tình hình này không? - La Lạp lên tiếng hỏi.

Tiểu Phi lắc lắc đầu, ôm cái đuôi của mình tiếp tục quan sát. Từ Huyết ngáp một tiếng, muốn ngủ. La Lạp nhìn qua.

- Từ Huyết.... Cô biết chuyện gì không?

Từ Huyết liếc một cái. Tuy là không có vẻ sẽ trả lời, nhưng cũng vớt ra một câu:

- Không phải cô từng trải qua rồi à?

La Lạp ngo ngắc.

- Đặt tay lên ngực và tự ngẫm lại đi.

Nói rồi Từ Huyết trực tiếp lênh bênh trên không trung mà nhắm mắt. Tuy cô ta không thể ngủ, nhưng mà thoát trông giống hệt như là ngủ. Từ Nguyệt thì kiên trì tiếp tục ôm tay cô ta, hận không thể trở thành đồ trang sức đeo trên tay vậy.

La Lạp vẫn không hiểu ý của Từ Huyết. Cô nhú mồm, nhìn tay mình, rồi đặt lên ngực.

Sau đó sắc mặt lập tức tái đi, ngồi bịch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Lời nguyên

Tiểu Phi đi qua phía La Lạp.

- Người không sao chứ? Mặt đều tái cả rồi.

La Lạp gượng cười, nhìn mặt rất khó coi nhưng lại lắc đầu.

- Không sao...

Kỳ thực không phải là không sao, mà là rất có sao. La Lạp vừa chạm tay lên ngực là đã sợ tới mức không vững rồi. Thật ra chuyện này đều có nguyên nhân cả, Từ Huyết chẳng bao giờ nói điều vô nghĩa cả.

La Lạp từng bị sa vào ảo giác của Từ Huyết. Sau đó thì cô bị ám ảnh và gần như phát điên. Để chấm dứt sự yếu đuối của bản thân, La Lạp đã tự đâm vào ngực kết thúc mạng sống của chính mình.

Thoạt nghe qua thì chỉ có thể nhận xét hành động tự đâm chết mình của La Lạp bằng một từ: "Ngu". Nhưng sự thật thì nếu không ở trong trường hợp của La Lạp thì không thể hiểu được, vì cô không còn lựa chọn nào khác. Đó là điều mà Thần sắp đặt sẵn.

Ừ, về lý thuyết thì là Tiêu Phạm Nhạc sắp đặt sẵn.

Câu chuyện của La Lạp vốn là một câu chuyện khiến cô ta rất dễ bị các thành phần ghét bỏ bành bèo bỏ qua. Tuy nhiên người thích La Lạp cũng có không ít. Tất nhiên là nhờ vào tài đối trắng thay đen và miêu tả nội tâm độc đáo của Tiêu Phạm Nhạc.

Nói chung thì việc thoát khỏi di chứng của ảo giác là việc rất khó khăn. La Lạp đi từng dùng mạng đời, cô hiểu rất rõ.

Từ Huyết trôi nổi vài vòng trên không trung, ngón tay hơi đung đưa. La Lạp biết do cấu tạo của cơ thể và thần thức mà Từ Huyết không thể ngủ, vì thế cô tin chắc mình nói Từ Huyết nghe được.

- Chẳng lẽ mẹ cũng như tôi sao?

- Tương tự thôi. Lúc đó có mặt ở đó có cả Du Mộng, một trong các bậc thầy về ảo giác. - Từ Nguyệt trả lời - Ảo giác của Du Mộng có thể gây cảm giác đau giống như thật. Thậm chí có thể gây cảm giác với một người rằng người đó đã chết.

Một trong số các kẻ thù của Từ Huyết.

Tiêu Phạm Nhạc mà tinh táo thì nhất định sẽ ân hận chết vì tạo ra con quái này. Tuy nhiên hiện tại cô đang không tinh táo cho lắm.

- Phía sau còn thú vị hơn nhiều.

Từ Huyết buông một câu, mở mắt nhìn xuống.

Tiêu Chí Hào không thể rời đi, đành phải gọi An Như mang đồ lên. Mãi tới lúc Tiêu Phạm Nhạc ngủ thì Tiêu Chí Hào mới rời phòng. Từ Huyết hơi cười, bay theo.

Đám người nhìn nhau, sau đó đuổi theo Từ Huyết.

Tiêu Chí Hào tới chỗ của Y Lạc. Bà ta đang ngồi nhâm nhi tách trà hoa nhài tỏa hương thơm nhàn nhạt. Ngồi cạnh bà ta là Tiêu Chí Thanh. Tiêu Chí Hào kéo ghế ngồi xuống.

- Con bé tỉnh rồi à?

Tiêu Chí Hào xoa trán.

- Mẹ đừng có làm như mẹ không biết gì như thế. Con biết mẹ đang làm gì đấy.

Y Lạc hơi dừng lại. Bà ta nhấc mắt nhìn lên.

- Mẹ làm thế chỉ vì các con mà thôi.

Tiêu Chí Thanh hơi nhíu mày nhưng không nói gì.

- Vì bọn con? Con bé mới mười một tuổi, nó làm gì được bọn con?

Y Lạc uống trà, không đáp lời. Tiêu Chí Thanh đứng dậy rời đi. Tiêu Chí Hào vẫn kiên nhẫn nhìn Y Lạc chờ câu trả lời.

- Biết sao không?

Từ Huyết liếm môi đỏ mọng, cười ma mị.

- Ta nhớ mùi máu tanh rồi.

La Lạp nhìn Từ Huyết.

- Đừng nói là cô ta hiện hình rồi nhé?

Tiểu Phi đứng đưa chín cái đuôi hồ ly, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Ở đây chỉ có Từ Huyết có thể tùy ý trong việc để người khác thấy mình. Tuy nhiên những người thấy cô trong lúc bình thường sẽ không biết được khi nào thì người bình thường thấy được cô.

Từ Nguyệt đứng dưới đất, tỏa ra luồng khí đỏ đáng sợ. Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp chợt biến đổi, mọc răng nanh và sừng, mắt đỏ sáng lên, trông như ác quỷ.

- Cái gì vậy?

Tu Văn ôm Hải Nghiên, lùi lại mấy bước. La Lạp lùi lại, nắm đuôi Tiểu Phi kéo theo. La Lạp biết Từ Nguyệt rất trung thành với Từ Huyết. Từ Huyết nói một câu trên đùa thôi là Từ Nguyệt có thể thay Từ Huyết hủy diệt một thế giới.

Đáng sợ cực kì.

Từ Huyết hơi lắc lắc bàn tay.

- Thôi nào. Như vậy không vui.

Từ Nguyệt thu lại dáng bộ đáng sợ, yên vị đứng đó. Từ Huyết hơi động, cơ thể đã chuyển tới trước mặt Y Lạc. Móng vuốt nhọn lướt qua khuôn mặt và ta, trên môi cô nở nụ cười lạnh. Khuôn mặt Y Lạc bắt đầu chảy máu.

- "Ta là vị Thần của tử vong, ban tặng người lời nguyên của cái chết. Lấy máu và mạng sống làm cái giá, từ hắc ám ăn mòn sinh mạng. Hãy cúi đầu trước các vong linh, thực hiện mệnh

lệnh của hắc ám và trở thành nô lệ của bóng tối"

Móng vuốt của Tử Huyết vốn có màu đỏ, thế nhưng lại hút lấy máu trên mặt Y Lạc mà hóa thành đen.

- Đó là cái gì?

- Là một lời nguyền. - La Lạc đáp lời. - Tôi chưa từng thấy Tử Huyết dùng nó với ai cả. Dựa vào câu thần chú thì lời nguyền có vẻ không dễ nhai đâu.

Giọt máu trên mặt Y Lạc chảy xuống tách trà hoa nhài. Bà ta giật mình.

- Mẹ, mặt của mẹ.

"Đây sẽ là sự trừng phạt." Tử Huyết cố tình làm giọng mình vọng trong không gian, sau đó quay người bay đi.

Tiêu Chí Hào ngẩng đầu nhìn quanh. Không có ai cả. Anh quay qua Y Lạc. Bà ta sờ mặt mình, gào lên một tiếng.

- Vui thật đấy.

Tử Nguyệt buông một câu rồi quay lưng rời đi. Bốn người còn lại nhìn nhau, sau đó nhún vai rồi khỏi.

*tg: Ta có nên đăng truyện "Bối vì ta là mama của các người!" không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Suy nghĩ

Tiêu Phạm Nhạc trùm chăn ngồi trên giường. Tử Huyết không biết đã đi rút máu của ai về, ngồi trên không mà tự mình thương thức. Tử Nguyệt ôm vũ khí của mình, lau đi lau lại n lần. Tiểu Phi cuộn tròn trên giường ngủ, chín cái đuôi cứ đung đưa. Hải Nghiên uống trà, Tu Văn đọc sách. La Lạc ngồi cạnh giường tìm cách giải quyết vấn đề. Căn phòng tĩnh lặng cực kỳ. Chỉ nghe tiếng uống trà và máu của Hải Nghiên với Tử Huyết, cộng thêm tiếng lật sách của Tu Văn.

Cửa mở.

Sáu đôi mắt đỏ tối.

Tiêu Chí Hào nhìn quyển sách lật dở. Nó lập tức đóng lại và bay về phía giá sách. Anh nhìn tách trà lơ lửng, nó rơi xuống. Mắt vừa chuyển tới chiếc giường nơi đệm lồm xuong thì vết lồm biến mất. Chỉ có một đồng nước màu đỏ lơ lửng trên trời anh có nhìn sao nó vẫn ở yên đó.

Tiêu Chí Hào dụi dụi mắt, cho qua những thứ mình mới thấy. Trong nhà vài lúc anh cũng gặp hiện tượng đó rồi.

- A Nhạc.

Tiêu Phạm Nhạc động một cái đã lập tức núp xuống gầm giường.

Bởi vì Tiêu Phạm Nhạc sợ hãi nên đám người Tiêu gia mới mời tới mấy vị bác sĩ tâm lý. Nào đâu thấy mặt bác sĩ xong thì cô chẳng lại gần ai nữa. Tình trạng thật sự có phần không tốt, nhưng không ai xử lý được.

Tiêu Chí Hào thở dài.

- Nhờ hai người.

Nói rồi bỏ đi.

Lâm Phạm Nhạc và Lâm Phạm Hoàng bước vào phòng. Lúc đầu chỉ là ghé qua nói chuyện, mấy ngày này không thấy Tiêu Phạm Nhạc dùng kỹ năng Liên lạc nên có chút lo lắng. Sau đó thì bị đám người Tiêu gia nhò vả. Cũng tại hai người thân với Tiêu Phạm Nhạc.

- Em tưởng chị đã bỏ thói quen trốn dưới gầm giường khi sợ rồi?

Lâm Phạm Hoàng bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống. Không có ai đáp lời anh. Lâm Phạm Nhạc cũng vào phòng.

- Cô ấy bị sao vậy?

- Bị ảo giác sinh ra ám ảnh làm cho chức năng thần kinh có vấn đề. - La Lạc trả lời.

- Nghe có vẻ phức tạp. - Lâm Phạm Nhạc nhận xét.

Tử Huyết vừa uống xong máu, lại bắt đầu lơ lửng như con ma chết trôi. Lâm Phạm Nhạc nhìn Tử Nguyệt ngồi lau thứ sắc bén trên tay cô ta, có phần rùng mình. Tiểu Phi lác lác đầu, nhảy lên giường tiếp tục ngủ. Tu Văn lật quyển sách mình mới vừa cất lại ra đọc, Hải Nghiên ngồi đó không biết nghĩ gì. La Lạc xoa trán.

Một lũ vô tâm.

- Vậy giải quyết thế nào?

La Lạc trầm ngâm một lúc.

- Có ba cách. Thứ nhất là mẹ tự thoát khỏi ám ảnh, nhưng tỉ lệ thành công gần như bằng không. Thứ hai là dùng ảo giác khác để khống chế.

La Lạp liếc nhìn Từ Huyết, sau đó cúi đầu. Lâm Phạm Nhạc nhún mày.

- Còn thứ ba?

La Lạp chau chừ.

- Là dựa theo ám ảnh gặp phải để khắc phục.

- Không phải cách thứ ba rất khả quan sao?

- Vấn đề là ám ảnh mẹ gặp phải là bị giết. Cách để kết thúc nó chính là giết mẹ đấy.

-Hiểu rồi....

Lâm Phạm Nhạc đưa mắt nhìn Từ Huyết. Cô chắc chắn cái kẻ toàn năng này có thể giải quyết, nhưng hẳn là cô ta sẽ không giúp rồi.

Vụ này khó nhai đây...

- Không ai nghĩ tới Từ Nguyệt à? - Tu Văn hỏi.

Lập tức mọi ánh mắt đổ về phía Từ Nguyệt. Quả thật năng lực của Từ Nguyệt rất vượt trội. Tuy chỉ có Tiêu Phạm Nhạc là biết rõ năng lực của cô nhưng thật sự thì Từ Huyết đã có năng lực bằng một nửa Từ Nguyệt rồi. Nếu Từ Nguyệt ra tay có khi lại cứu được Tiêu Phạm Nhạc.

Chủ yếu là Từ Nguyệt chỉ nghe lời Từ Huyết....

- Đau đầu thật....

Lâm Phạm Hoàng gõ gõ ngón tay lên bàn.

- Nói đủ chưa?

Lâm Phạm Nhạc đưa mắt nhìn qua.

- Cuối cùng là có cách giải quyết không vậy?

Lâm Phạm Nhạc xoa trán không đáp. Lâm Phạm Hoàng vò đầu. Anh không thấy được đám người La Lạp, càng không nghe thấy họ nói gì cả. Anh chỉ nghe Lâm Phạm Nhạc nói thôi.

- Vậy cuối cùng làm sao đây? Để chị ấy như vậy à?

- Cũng không hẳn.... Có lẽ nên xem tình hình...

Lâm Phạm Nhạc đi về phía giường. Cô nhìn xuống gầm giường, chưa kịp gọi Tiêu Phạm Nhạc thì hơn mười tia sáng bay về phía cô. Cô lập tức né.

- Ma lực...

Tiêu Phạm Nhạc vừa khởi động kỹ năng Ma lực. Lấy chỉ số của cô có thể khiến Lâm Phạm Nhạc mất nửa thanh HP nếu dính đòn.

Kỹ năng Ma lực cho phép người dùng lấy một ký hiệu riêng. Trong thời điểm sử dụng kỹ năng, tùy theo ý muốn và số mana các ký hiệu đồng loạt xuất hiện, ma lực chuyển hóa từ mana sẽ hóa thành năng lượng. Đòn đánh này không chỉ gây sát thương còn gây ra hiệu ứng ảo giác nhẹ nữa. Hệ số chính xác tự động và sức sát thương của kỹ năng này tùy theo cấp độ. Cấp độ càng cao xác suất bắn trúng và lực sát thương càng cao. Ở cấp 100 kỹ năng này ngoại trừ đấu chính diện thì mục tiêu không thể thoát được.

- Tôi chắc là không tiếp xúc được rồi đấy.

Lâm Phạm Hoàng nhún mày. Lâm Phạm Nhạc nhìn qua Từ Huyết. Từ Huyết căn bản không thể thuyết phục, càng thuyết phục càng phản tác dụng. Điều này Tiêu Phạm Nhạc đã nói với cô rồi. Nhưng Từ Nguyệt thành thật, thẳng thắn và tử tế hơn Từ Huyết nhiều. Nếu thuyết phục, có lẽ nên thuyết phục Từ Nguyệt thì hơn.

Phiền phức thật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Giao dịch

Từ Nguyệt đưa mắt dò nhìn Lâm Phạm Nhạc, môi đỏ mọng hiếm có hơi cười.

- Được, thành giao.

Lâm Phạm Nhạc thờ phào. Quay qua gật đầu với Lâm Phạm Hoàng.

- Được rồi à?

- Được rồi.

Lâm Phạm Hoàng thở phào một tiếng. May mà trước kia anh vẫn hay bị chị đè đầu ra bắt nghe mấy câu chuyện chị viết. Tới bây giờ anh vẫn nhớ được nhân vật cô thích nhất, là chị em Từ Huyết.

Từ Huyết quan tâm Từ Nguyệt và Từ Vân, nhưng Từ Nguyệt hơn cả còn Từ Vân thì không để ý lắm. Tuy là đối với Từ Vân như vậy đã là xa xỉ nhưng tình cảm của Từ Huyết dành cho cô ta thua xa Từ Nguyệt. Từ Nguyệt thì gần như là xem Từ Huyết thành một loại tín ngưỡng bất từ rồi nên không nói. Với Từ Vân thì Từ Nguyệt trong đầu luôn cho rằng cô ta là đồ chơi của mình, thật ra tình cảm có phần lệch rồi nhưng cô không biết, vẫn giữ mãi suy nghĩ đó. Cô cứ vậy thích ôm Từ Vân như một món đồ chơi đi khắp nơi.

Nên là lấy việc triệu hồi Từ Vân làm cái giả để trao đổi hoàn toàn có thể khiến Từ Nguyệt đồng ý.

Từ Huyết cũng chẳng ngăn cản, vẫn còn trôi trôi trên không. La Lạp đem cô ta buộc lại tránh trôi ra khỏi phòng lúc mở mắt lại theo thói quen thấy cánh lạ là lại phá hủy.

- Cút ra đây.

Lâm Phạm Nhạc che mắt, lắc lắc đầu. Từ Nguyệt này quá bạo lực rồi.

Lâm Phạm Hoàng cảm thấy hơi lạnh gáy.

Từ Nguyệt là loại người không có hạt nhe nhằng gì. Vứt ra một câu mà Tiêu Phạm Nhạc không chịu ra khỏi gầm giường là sắc mặt đã không tốt. Bàn tay hơi động liền dùng ma thuật đem Tiêu Phạm Nhạc lôi ra khỏi gầm giường mặc cho cô vùng vẫy.

Thật ra Lâm Phạm Hoàng không nên thấy Tiêu Phạm Nhạc bay.

Lâm Phạm Nhạc đem Lâm Phạm Hoàng đang muốn giải thoát chị gái lôi ra. Từ Nguyệt vung vẩy ngón tay, cho Tiêu Phạm Nhạc bay mấy vòng trên không trung. Trong lúc không ai chú ý, ngón tay Từ Huyết hơi động, khoé môi cong lên rồi lại về như cũ.

Tiêu Phạm Nhạc la hét khàn cả giọng. Từ Nguyệt gõ gõ bộ vuốt nhọn lên bàn, hơi nhíu mày. Về mặt lý thuyết thì nên tạo ra ảo giác để giải quyết. Về mặt ảo giác cô cũng không tệ lắm, nhưng hành hạ trước rồi xử lý sau cũng được.

Từ Nguyệt bấm đốt ngón tay, lăm lăm

- Tay, chân, đầu, ngực, bụng, mắt, tai...

La Lạp nhìn theo mà tê dại cả da đầu. Tiểu Phi hóa thành hình người, ngồi trên ghế ôm một cái đuôi nhìn lên.

- Bay nhanh quá rồi, ta không thấy mẹ đâu nữa.

- Có bị cọ xát với không khí rồi cháy thành than không nh?

- Có khả năng đó.

Lâm Phạm Nhạc khô lời nhìn La Lạp và Tiểu Phi nói chuyện. Từ Huyết vẫn còn lăm lăm. Hết các bộ phận ngoài cơ thể thì lại đếm tới nội tạng với cả khớp xương và dây thần kinh. Đếm chưa hết một lượt thì Tiêu Phạm Nhạc đã thôi la hét rồi. Từ Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Từ Huyết.

- Từ Huyết.

Từ Huyết búng tay, sợi dây La Lạp dùng để buộc cô ta biến mất. Cô ta đưa mắt nhìn qua.

- Du Mộng có để lại lời nhắn.

Từ Huyết phát phát tay không đáp. Từ Nguyệt vung tay, sau đó quay về vũ khí của mình tiếp tục lau. Tiêu Phạm Nhạc ngã từ trên trần xuống. Lâm Phạm Hoàng vội đẩy Lâm Phạm Nhạc ra rồi lao tới đỡ.

May chưa ngã gãy xương.

- Chết chưa?

Từ Huyết dùng móng nhọn chọc chọc trán Tiêu Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc xoa trán.

- Đùng có chọc nữa. Vuốt của cô nhọn lắm, còn chọc nữa là chết thật đấy.

Từ Huyết hơi nghiêng đầu kêu "tắc" một cái, tiếp tục chọc chọc trán Tiêu Phạm Nhạc. Lâm Phạm Nhạc nhìn Tiêu Phạm Nhạc. Số HP của Tiêu Phạm Nhạc chỉ còn 1, hiệu ứng bây giờ không phải hiệu ứng yếu ớt nữa mà là hiệu ứng tử vong rồi. Lâm Phạm Nhạc lục lọi lại trong các vật phẩm của mình, tìm vật phẩm hồi HP.

[Đã sử dụng thuốc hồi HP cao cấp]

Chỉ số HP của Tiêu Phạm Nhạc đầy lại.

- Xong rồi.

Tiêu Phạm Nhạc ho mấy tiếng, mở mắt. Lâm Phạm Hoàng mừng rỡ thở phào một cái. Qua chuyện hôm nay anh chợt nhận ra mình nên bước vào con đường tỷ khổng, hoặc theo chị anh thì là siscon ấy. Lolicon cũng được. Bà chị này của anh mà chết thì đời này của anh không đáng để....

- Má ơi!

Tiêu Phạm Nhạc gào lên một tiếng, đập thẳng vào mặt Lâm Phạm Hoàng.

- Em có thể xác định chị đã bình thường... Nhưng mà có thể đừng đập vào mặt em được không há??? Cảm xúc của em đang dâng trào đây, chị đúng là đồ phá hoại!!!

Lâm Phạm Hoàng gào lên với Tiêu Phạm Nhạc, thà cô lăn xuống đất. Tiêu Phạm Nhạc bò dậy, xoa xoa đầu.

- Im đi, mày thì biết cái gì. Chị mới mơ thấy một giấc mơ kinh khủng, mở mắt ra thấy mặt mày đúng là hết cả hồn.

- ...

Lâm Phạm Nhạc đứng dậy, ngồi dang hoàng vào ghế.

- Thế, rốt cuộc chị mơ thấy cái gì?

Sắc mặt Tiểu Phạm Nhạc tối sầm xuống, không trả lời. Từ Huyết giờ ngón tay bắt đầu đếm.

- Bị chặt tay chặt chân, bỏ lên lò nướng, sau đó sống lại thì bị luộc, bị ép dẻo, rồi bị khoét não....

- Đùng kè nữa, thấy ghê quá!

La Lạp gào lên. Từ Huyết ngẩng đầu nghĩ nghĩ, kể tiếp qua một lượt. Bởi Lâm Phạm Hoàng không nghe thấy nên Lâm Phạm Nhạc còn theo Từ Huyết nói nhắc lại một lượt.

Tập thể Tiểu Phạm Nhạc, Lâm Phạm Hoàng và đám người La Lạp:

-

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Sắp xếp

Tiểu Phạm Nhạc ôm cổ Lâm Phạm Hoàng, yên vị trên lưng không chịu rời. Lâm Phạm Nhạc gượng cười.

- Tiểu chủ tịch, cái này....

Từ Huyết dùng cái bộ vuốt sắc nhọn của cô ta chọc chọc vào mặt Tiểu Gia Huy rồi sau đó buồn chán bỏ đi. Lâm Phạm Nhạc cố nhịn cười, trong khi đám La Lạp đã ôm bụng cười sặc sụa lúc Tiểu Phi nhảy lên đầu ông ta làm trò với mấy cái đuôi trắng. Mặc dù đối với đồ vật đám người này có tương tác được nhưng với con người mức độ tương tác đều có giới hạn. Khi họ chạm vào không ai cảm giác được cả.

Tiểu Gia Huy xoa xoa trán. Tiểu Chí Hào đi tới muốn bế Tiểu Phạm Nhạc thì bị Lâm Phạm Hoàng ném cho một ánh mắt kiểu "mày dám động vào con bé thì đi chết sớm đi". Tiểu Chí Thanh lúc này ra tay, có điều còn chưa để Lâm Phạm Hoàng cho anh cái nhìn nào thì Tiểu Phạm Nhạc đã lấy tay đập thẳng vào mặt anh một cái rồi la hét như kiểu anh là con quái của địa đồ cao cấp trong Phong Thần. Tiểu Chí Long thì chân chó đứng cạnh nữ thần Lâm Phạm Nhạc của anh ta, chưa có cơ hội bị Tiểu Phạm Nhạc làm cho nhục mặt. Tiểu Chí Phong chẳng thèm nhìn quay mặt đi mất.

- ...

Trong phòng im lặng chỉ còn mỗi Tiểu Phạm Nhạc la hét đuổi Tiểu Chí Thanh đi. Lâm Phạm Hoàng vỗ vỗ vai Tiểu Phạm Nhạc trấn an máu điên xuất quá trớn của cô. Lâm Phạm Nhạc lác lác đầu. Tiểu Gia Huy cân nhắc một hồi.

- Cô Lâm, nếu đã thế này thì phải phiền cô chăm sóc A Nhạc một đoạn thời gian rồi...

Lâm Phạm Nhạc nở một nụ cười tiêu chuẩn.

- Không phiền không phiền. Ngài nói quá rồi.

Y Lạc bị vương phải lời nguyên của Từ Huyết vết thương trên mặt trông rất ghê rợn. Thật sự thì không nên để trẻ con thấy. Hơn nữa có vẻ ở nhà không phải lựa chọn tốt cho cô, vì tình trạng của cô hình như chưa hết hẳn. Thấy bộ dạng cô đem Tiểu Chí Thanh thành con quái của địa đồ cao cấp trong Phong Thần kia ai chẳng nghĩ thế.

Dựa vào bộ dạng chỉ có chị xinh đẹp của Tiểu Phạm Nhạc, Lâm Phạm Nhạc thành công ôm bảo bối về nhà.

Lâm Phạm Hoàng vừa lái xe vừa làm nhảm:

- Chị càng ngày càng khó ưa đó biết không?

Tiểu Phạm Nhạc ngồi ghế sau với Lâm Phạm Nhạc, bấu môi. Cô ôm Lâm Phạm Nhạc, cọ cọ.

Từ Huyết và Từ Nguyệt vẫn còn lảng vảng ở Tiểu gia, La Lạp ở lại trông chừng hai người họ để còn kịp báo động. Tiểu Phi cuộn người trên đùi Hải Nghiên đang ngồi trên ghế phụ lái, thông thả vầy vầy chín cái đuôi hương thụ vuốt ve. Tu Văn ngồi trên nóc xe, có vẻ không thích thú lắm với việc Hải Nghiên vuốt con hồ ly trắng mà không phải anh.

Xe về tới nhà của Lâm Phạm Hoàng.

- Sao lại về đây?

- Tại vì em lái xe.

- Vậy lên xe đi, chị lái.

- Còn không xem lại bộ dạng của chị đi.

- Thế nào hả?

- Ai lại để con nhóc mười tuổi lái xe bao giờ!

- Chị đây ba mươi tuổi rồi!

- Chị còn biết chị già vậy rồi hả? Bớt ầu trĩ đi!

- Cái thằng nhóc này...!

Lâm Phạm Nhạc đem Tiêu Phạm Nhạc đang muốn giờ ngón bạo lực kéo lại.

- Thôi được rồi, đầu mà chẳng được!

Tiêu Phạm Nhạc hừ hừ mấy tiếng, coi như bỏ qua. Cô ôm Mộ Mộ đi vào nhà. Lâm Phạm Nhạc lắc lắc đầu, đi theo sau. Tiêu Phi ba người cũng bước vào, Lâm Phạm Hoàng vào phòng sau cùng.

Trong nhà khá bừa bộn.

- Mà không biết dọn dẹp là gì à?

Lâm Phạm Hoàng dọn sơ sơ phòng khách, không nói gì. Tiêu Phạm Nhạc trèo lên ghế.

- Kiếm gì ăn đi. - Cô ra lệnh.

- Há? Sao em phải làm?

- Loli là để nâng niu.

- Em lập tức có thể đem chị vứt ra ngoài.

- Xin mời.

-Thua chị rồi.

Lâm Phạm Hoàng lết xác xuống bếp. Lâm Phạm Nhạc ngồi xuống đối diện Tiêu Phạm Nhạc.

- Đuổi cậu ta đi làm gì vậy?

Tiêu Phạm Nhạc nằm dài xuống ghế.

- Không có gì, tôi chỉ là muốn hỏi cô một chút. Chuyện thù hận của cô như thế nào rồi? Có sắp xếp gì không?

- Sắp xếp?

- Không phải muốn giết Lộ Quan Vũ gì đó sao?

Lâm Phạm Nhạc cup mắt, chìm vào trong trầm mặc. Tiêu Phạm Nhạc nhìn cô ta chăm chăm.

- Tôi bị hệ thống cấm rời khỏi thành phố. Đợi cấm chế kết thúc tôi sẽ rời đi. Trước khi đi tôi định sẽ già chết, sau đó lặn lẽ biến mất, sẽ không cho Lâm Phạm Hoàng biết. Mọi chuyện tôi cũng đã bàn tính cả rồi.

- Nghe có vẻ khả thi. Thật sự thì tôi muốn ngăn cô đấy, nhưng thôi cô cứ đi con đường cô chọn đi. Có việc gì tôi sẽ giúp cô.

Lâm Phạm Nhạc hơi e ngại nhìn Tiêu Phạm Nhạc.

- Nhưng như vậy thì danh tiếng của cô sẽ kết thúc ở cái chết này.

Tiêu Phạm Nhạc lắc đầu.

- Không, tôi nghĩ rồi. Thật ra mục đích của tôi chỉ là giết Tần Hàn thôi, không phải trở thành ảnh hậu. Có lẽ tôi không hợp với ca hát. Dù có mượn hình ảnh cũ của Lâm Phạm Nhạc thì tính ra cũng còn nhiều gian nan lắm. Cái giới giải trí này cứ như chơi game vậy, chơi qua rồi không có hứng thú để chơi lại từ đầu. Tôi vẫn nên hưởng thụ cuộc sống loli của Tiêu tiểu thư thôi.

Lâm Phạm Nhạc phì cười, không có ý kiến gì. Vừa lúc Lâm Phạm Hoàng từ dưới bếp gọi vọng lên. Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ, lon ton chạy xuống.

- A Nhạc.

- Há?

- Có cái này không biết nên nói cô không...

- Nói đi.

- Cái tên Lâm Phạm Hoàng.... Tôi thấy khá quen....

Tiêu Phạm Nhạc quay lưng đi thẳng xuống bếp, làm như không nghe thấy. Lâm Phạm Nhạc thở ra một hơi, bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thiết kế ngoại hình

[Kinh nghiệm đã đủ, ký chủ lên cấp. Đã đủ điều kiện, mở vật phẩm bí ẩn. Ký chủ nhận được hai gói ngoại hình. Để bắt đầu thiết lập ngoại hình, vui lòng nâng cấp kỹ năng cải trang]

Tiêu Phạm Nhạc về cảm. Cô chẳng còn nhớ cái vật phẩm bí ẩn này cô nhận lúc nào nữa rồi. Nhưng nó có vẻ là có ích.

- Ngoại hình làm được gì?

[Trợ giúp ký chủ trở lại hình dạng người lớn. Yêu cầu ít nhất kỹ năng Cải trang phải đạt cấp 50. Gói ngoại hình có tính năng thay đổi khuôn mặt, dáng người không thể đổi]

Tiêu Phạm Nhạc ngẫm nghĩ. Cơ thể trẻ con quả thật có chút bất lợi. Như vậy có cơ thể người lớn phòng hờ chắc cũng được.

- Vậy nâng cấp kỹ năng Cải trang đi.

[Ký chủ có 1000 điểm trưởng thành, đang tiến hành đổi qua điểm kỹ năng với giá hai điểm trưởng thành bằng một điểm kỹ năng. Đang tiến hành giao dịch, vui lòng đợi]

Tiêu Phạm Nhạc để lại Mộ Mộ trên ghế, đi xuống bếp lấy ít trái cây rồi quay trở lại.

[Hoàn tất giao dịch. Ký chủ còn lại 902 điểm trưởng thành. Tiến hành tạo ngoại hình. Ký chủ xin lựa chọn chỉ số]

Tiêu Phạm Nhạc cắn trái táo, bắt đầu chỉnh chỉ số theo yêu cầu của Mộ Mộ. Ngoại hình đầu tiên cô chọn dáng người giống hệt Lâm Phạm Nhạc. Ngoại hình thứ hai thì trông tầm thường hơn, nhưng có vẻ nhanh nhẹn, cũng có điện nước đầy đủ. Máu tóc, máu mắt, máu da, khuôn mặt,... đều có thể thay đổi tùy ý dựa vào kỹ năng Cải trang. Chỉ là về dáng người thì không đổi được.

[Hoàn tất thiết lập hai ngoại hình. Ký chủ nhận được danh hiệu Người bí ẩn, khởi động hiệu ứng Tầng hình]

- Nó là hiệu ứng gì? Tầng hình được à?

[Kỹ năng Thông thái chưa đủ cấp độ]

- ...

Kỹ năng Thông thái đã cấp 30 còn chưa đủ. Rồi bộ cái hiệu ứng này bá lắm hay gì? Hay phé đến độ nhìn không ra?

[Thông tin ký chủ đang được cập nhật.

Tên: Tiêu Phạm Nhạc

Danh hiệu: Sát thủ (đang sử dụng) (hiệu ứng Dọa nạt), Thực tập sinh, Kẻ bạo lực, Người mới, Kẻ lừa dối, Con mồi, Thợ săn (hiệu ứng Theo dõi), Thần (hiệu ứng Kiểm soát), Người bí ẩn (hiệu ứng Tầng hình)

Giới tính: nữ

Tuổi: 11

HP: 3000/3000 (Tự động phục hồi: 50/1 giờ)

Lực sát thương: 50

Lực phòng thủ: 30

Mana: 400/400

Kỹ năng: Né tránh cấp 20, Thông thái cấp 30, Mê hoặc cấp 20, Tăng tốc cấp 30, Cắm kỵ cấp 2, Lừa gạt cấp 20, Khéo tay cấp 20, Thành thực cấp 2, Phục hồi cấp 28, Liên lạc cấp 100, Giã giọng cấp 7, Ma lực cấp 20, Kháng nhiệt cấp 13, Mắt quỷ cấp 19, Kháng độc cấp 17, Thiết lập cấp 14, Cải trang cấp 50.

Vật phẩm: thuốc hồi HP tổ đội cao cấp, gói tình huống, 3 thẻ triệu hồi chỉ định nhân vật, thuốc hồi mana tổ đội cao cấp, thuốc độc, kim châm, đạo cụ mưa, đạo cụ ánh sáng

Trang bị: Jewelry, Hoa Vũ, Khuyết

Ngoại hình: 3 (đang sử dụng: mặc định)

Điểm trưởng thành: 902

Kinh nghiệm: 100/1100

Cấp độ: 50

Số nhân vật đã triệu hồi: 300

Xác định đối thủ: 3

Xác định đồng minh: 6

Thông tin của ký chủ sẽ được cập nhật thêm]

- Ở từ khi nào số nhân vật triệu hồi lại tăng rồi? - Tiêu Phạm Nhạc ngơ ngác hỏi.

[Hệ thống tự động triệu hồi]

-

Hệ thống càng ngày càng lộng hành. Triệu hồi cũng chẳng nói một tiếng. Thật tức chết mà!

[Mở vòng tàn sát]

- Há? - Hình như cô vừa nghe thấy gì đó?

Mộ Mộ làm như vừa rồi nó chẳng nói gì cả. Con thỏ bông ôm cái gối dọn dẹp như đúng rồi. Tiêu Phạm Nhạc lại ăn táo, ngồi nghĩ vớ vẩn.

Từ trên lầu Lâm Phạm Nhạc đi xuống. Cô ăn mặc đơn giản với quần áo năng động khoác thêm áo khoác mỏng, đội mũ vành, đeo kính không độ, mang theo túi xách.

- Cô chuẩn bị lâu quá đó Lâm Nhạc.

Lâm Phạm Nhạc gượng cười, chân đã bước xuống tới nơi.

- Tôi gặp chút rắc rối với việc trang điểm. Cô thì nhanh rồi.

- Ủ, con nít thì chỉ có thay đồ và buộc tóc thôi.

- Cô vẫn thích kiểu dễ thương nhì.

- Loli là dễ dễ thương mà.

- Là thật nhì...

Lolicon lạ thật...

Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ đang chăm chỉ với việc đem cái gối chạy qua chạy lại từ đầu này qua đầu nọ của chiếc ghế dài. Cô đứng dậy, đi trước.

- Đi thôi.

Hôm nay Tiêu Phạm Nhạc đi với Lâm Phạm Nhạc đi mua sắm. Thật ra là kiếm chuyện giải sầu thôi. Mới buổi sáng Tiêu Phạm Nhạc đi học lại tự dưng lại thấy mình như là người tồi cổ sau tiết thủ công với lại mỹ thuật, sau đó nghĩ nên mua thêm vài thứ đồ. Cô khá thích việc vẽ, chỉ là không biết vẽ. Cô muốn mua vài thứ vật dụng phục vụ cho việc này.

Cũng tại mới vào năm học đã nghỉ học lại chẳng lúc đi học lại lơ lơ.

Sẵn tiện cô cũng muốn mua vài món đồ dễ thương, dạo quanh trung tâm thương mại vài vòng. Phụ nữ vẫn luôn thích việc mua sắm nên chẳng có gì lạ cả. Dù sao tiền dùng cũng không hết. Suốt ngày có làm gì đâu, không đi mua sắm kể cũng buồn. Lỡ có hết tiền cũng còn có thằng em giàu có nuôi mình.

Đời còn cần gì hơn.

Cảm giác rất tốt. Nuôi em trai quả thật không uổng công mà!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nghi ngờ

Tiêu Phạm Nhạc thân nhỏ nhắn lại mang cả đống đồ chạy khắp nơi. Mỗi giá đồ lại lấy vài thứ, nhân viên chạy theo còn không kịp. Lâm Phạm Nhạc đứng phía xa xoa xoa trán. Lúc cô ta còn sống ở cái thân thể Lâm Phạm Nhạc này thì kiêu sa lãnh ngạo bao nhiêu, giờ thì càng nhìn càng thấy là một con nhóc ngô ngáo. Thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Lâm Phạm Nhạc quay lưng, xem xét vài món đồ trên kệ trong lúc chờ đợi. Đây chỉ là một hiệu sách nhỏ, không đông người lắm, thái độ của nhân viên cũng tốt nên Lâm Phạm Nhạc cũng an tâm. Cô sợ nhất là ra đường gặp fan. Mặc dù fan của Lâm Phạm Nhạc rất ngay ngắn, không có nhao nhao nhưng cũng chẳng thiếu mấy fan nào tàn kích động. Cô chẳng có bản lĩnh trấn áp fan như Lâm Phạm Nhạc thật sự, thế nên là khá đau đầu.

- A!

Lâm Phạm Nhạc nhú mày quay lại. Cô xoa trán. Đây, lại chạy lung tung đi, va phải người khác rồi.

Lâm Phạm Nhạc đi tới gần, đỡ Tiêu Phạm Nhạc dậy. Người va phải Tiêu Phạm Nhạc đang định đỡ cô dậy ngượng ngừng thu tay lại. Đó là một chàng trai trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi. Anh ta cúi đầu nhặt mấy món đồ rơi dưới đất.

- Em không sao chứ?

Tiêu Phạm Nhạc lắc lắc đầu, nhận lấy món đồ trong tay anh ta.

- Thật xin lỗi.

- Không sao, do con bé chạy lung tung thôi.

Lâm Phạm Nhạc lịch sự đáp lại, nắm tay muốn dẫn Tiêu Phạm Nhạc đi.

- O, tiền bối.

Lâm Phạm Nhạc quay lại. Người kia cười rạng rỡ. Quả thật là một thanh niên tỏa sáng.

- Tiền bối không nhận ra tôi à?

Tiêu Phạm Nhạc ngẩng đầu nhìn. Quả thật trông quen. Là một người mới, lúc trước khi chết trong bộ phim cuối cùng đó của cô cậu ta có đóng một vai nhỏ. Lúc đóng phim cô có giúp đỡ cậu ta, phỏng vấn cũng khen vài câu, bây giờ danh tiếng hình như rất tốt. Trước kia cậu ta từng là fan của cô, mấy lần gặp mặt fan đều thấy cậu ta nên cũng có chút ấn tượng.

Tiêu Phạm Nhạc dùng kỹ năng liên lạc, có thể nói cho Lâm Phạm Nhạc nghe mà không ai nghe thấy.

"Là Mạnh Hùng. Từng đóng chung, cũng từng là một fan của tôi"

- Mạnh Hùng đúng không?

- Vâng. Không ngờ tiền bối vẫn nhớ.

- Cậu cũng nổi bật mà.

Mạnh Hùng chỉ cười.

- Phải rồi tiền bối, sẵn gặp mặt tôi có chút chuyện muốn nói. - Mạnh Hùng hạ giọng - Tần Hàn đó sau khi rời khỏi giới giải trí thì bật vô âm tín. Nhưng mà hôm trước tôi có nhìn thấy cô ta nói chuyện với em trai tiền bối.

- A Hoàng?

- Tiền bối không biết sao? Ày dà...

Lâm Phạm Nhạc nhú mày.

- Cậu nói chuyện này cho tôi làm gì?

Mạnh Hùng gãi đầu.

- Tôi chỉ là tò mò họ nói chuyện gì, nhưng mà tiền bối cũng không biết thì tôi chịu rồi.

Mỉm mắt Lâm Phạm Nhạc giật giật. Tên này cũng có máu bắt quái thật đấy.

- Cậu sau này không nên nói linh tinh, có ngày chuốc họa vào thân.

Mạnh Hùng đứng nghiêm chỉnh.

- Vâng, tiền bối!

- Không có gì thì tôi đi trước đây.

Lâm Phạm Nhạc quay lưng, dắt Tiêu Phạm Nhạc rời đi. Vừa tính tiền xong cả hai liền rời khỏi hiệu sách. Trên xe, sắc mặt Tiêu Phạm Nhạc trầm trọng hẳn.

- Tôi nghi ngờ tên Mạnh Hùng đó. - Lâm Phạm Nhạc lên tiếng.

- Không đâu. Mạnh Hùng là một trong những fan trung thành của tôi ngay từ khi tôi chưa nổi tiếng. Hơn nữa tính cách cậu ta rất ngay thẳng.

- Cô tin cậu ta như vậy?

Tiêu Phạm Nhạc nhếch môi cười nhạt.

- Không hẳn. Chỉ là Mắt quý nói cho tôi biết.

Mắt quý là kỹ năng nhìn được những chuyển biến bất thường trong cơ thể, nhìn được điểm yếu và đôi khi là cả những suy nghĩ nữa. Mắt quý là kỹ năng rất lợi hại, Tiêu Phạm Nhạc đã rất dày công để nâng cấp được nó. Dựa vào Mắt quý có thể thấy được người khác có nói dối không, vì người nói dối tim thường đập nhanh hơn. Tuy rằng có người nói dối lợi hại đến mức có thể thần nhiên, nhưng thật sự cũng có thể tin được. Đối với Mạnh Hùng và mức độ diễn xuất của cậu ta cô hiểu khá rõ, cô có thể xác định cậu ta không nói dối.

- Vậy Phạm Hoàng thế nào?

Tiêu Phạm Nhạc xoa trán.

- Kệ nó đi. Nó muốn làm gì thì làm, tôi không muốn quản. Ngược lại thì có một số chuyện tôi cảm thấy đáng quan ngại hơn.

Lâm Phạm Nhạc hơi nhướn mày với ý hỏi, nhưng không lên tiếng. Tiêu Phạm Nhạc thờ dãi ù rừ.

- Với cái lời nguyện trên mặt Y Lạc tôi thề với cô tôi không sống yên ổn nổi.

- Há?

- Tôi biết cô nghĩ nó là lời nguyện trên Y Lạc không liên quan tới tôi.

Tiêu Phạm Nhạc phát phát tay. Lâm Phạm Nhạc chỉ cười.

- Cái lời nguyện đó xuất hiện trong chương mới nhất mà tôi đăng. Chương này nhắc tới lời nguyện này, là một trong những lời nguyện đáng sợ nhất mà Từ Huyết từng dành cho nhân loại. Tuy tôi chưa có nhắc tới cách Từ Huyết dùng ở hiện tại nhưng tôi đã nhắc tới quá khứ trước khi tôi bắt đầu câu chuyện rằng có dùng. Đó là lời nguyện mà nếu như con người thay đổi theo hướng tích cực, hoặc thay đổi mục tiêu hay đại loại thế, thì sẽ bị lời nguyện hành hạ. Nói một cách đại khái, người mắc phải lời nguyện phải tiếp tục đi con đường đang đi, làm việc đang làm, theo đuổi mục đích đang theo đuổi. Bất cứ thay đổi trong suy nghĩ nào của họ cũng khiến lời nguyện ứng nghiệm. Đặc biệt là lời nguyện này còn có thể cố định ý nghĩ của họ nữa.

-Chắc là tôi sắp hiểu được.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phát giác

-Chắc là tôi sắp hiểu được.....

- Bỏ đi, cô sẽ không hiểu đâu. Nói chung nó bất lợi cho tôi. Khi vết thương của Y Lạc lành thì lời nguyên không thể gỡ bỏ được nữa nên tôi nghĩ chắc là nên loại bỏ bà ta rồi.

Lâm Phạm Nhạc từ chối cho ý kiến, chăm chú lái xe. Tiêu Phạm Nhạc cup mắt suy nghĩ.

Sự thật là cô lo lắng về Lâm Phạm Hoàng hơn. Nhưng cô không định xen vào. Mọi thứ sẽ ổn, cô tin tưởng em trai cô. Chỉ là lo lắng thì không tránh khỏi được.

Lâm Phạm Nhạc đưa Tiêu Phạm Nhạc đến trung tâm mua sắm.

Tiêu Phạm Nhạc nghĩ mình nên mua vài thứ lấy lòng mấy "người nhà" của cô. Y Lạc tùy tiện nhặt cái gì đó coi như có là được. Tiêu Gia Huy thì hẳn là có thể tặng một cái đồng hồ do con gái ngoan ngoan chọn, đủ khiến ông ta vui vẻ. Tiêu Gia Nguyên già rồi, quà không thể quá màu mè kiểu cách. Có lẽ chọn cho ông ta ít trái cây là ổn. Dù sao cô cũng không thích ông ta cho lắm.

Còn lại mấy ông anh của cô. Với tên Tiêu Chí Long thì cô tự ký vào một cái áo đưa cho anh ta cũng đủ khiến anh ta cung phụng cô cả tháng rồi. Tiêu Chí Phong hơi khó chiều, nhưng với loại con nít già trước tuổi như nó thì một quyển sách thiên văn với vài bộ sách khác hẳn là thuyết phục được. Tiêu Chí Thanh là người của công việc, mẫu đàn ông tiêu biểu. Anh ta khá dễ tính với việc được tặng thứ gì, nên tặng một cái USB hay cả vật gì đó cũng có thể khiến anh ta hài lòng.

Còn Tiêu Chí Hào mới là vấn đề lớn. Với một thần tượng nổi tiếng ngày nào cũng có quà như anh ta thì thật sự rất khó chọn quà. Riêng việc ngày nào anh ta cũng dành thời gian mở quà của fan với cái vẻ mặt sao cũng được là biết rồi.

Lâm Phạm Nhạc không xen vào quyết định của Tiêu Phạm Nhạc. Dù sao thì tiền để thanh toán cũng từ thẻ Tiêu Gia Huy gửi cho cô. Bởi vì phải nhờ cô chăm sóc cho Tiêu Phạm Nhạc nên ông ta mới gửi thẻ. Cô là người thẳng thắn, mà dựa trên tính cách của Lâm Phạm Nhạc thì cũng không có lý do gì để từ chối. Đối với Tiêu gia bao nhiêu đây lại không là gì cả.

Hai người đi từ trưa, mãi đến xế chiều vẫn chưa định rồi đi. Phụ nữ mà, mua sắm vẫn luôn cần nhiều thời gian.

Tiêu Phạm Nhạc vẫn chưa chọn được món quà nào cho vừa ý. Cô và Lâm Phạm Nhạc chọn được rất nhiều đồ, vừa đồ ăn, lại có quần áo, đồ dùng, đồ trang trí, thậm chí đồ thủ công bút viết giấy mực kim chỉ vài vốc đều cần quét một lượt. Tuy mang về không có làm gì, nhưng để trong nhà lâu lâu rảnh rồi mang ra bày bừa cũng chẳng hại gì. Thế nhưng cô vẫn chưa chọn được đồ cho Tiêu Chí Hào.

- Chị Lâm?

Lâm Phạm Nhạc quay lại. Người thanh niên ăn mặc tùy tiện, đeo khẩu trang đi tới trông rất quen mắt. Tất nhiên cô nhận ra là ai.

- Tiêu Chí Hào đấy à?

- Chị nhận ra tôi nhỉ? Ánh mắt vẫn còn tốt.

Tiêu Phạm Nhạc quay lại. Tiêu Chí Hào tháo khẩu trang, cúi đầu mỉm cười.

- A Nhạc thấy anh có vui không?

Tiêu Phạm Nhạc bĩu bĩu môi, gờ chân đá vào chân anh một cái rồi lon ton chạy đi. Tiêu Chí Hào cười khổ.

- Con bé sao vậy chứ...?

Lâm Phạm Nhạc nhìn theo Tiêu Phạm Nhạc, hơi cười.

- Đang đau đầu chọn cái gì để tặng cậu đấy.

- Bất ngờ nhỉ?

Lâm Phạm Nhạc chỉ cười không đáp.

- Cậu làm gì ở đây?

- Mua vài thứ đồ ấy mà.

Tiêu Chí Hào nhún vai. Lâm Phạm Nhạc rũ mắt. Thiếu gia như cậu ta thứ gì lại chẳng có sẵn. Tới trung tâm thương mại thế này hẳn là có hện ai đó. Tầng trên cùng có một khu cà phê nhà hàng, cảnh cũng khá đẹp.

- Cậu nói xem cậu cần mua thứ gì?

Tiêu Chí Hào lắc đầu. Anh thừa biết giấu không được. Thật ra thì cũng không cần thiết phải giấu, nên cũng chẳng cần giấu gì lắm.

- A Hoàng dặn tôi nói với chị như thế.

- À.

Lâm Phạm Hoàng biết lịch trình hôm nay của cô và Tiêu Phạm Nhạc. Tuy việc anh ta hẹn ai, làm gì chẳng nguy hại tới cô, nhưng việc cố tình giấu khiến cô hơi khó chịu. Trông thái độ của Tiêu Chí Hào thì chắc là Lâm Phạm Hoàng cũng không ép phải cố giấu, nhưng chắc là không có ý định tiết lộ gì hơn.

Tiêu Phạm Nhạc lại chọn thêm được một vài thứ đồ, lạch bạch chạy tới.

- Chị xinh đẹp, chúng ta đi nơi khác xem thôi.

Lâm Phạm Nhạc gật đầu, dắt tay Tiêu Phạm Nhạc.

- Tôi đi trước.

- Tạm biệt.

Tiêu Phạm Nhạc cup mắt.

- Về thôi.

- Sao vậy?

- Mua đủ rồi.

Lâm Phạm Nhạc tuy thắc mắc việc thái độ của Tiêu Phạm Nhạc thay đổi, song không hỏi gì. Tiêu Phạm Nhạc cũng im lặng. Cô nhìn mảnh giấy trong tay.

"Mười hai giờ, khu rừng phía nam"

Môi kín đáo giương lên, Tiêu Phạm Nhạc cười lạnh. Khu rừng phía nam thành phố ở không xa lắm với nhà của Lâm Phạm Hoàng, khoảng hai cây số. Tiêu Phạm Nhạc đã sớm xem xét chỗ đó, vì an toàn của thằng em chết bầm. Ở đó có mấy căn nhà gỗ rất đẹp để người tới du lịch ở lại.

Nếu không phải người đưa cô mảnh giấy này nói cô giao cho Lâm Phạm Hoàng, cô sẽ vứt nó và không để tâm gì rồi. Xem ra là bởi vì xem cô là trẻ con nên mới đưa cho cô, nghĩ cô xem cũng chẳng nghĩ đến việc tới đó. Dù sao tờ giấy cô cũng vứt rồi, Lâm Phạm Nhạc chắc không thấy được. Mấy chuyện của nhà cô không nên kéo cô ta vào, thật sự nhờ cô ta quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chuột

Tiêu Phạm Nhạc ôm theo Mộ Mộ. Sáng sớm cô đã nhờ Từ Huyết đưa cô tới đây. Cũng may là Từ Huyết nghe thấy rừng nên hứng thú. Nhưng nhìn khu rừng xanh màu lá cô ta có vẻ không thích thú lắm. Cô ta thích một khu rừng chết hơn.

Hôm nay không phải ngày nghỉ nên ở đây không có ai cả. Tiêu Phạm Nhạc đã cố tình giả bệnh xin nghỉ học sáng nay rồi nên khá rảnh. Cô đã xem thử thùng thư, việc trước giờ cô chưa từng làm khi ở nhà em trai để đảm bảo quyền riêng tư của thằng nhóc cũng như để không thấy mấy câu đau mắt mà fan cuồng đến điên gửi. Cô tìm thấy một lá thư tay, là tự bỏ vào hộp thư chứ không phải gửi qua bưu điện. Trong thư không sử dụng chủ ngữ, chỉ báo tới điểm hẹn, vào căn nhà có cấm cờ đó.

Tuy hơi nguy hiểm, nhưng mà Tiêu Phạm Nhạc cũng không thấy sợ hãi lắm.

Chân ngắn đi qua mấy căn nhà gỗ, Tiêu Phạm Nhạc nhìn thấy một căn nhà có cấm lá cờ đỏ nhỏ xíu.

- Đất có dấu vết đào bới. Cắm một cây cờ thì dấu cần đào bới.

Trước kia có đóng trình thám, có một đoạn giống thế này.

Tiêu Phạm Nhạc rút cây cờ lên, lấy cây cờ để đào đất. Cũng dễ đào. Ở dưới có chôn một tờ giấy. Trong tờ giấy viết hẹn lúc tám giờ ở một cửa hàng cà phê. Có in cả địa chỉ.

- Tốt thật. Bây giờ là bảy rưỡi.... Từ Huyết, đi thôi.

Từ Huyết đưa mắt qua, tỏ vẻ sẽ không làm theo. Tiêu Phạm Nhạc xoa trán.

- Sau đó sẽ cho người hút máu.

- Thành giao.

Từ Huyết búng tay một cái. Tiêu Phạm Nhạc giật mình, định thần lại thì đã thấy mình ở trong một góc con hẻm nhỏ. Cô mò ra đường lớn, lập tức thấy vị trí được nhắc tới. Cô cup mắt, bước tới và vào trong cửa hàng.

Cửa hàng này rất kỳ lạ. Nhìn bên ngoài có vẻ ổn, nhưng khi bước vào lại không có ai tiếp đón, cũng không có vị khách nào. Trong cửa hàng phủ đầy bụi, vắng lặng. Có vài mũi tên đỏ dán dưới nền nhà. Tiêu Phạm Nhạc đi theo mũi tên. Mũi tên chỉ tới nhà kho. Tiêu Phạm Nhạc đứng bên ngoài, chưa vội mở cửa.

- Vậy mà lại có một con chuột lang vàng ở đây. Tên đó càng ngày càng thiếu nhạy bén.

- Không sao, lợi dụng được là được.

- Giết Vô Tâm rồi thì giết cả tên đó đi. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Không ngờ Vô Tâm còn sống, lại có thể giả người khác sống.

Nghe giọng điệu của hai người đàn ông, Tiêu Phạm Nhạc trong lòng đầy lạnh lẽo. Vô tâm ở đây hẳn là Lã Vô Tâm, tức Lâm Phạm Nhạc của hiện tại. Có vẻ liên lụy tới Lâm Phạm Hoàng rồi.

Tốt nhất cô nên rời đi.

- Ai?

Tiêu Phạm Nhạc giật mình, lập tức chạy đi nấp sau bức tường. Một người đàn ông to lớn mở cửa nhìn ra ngoài.

Từ Huyết bay vào phòng.

Tiêu Phạm Nhạc đợi người đàn ông lại vào phòng mới nghĩ tới liên lạc với Lâm Phạm Nhạc. Sau đó cô bác bỏ ý kiến này. Cô nên quay trở về trước đã, mọi chuyện để bàn bạc kỹ rồi mới hành động.

Một bàn tay đột ngột bịt miệng Tiêu Phạm Nhạc lời đi.

- !!!???

Tiêu Phạm Nhạc vùng vẫy một hồi mới nhận ra người này không có ý xấu. Cô ngừng phản kháng. Người kia ôm cô tới nơi kín đáo mới buông ra.

- Cảm giác của cô thiếu sắc bén thật.

- Thế Hào?

Quả thật là Trần Hào Thế. Tiêu Phạm Nhạc thở phào.

- Sao anh lại ở đây?

Về mặt của Trần Hào Thế trầm xuống.

- Ba của thân thể này bị ám sát, hệ thống giao cho tôi nhiệm vụ điều tra. Còn cô?

- Chuyện của em trai tôi.

Trần Hào Thế gật gù tỏ vẻ hiểu. Tiêu Phạm Nhạc ló đầu nhìn ra.

- Chúng ta thoát khỏi đây đã, suy tính cẩn thận rồi hãy hành động.

Trần Hào Thế gật gù.

- Chúng ta rời khỏi đây trước rồi lại tính tiếp. Lúc tôi tới đây có thấy một người bị bắt lại rồi, đối phương rất mạnh nên phải cẩn trọng.

Tiêu Phạm Nhạc gật đầu. Xem xét xung quanh một chút, cô cất bước đi trước. Trần Hào Thế đi theo sát phía sau cô. Cô nhìn về phía nhà kho, cửa vẫn đóng. Cố gắng bước nhẹ nhàng, cô đi ngược theo hướng mũi tên đi ra ngoài.

- Khoan đã Y Nguyệt.

- Há?

Trần Thế Hào đứng bên cạnh nhà kho. Anh ta hé cửa nhìn vào trong.

- Không có người bên trong.

- Anh lớn gan thật đấy. - Tiêu Phạm Nhạc than thở.

Chiều theo tình hình hiện tại, có một người bị giam trong nhà kho. Hai người đàn ông kia có vẻ là canh gác. Bây giờ thì không thấy nữa.

- Nên cứu người bên trong không?

Trần Hào Thế nhún vai. Tiêu Phạm Nhạc cân nhắc một hồi, quyết định mở cửa vào trong.

- Anh ở ngoài này, cẩn thận có người quay lại.

Tiêu Phạm Nhạc vào trong cũng không có đóng cửa lại. Trong nhà kho tối om. Đèn tắt rồi. Cô không nghĩ mình với nỗi công tác cho dù có tìm ra được. Vì thế cô chỉ mò mẫm trong tối. Cô vấp ngã, hơi nhàu mày khi sờ thấy thứ gì đó mềm mềm. Hình như là ai đó nằm ở đây.

Chợt có ánh sáng chiếu vào, và có tiếng sập cửa.

- Lũ chuột nhắt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Nguy nan

- Phóng hỏa rồi đi thôi. Tên vô dụng kia chúng ta tìm sau vậy!

Tiêu Phạm Nhạc quay lưng lại. Trong phòng lại tối om. Có tiếng khóa cửa. Cô vội đứng dậy mò mẫm đi tới.

- Thế Hào? Tôi bảo anh cẩn thận có người rồi mà!

- Bọn chúng giăng bẫy đợi chúng ta, cô mới vừa vào họ đã xuất hiện đẩy tôi vào trong rồi khóa cửa. Tôi trước kia chỉ là một tác giả, làm sao biết hết được chứ!

Tiêu Phạm Nhạc xoa trán.

- Mộ Mộ, dùng đạo cụ ánh sáng.

[Đang sử dụng đạo cụ ánh sáng. Thời gian chiếu sáng: 24 giờ]

Nhà kho sáng lên. Quang cảnh bừa bộn hiện rõ. Tiêu Phạm Nhạc trước hết nhìn phía cửa.

- Thế Hào, thử mở cửa xem.

Trần Hào Thế gật đầu, đứng dậy xô cửa. Nhưng không ăn thua gì cả.

- Lực sát thương của anh là bao nhiêu thế? Sao lại yếu như vậy?

- Lực sát thương chỉ tác động lên vật sống thôi. Tìm cách gì đi!

Tiêu Phạm Nhạc ủ rũ xoa trán. Trần Hào Thế ngồi xuống. Tiêu Phạm Nhạc đột ngột đập vai anh ta.

- Thế Hào, nếu là hai người lớn thì có thể mở được cửa không?

Trần Thế Hào gật đầu qua loa, hình như đang thấy vô vọng. Tiêu Phạm Nhạc vui vẻ.

- Vậy tôi biến thành người lớn, chúng ta mở cửa!

- Cô làm sao mà biến thành người lớn được chứ....

Tiêu Phạm Nhạc chẳng để tâm Trần Hào Thế. Cô ôm Mộ Mộ lắc lắc.

- Mộ Mộ, được đúng không?

[Đang khởi tạo nhân vật. Kiến thiết ngoại hình thành công. Tạo giọng nói thành công. Tiến hành chuyển đổi]

Cơ thể Tiêu Phạm Nhạc phát sáng, cô chợt thấy xung quanh sáng lên, tầm nhìn bị che phủ. Thế giới đảo lộn mấy vòng, sau đó mờ mắt ra cô đã thấy mình hình như cao hơn. Cảm giác này giống hệt lúc ở tập đoàn JE.

[Hoàn tất chuyển đổi]

Bởi vì đạo cụ ánh sáng làm cường độ ánh sáng xung quanh không thay đổi nên Trần Hào Thế không nhận biết Tiêu Phạm Nhạc biến đổi. Cô lựa chọn ngoại hình thứ hai, trông nhanh nhẹn vừa mắt. Thật ra hai ngoại hình của cô cũng không chênh lệch bao nhiêu, chỉ là diện nước thua kém một chút. Nếu mặc trang phục giống nhau chắc cũng không dễ phân biệt.

- Thế Hào, chúng ta mau mở cửa.

Trần Thế Hào ngẩng đầu. Vừa thấy cô là anh ta giật mình tới mức lết ra sau một đoạn, ngón tay run run chỉ về phía trước.

- Cô... Cô.....

- Y Nguyệt đây.

Trần Thế Hào mờ to mắt kinh ngạc. Anh ta bò tới gần. Tiêu Phạm Nhạc lúc này là một thiếu nữ trẻ tuổi, ăn mặc đơn giản, tóc dài xõa tới ngang lưng, trông rất vừa mắt.

- Sao có thể...?

- Hỗ trợ của hệ thống. Chúng ta mau mở cửa.

- Được.

Trần Hào Thế coi như là người dứt khoát. Anh ta lập tức đứng dậy. Hai người cùng đẩy cửa, nhưng không có tác dụng. Dùng nhiều cách khác, nhưng kết quả vẫn vậy.

Cả hai ngồi ảo não. Tiêu Phạm Nhạc tức giận đập cửa mấy cái. Trần Hào Thế đảo mắt quanh nhà kho xem có thứ gì dùng được không. Đáng tiếc ở đây chỉ là một cửa hàng cà phê, bên trong ngoại trừ vài món đồ vớ vẩn không có gì dùng được. Tuy nhiên....

- Phải rồi, còn có một người nữa!

Trần Hào Thế lao về phía góc nhà kho. Quả thật hai người cuồng nên quên mất có một người bị giam bên trong nhà kho. Tiêu Phạm Nhạc nghe thấy mới sực nhớ tới, ánh mắt liền nhìn qua.

Người thanh niên nằm trong góc nhà kho mặc đồ đen. Chiếc mũ lưỡi trai đen nằm ngay dưới chân bị trói chặt của anh ta, tay cũng bị trói. Khuôn mặt anh ta khuất sau mấy thùng hàng. Trong chốc lát anh ta liền bị Trần Hào Thế lôi dậy.

- Tiêu.... Chí Hào?

Tiêu Chí Hào tại sao lại ở đây?

- Cô quen à?

- Quen...

Tiêu Phạm Nhạc xoa trán. Tiêu Chí Hào xem ra thấy được tin gì đó đáng ngờ ở chỗ Lâm Phạm Hoàng nên mới đi tới đây đây mà. Có khi chỗ lá cò là do anh ta đào sẵn trước...

- Để tôi gọi anh ta dậy.

Tiêu Phạm Nhạc đứng dậy đi tới. Nghe nói là người quen của cô nên Trần Hào Thế không nói gì mà đứng dậy nhường chỗ.

- Lát nữa anh ta có dậy cũng đừng nhắc gì tới quen anh ta.

- Há?

- Tôi sẽ giải thích sau.

Tiêu Phạm Nhạc vỗ vỗ mặt Tiêu Chí Hào.

- Này, mau dậy đi!

- Chắc không có tác dụng đâu.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn Tiêu Chí Hào. Còn khá khuôn mặt chưa bị đánh bầm dập. Thần tượng như anh ta mà bị đánh mặt thì khổ lắm. Nhưng mà xem chừng ăn đòn cũng không ít.

- Không được thì dùng cách khác.

Tiêu Phạm Nhạc giơ chân đá vào bụng Tiêu Chí Hào mấy cái. Trần Hào Thế rùng mình. Quả thật là một con người rất bạo lực. Nhưng cách này rất có hiệu quả. Tiêu Chí Hào thật sự mở mắt tỉnh dậy.

Tiêu Chí Hào mở mắt, thấy một thiếu nữ chống hông nhìn anh từ trên xuống. Đôi mắt sắc sảo có phần lạnh nhạt, nhưng cô có vẻ không có ý xấu. Anh phải chớp mắt mấy lần mới thấy rõ mặt cô. Rất xinh đẹp...

- Này, anh ngồi dậy được chứ? Chúng ta cần thoát khỏi đây.

Tiêu Chí Hào dùng sức ngồi dậy. Anh lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo rồi đứng dậy.

- Chắc là... tôi giúp được...

Tiêu Phạm Nhạc thở dài. Nghe nói thì có chút tiền đồ đấy, nhưng chẳng đáng tin gì cả. Cũng may Tiêu Chí Hào giỏi thể thao nên rất khỏe mạnh, đổi lại là người khác chắc nằm luôn rồi.

- Vậy chúng ta thử phá cửa đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lối thoát

Tiêu Phạm Nhạc chạm vào cánh cửa.

- Sau khi phá cửa chúng ta.... Nóng!

Tiêu Phạm Nhạc lập tức thu tay lại. Trần Hào Thế nhìn tay cô.

- Cô có sao không?

Tiêu Phạm Nhạc ôm bàn tay lắc lắc đầu. Cô nhìn cánh cửa.

- Sao cánh cửa này lại nóng như vậy...?

Tiêu Chí Hào nhìn xuống phía trên cánh cửa. Qua khe hở có khói tràn vào.

- Cháy rồi.

- !?

Tiêu Chí Hào không để ý lắm việc không có bóng đèn mà nơi này vẫn sáng. Tiêu Phạm Nhạc đã nhờ Mộ Mộ giảm cường độ ánh sáng xuống nên càng khiến anh ta không chú ý. Anh ta nhìn cánh cửa.

- Không phá cửa được thì không có ích gì. Nhưng nếu phá cửa có nguy cơ rất lớn là bị lửa làm phỏng. Hai người có ý kiến gì không?

Tiêu Phạm Nhạc trầm ngâm suy nghĩ. Trần Hào Thế nhún mày.

- Có cách nào khác ngoài mở cửa à?

- Chúng ta cứ liều vậy. Mau mở cửa thôi.

- Ừm

Sức của Tiêu Phạm Nhạc không có bao nhiêu. Chỉ cần Trần Hào Thế và Tiêu Chí Hào cũng đủ mở cửa. Cửa vừa mới mở lập tức khói ủa vào, lửa cũng cháy qua. Tiêu Phạm Nhạc

đem hai người lúi ngược trở vào trong, may mắn không có bị lửa đốt. Khói tràn vào trong nhà kho nhỏ hẹp.

- Nằm xuống!

Tiêu Phạm Nhạc vỗ lấy Mộ Mộ. Bấy giờ bởi vì cô là người lớn nên Mộ Mộ rất nhỏ, cầm một tay cũng không có cảm giác nặng, không gây vướng víu gì cả.

- Bên ngoài lửa cháy to quá. Không biết là đã đổ bao nhiêu xăng nữa.

Tiêu Phạm Nhạc nhìn lên phía trên khói cuộn cuộn, ảo não. Chợt cô thấy có một đôi giày cao gót đen ló ra qua làn khói.

- Từ Huyết!

Nghe Tiêu Phạm Nhạc gọi, Từ Huyết ló mặt nhìn xuống. Đám khói hình như không ảnh hưởng gì đến cô ta, một chút cũng không khiến phong thái cô ta thay đổi.

- Từ Huyết ở đây sao?

Trần Hào Thế tất nhiên biết Từ Huyết đưa con cưng của Tiêu Phạm Nhạc. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên. Bởi vì chưa quen với loại ánh mắt sắc lạnh của cô ta nên anh lập tức bị dọa cho hết hồn.

Từ Huyết lượn người bay ra ngoài.

- Thế Hào! Sơn Chi có ở đây không? Hoặc ai cũng được!

Trần Hào Thế ảo não lắc đầu. Thật ra mà có đi nữa thì cũng làm được gì đâu. Nhân vật của anh ta không có được buff bá như của Tiêu Phạm Nhạc.

Tiêu Chí Hào nghe có phần không hiểu, nhưng không lên tiếng. Tiêu Phạm Nhạc nhìn ra bên ngoài. Lửa cháy mịt mù, khói cuộn cuộn vô vọng. Tiêu Phạm Nhạc thấy khó thở. Mặc dù đã đổi cơ thể thành người lớn nhưng cô vẫn còn bệnh máu không đông và thể chất yếu. Giữa đồng khói này thì Lâm Phạm Nhạc cũng chưa chắc chịu nổi đừng nói tới đã trọng sinh thành học sinh tiểu học!

Đen thật....!

[Hệ thống cảnh báo: HP đang giảm. Ký chủ xin cẩn thận]

Tiêu Phạm Nhạc nghe HP giảm thì hết hồn. HP của cô trong trạng thái giảm chỉ cần sau 10 phút lập tức sẽ về 0. Dùng hồi phục HP sau đó cũng sẽ chẳng kéo dài được bao nhiêu. Dù sao chỉ số HP của cô cũng không cao.

Tiêu Phạm Nhạc trước đứng dậy. Lửa thì lửa. Ra thì chưa chắc sống, nhưng không ra thì chết. Vậy không bằng liều một lần.

[Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Kháng nhiệt lên cấp.

Độ thành thực đã đủ, nhận được kỹ năng Tinh táo.

Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Cẩn kỵ lên cấp.

Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Thành thực lên cấp.

Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Bình tĩnh lên cấp.

Độ thành thực đã đủ, kỹ năng Kháng nhiệt lên cấp]

-

Lên nhanh thật ấy. Kháng nhiệt lên tận 2 bậc.

Bây giờ Tiêu Phạm có kháng nhiệt, cái nóng của lửa sẽ không ảnh hưởng gì nhiều tới cô. Tuy nhiên việc không cảm thấy nóng rất dễ khiến cô lầm tưởng rằng mình không bị gì khi sắp bị nướng chín. Cô sẽ sử dụng kỹ năng Tăng tốc để giảm tới thiểu thời gian tiếp xúc với lửa. Còn lại phải liều thôi.

Dù sao cũng không phải lần một lần hai cô liều mạng.

- Ở mãi đây không thành thịt nướng thì cũng thành thịt hun khói thôi. Tôi đi ra bên ngoài trước xem xét, hai người theo sau.

Tiêu Chí Hào đứng dậy, nhàu mày.

- Để tôi ra trước.

Tiêu Phạm Nhạc bĩu môi khinh bỉ.

- Dựa vào anh thì có phải bọn tôi đợi đến lúc bị hun chín không?

Tiêu Chí Hào định phản bác lại thôi. Trần Hào Thế biết chỉ số của anh ta không bằng cô nên không ý kiến gì cả. Tiêu Phạm Nhạc xem xét một hồi, bình ổn trước rồi chạy đi.

Bên ngoài cháy rất lớn. Tiêu Phạm Nhạc trước chạy tới cửa. Cửa đóng rồi, có lẽ không mở được. Cô tìm đường ra phía sau. Cửa cũng đóng. Cô đành quay trở lại.

- Chạy ra đi! Đường vẫn thông!

May là ở đây xây dựng cũng chắc chắn.

Tiêu Phạm Nhạc đi cùng Trần Hào Thế và Tiêu Chí Hào tới cửa sau. Cửa trước bên ngoài có khóa lại rồi, cửa sau mở dễ hơn. Cũng may là độ khó này chỉ ngang tầm cửa kho, hai người đẩy một hồi là cửa mở.

- Sống rồi.

Tiêu Phạm Nhạc loạng choạng.

- Cô không sao chứ?

Tiêu Phạm Nhạc đưa mắt nhìn Tiêu Chí Hào đỡ mình. Cô miễn cưỡng lắc đầu, từ chối sự giúp đỡ của Tiêu Chí Hào. Trần Hào Thế cầm lấy tay cô.

- Bị phỏng rồi này.

Tiêu Phạm Nhạc không giật tay lại. Cô cười cười.

- Không sao, có thuốc chữa mà.

Trần Hào Thế tất nhiên biết có hệ thống thì mấy vết thương này chẳng có gì gọi là khó chữa. Vì thế anh ta không nói gì nữa. Tiêu Phạm Nhạc nhìn ra xung quanh.

- Tôi đi trước đây. Lát nữa cứu hòa ra phía sau hai người đừng nhắc tới tôi.

- Ở này...!

Tiêu Phạm Nhạc lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Trùng hợp

- Chị rút cuộc nghĩ cái gì đấy?

Tiêu Phạm Nhạc lạnh nhạt liếc Lâm Phạm Hoàng một cái.

- Nếu không phải tại mày thì chị sẽ lao đầu vào à?

Lâm Phạm Hoàng im bất. Lâm Phạm Nhạc lắc lắc đầu, chăm chú băng lại vết phỏng ở tay Tiêu Phạm Nhạc. HP của Tiêu Phạm Nhạc bây giờ là 11, vượt hơn mức độ gấp hiệu ứng yếu ớt một đơn vị. Tuy nhiên tình trạng của cô vẫn chưa ổn định lắm. Lúc Từ Huyết đưa cô về tới nơi thì cô đã mất ý thức rồi. Một Một tự động biến Tiêu Phạm Nhạc về hình dạng bình thường nên Lâm Phạm Hoàng và Lâm Phạm Nhạc cũng còn chưa biết cô hóa thành người lớn được.

Tiêu Phạm Nhạc rút tay lại.

- Không cần băng bó đâu. Chỉ chút điểm trường thành mua thuốc hồi phục là được.

Lâm Phạm Nhạc định nói lại thôi, cuối cùng đem hộp y tế cất đi. Tiêu Phạm Nhạc nhìn Lâm Phạm Hoàng.

- Mày khôn hồn thì khai hết ra, bằng không thì đừng kêu tao là chị nữa. Chuyện lớn như thế này mày cũng giấu, có còn coi tao là chị mày không hả thằng nhãi con?

Lâm Phạm Hoàng cúi đầu không nói. Tiêu Phạm Nhạc cũng không gấp, bắt đầu trao đổi một vài món đồ phục hồi với hệ thống. Lâm Phạm Nhạc mang vào một ly sữa, sau đó ngồi qua một bên.

Tiêu Phạm Nhạc khôi phục tới nửa thanh HP thì bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Lâm Phạm Hoàng!

Lâm Phạm Hoàng thờ dãi. Anh lựa chọn từ ngữ một chút.

- Thật ra... Em là người trọng sinh...

-!!!

Trường hợp trọng sinh rất hiếm khi xảy ra, chủ yếu là để đảm bảo cân bằng giữa các ký chủ xuyên không. Những người trọng sinh có linh hồn đi ngược thời gian, vì vậy thường linh hồn của họ rất mạnh mẽ, đủ để che giấu bất cứ hệ thống nào về việc trọng sinh.

- Kiếp trước em chỉ là một học sinh bình thường thôi. Sau khi về nước... Chị đã dần thân vào giới giải trí rồi.... Sau đó chị bị người khác hãm hại nhưng may mắn thoát được, họ tìm tới em để đe dọa chị. Ba sợ chị mềm lòng từ bỏ ước mơ nên liều mạng cứu em. Sau đó chị trở nên điên cuồng, bắt đầu bằng mọi thủ đoạn bước lên đài cao. Để ngăn chị, không còn cách nào khác, em cũng phải đi vào giới giải trí. Chị nói em quá vương vãi, sau đó....

Lâm Phạm Hoàng ngừng lại. Tiêu Phạm Nhạc nhún mày không hài lòng. Cũng có mấy phần khó chịu, nhưng cô không nói gì cả. Nghe nói thì quả thật mọi chuyện xảy ra có phần quá khó cho cô. Những chuyện đó ở kiếp này cô không có gặp, nhưng cũng cảm thấy được nó đối với cô lúc đó hẳn là việc rất ghê gớm. Vì thế nó mới khiến cô trở thành kẻ xấu xa.

- Sau đó thế nào?

- Sau đó chị bị Đới Duy lợi dụng, cuối cùng bị ép chết. Anh ta cũng giết em luôn...

- ...

Lâm Phạm Nhạc không nhận ra người được gọi là Đới Duy, tuy nghe cũng hiểu đại khái nhưng sau đó không nói gì. Tiêu Phạm Nhạc thì rơi vào trầm ngâm.

- Kiếp trước của mày, chị đây có vẻ khốn nạn thật...

- ... - chị có thể đừng tự nhận xét bản thân vậy không?

Lâm Phạm Hoàng xem xét vẻ mặt của Tiêu Phạm Nhạc. Chẳng qua khuôn mặt cô vốn đã quen che giấu, không có biểu lộ gì cả. Anh cup mắt. Tuy là đã cứu được chị anh, nhưng anh không cứu được ba anh. Thậm chí, chị anh đến cuối cùng cũng chết. Tuy biết có những chuyện đã định sẵn, người phải chết thì sẽ chết, nhưng anh cũng không khỏi hối tiếc. Điều hối tiếc hơn cả là anh không ngăn được chị anh nảy sinh tình cảm với Đới Duy. Cái kẻ khốn nạn đó...

- Đới Duy đó...

- Không, một tên khốn nạn thôi.

Lâm Phạm Hoàng hơi sững, nhưng không nói gì nữa. Anh cảm thấy, chị anh không đắm chìm vào anh ta như kiếp trước của anh là tốt lắm rồi.

Tiêu Phạm Nhạc đưa mắt qua.

- Máy trọng sinh về lúc nào?

- Lúc đi du học...

- Thảo nào lúc đó mày đang mong ngóng lại đột ngột không chịu đi, phải để ba với chị ép.

Lâm Phạm Hoàng nhún vai không đáp. Lâm Phạm Nhạc nhìn qua.

- Vậy đám người kia là sao?

- Chút quan hệ lúc ở nước ngoài. - Lâm Phạm Hoàng trả lời qua loa.

- Thế à...?

Che giấu đầy mắt đầy nghi ngờ, Lâm Phạm Nhạc đứng dậy rời đi. Tiêu Phạm Nhạc xoa trán.

- Mai chị về Tiêu gia rồi, mày nên cẩn thận một chút. Đến cả Tiêu Chí Hào cũng bị kéo vào thì mày đúng là một thằng chẳng nhạy bén chút nào.

Lâm Phạm Hoàng chỉ cười không đáp. Tiêu Phạm Nhạc ôm Mộ Mộ tiến hành trao đổi vài món đồ phục hồi nữa. Lâm Phạm Hoàng hơi cười, mắt đầy hoài niệm.

- Thật ra, chị này.

- Há? - Tiêu Phạm Nhạc không nhìn tới.

- Kiếp trước của em chị không có làm mấy chuyện vô bổ như viết truyện đâu.

Tiêu Phạm Nhạc ngẩng đầu nhìn. Lâm Phạm Hoàng mỉm cười. Cô cũng cười.

- Mày còn thấy nó vô bổ sao?

- Không. Ít nhất nó khiến chị gái em thành lolì, chứ không phải cái xác vô hồn.

Tiêu Phạm Nhạc không đáp. Cô chỉ cười lắc đầu.

- Thật ra em cảm thấy mình nên làm một lolicon.

Tiêu Phạm Nhạc ném cho Lâm Phạm Hoàng một ánh nhìn khinh bỉ. Anh chỉ cười. Cô thì thờ dài. Kể cũng lẩm rắc rồi. Cô là người xuyên không hệ thống, còn em trai cô trọng sinh. Trùng hợp thật.

Cô cũng không ngờ, còn có chuyện trùng hợp hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tương tư

- Hào Thế!

Trần Hào Thế chạy nhanh tới. Tiêu Chí Hào cười thân thiện. Tiêu Phạm Nhạc tròn mắt sau đó lại ôm ly kem dâu mát lạnh chăm chú ăn.

Sau trận hòa hoãn đó, Tiêu Chí Hào và Trần Hào Thế trở thành bạn. Tuy không thân, nhưng quan hệ cũng tốt. Hôm nay Tiêu Chí Hào đưa Tiêu Phạm Nhạc và mấy đứa nhóc cùng đi chơi. Có Tiêu Phạm Nhạc, Tiêu Chí Phong, Vương Ngón và Hàn Ngọc. Hàn Ngọc là cô bé mà hôm đầu tiên Tiêu Phạm Nhạc đến trường đã tranh giành Tiêu Chí Phong với cô. Con bé này có thể coi như là thanh mai trúc mã với Tiêu Chí Phong, nhưng Tiêu Chí Phong thì không để ý lắm.

Lóc nhóc một đám bốn đứa nhóc mười một tuổi ngồi cạnh bàn. Tiêu Phạm Nhạc ăn kem và Hàn Ngọc ăn bánh kem nhỏ. Tiêu Chí Phong với Vương Ngón thì uống nước bạc hà. Tiêu Chí Hào nhâm nhi tách cà phê, gọi cho Trần Hào Thế một tách khác.

- Hai đứa nhóc này là em của tôi, còn hai đứa này là bạn của chúng - Tiêu Chí Hào giới thiệu.

Trần Hào Thế hơi cười.

- Rất đáng yêu.

Trần Hào Thế là loại người có khí chất ôn nhu. Lúc bình thường trông anh ta sẽ không nổi bật lắm, nhưng dễ thu hút cảm tình.

- Tôi có gặp cô bé này rồi này. Trước kia làm thêm ở một cửa hàng có thấy.

Tiêu Phạm Nhạc trong lòng nguyên rủa, ngoài mặt thì ngậy ngô cười tươi như hoa. Trần Hào Thế nhìn không được cười một tiếng, suýt bị nước bọt của mình làm sặc chết. Tiêu Chí Hào không để ý lắm. Anh cười.

- Đạo này tôi khá rành rồi. Máy vết phỏng của cậu khỏi hết cả rồi chứ?

- Khỏi rồi.

Tiêu Chí Hào gật gù. Anh hơi nghĩ, sau đó nhìn Trần Hào Thế, muốn nói lại thôi. Trần Hào Thế nhưng lại tỉnh mắt nhìn thấy.

- Cậu muốn nói gì à?

Tiêu Chí Hào gượng cười.

- Cô gái hôm đó... là bạn gái của cậu sao?

Trần Hào Thế gạt mình. Như một phản ứng tự nhiên, mắt anh đảo về phía Tiêu Phạm Nhạc nhưng lập tức bị trừng cho quay ngược trở về. Anh phì cười.

- Anh nói Y Nguyệt sao?

- Cô ấy tên là Y Nguyệt?

Trần Hào Thế cố nhịn cười, gạt đầu. Tiêu Phạm Nhạc nhìn Tiêu Chí Hào chán nản. Đừng nói....

- Nghe rất hay...

- ...

Bốn đứa nhóc đưa bốn đôi mắt nhìn Tiêu Chí Hào chìm trong thế giới của chính mình. Cả bốn đều cảm thấy thật không có tiền đồ.

- Anh trai yêu rồi. - Hàn Ngọc nhận xét.

- Ủ. - Tiêu Chí Phong đáp hồ hững.

- Cô gái đó hẳn không tầm thường. - Vương Ngôn nhấp một ngụm nước bạc hà.

-Chắc thế..... - Tiêu Phạm Nhạc đáp qua loa.

- Anh ấy thích một cô gái mà anh ấy không biết tên - Hàn Ngọc lại nhận xét.

- Ủ. - Tiêu Chí Phong hồ hững.

- Không có tương lai gì cả. - Vương Ngôn khinh bỉ.

-

Trần Hào Thế ha ha cười. Anh nhìn Tiêu Chí Hào.

- Chí Hào này, cậu thích Y Nguyệt thật à?

Tiêu Chí Hào không đáp, hình như vẫn chưa tỉnh mộng. Nhưng anh ta mơ hồ lắc đầu, sau đó lại gạt đầu.

- Cô ấy hay dùng bạo lực.

Trần Hào Thế lập tức bị ánh nhìn của Tiêu Phạm Nhạc bắn thủng mấy lỗ. Tiêu Chí Hào đang trầm ngâm chợt mỉm cười.

- Rất cá tính.

- Cô ấy nói chuyện rất vô lý.

- Mỗi người đều có lập luận riêng.

- Cô ấy có sở thích quái đản.

- Rất đặc biệt.

- Cô ấy ít nói.

- Yên tĩnh một chút cũng tốt.

- Cô ấy rất khó tính.

- Cầu toàn cũng không xấu.

-Cậu thích cô ấy thật rồi....

Tiêu Chí Hào lại chìm vào trầm ngâm, còn Tiêu Phạm Nhạc thì thấy lạnh hết cả sống lưng. Cô gượng gạo giữ nụ cười, nhưng trông rất khó coi.

- Cậu sao thế?

Nghe Vương Ngón hỏi, Tiêu Phạm Nhạc vội lắc đầu đầu vui vào ăn kem. Trần Hào Thế cười cười. Hàn Ngọc ăn hết cái bánh kem nhỏ, nhăn nhó đòi đi chơi.

- Chí Hào, cậu ngồi đây tiếp tục suy nghĩ, tôi giúp cậu đưa lũ nhóc đi chơi.

- Ừ....

Không để ý đám em nữa rồi. Vậy mà lại đem lũ nhóc giao cho người khác...

- Đi thôi, anh trai đưa các em dạo quanh đây.

- Vânggg!!!

Tiêu Phạm Nhạc miễn cưỡng đứng dậy. Trần Hào Thế dẫn bọn nhóc tới khu vui chơi trẻ em, sau đó ngồi một bên trông coi. Nói vui chơi thôi chứ Tiêu Chí Phong với Vương Ngón đều là bị Hàn Ngọc ép mới miễn cưỡng đi. Tiêu Phạm Nhạc chán nản ngồi ngay bên cạnh Trần Hào Thế.

- Vừa rồi cảm giác thế nào?

- ...

Ồi mẹ kiếp rơi vào trường hợp anh trai thích mình thì nên phản ứng kiểu gì?

Đáng sợ vãi cả linh hồn!

- Đừng nhắc tới nữa....

Tiêu Phạm Nhạc xoa xoa trán. Trần Hào Thế bật cười. Anh ngồi nhìn lũ nhóc. Kể từ sau xuyên không anh ít tiếp tục viết truyện, lượng fan giảm đáng kể. Mà Y Nguyệt thì khác. Cho dù cũng ít ra chương nhưng vẫn nhiều người ủng hộ. Nhìn xem thì thật ra là bởi cô ta viết quá nhiều, lâu lâu không ra chương cũng chẳng ai thắc mắc gì. Độc giả của cô ta ai cũng biết cô ta phải có người hối thúc thì mới chịu làm, nên lâu lâu cũng bị fan la ó om sòm.

Kể ra thì như thế cũng tốt.

Cô ta cũng nhiều người thích thật. Cô ta cũng hay nói thế. Anh không biết trong lòng mình cô ta là một chiến hữu giúp đỡ trong viết lách, hay một người bạn để tâm sự. Hoặc thậm chí là tiến xa hơn nữa. Chỉ là cảm giác dường chẳng có gì đặc biệt, bị anh ngờ lơ. Anh không dám nghĩ cao xa, bởi vì chỉ dựa vào mấy lần trò chuyện anh cũng biết cô không phải người ở tầng lớp bình thường như anh. Sau khi chết gặp lại càng thêm phần chắc chắn.

Anh thắc mắc, rốt cuộc trước khi chết cô là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Cầu hôn

Tiêu Phạm Nhạc ngồi đầu boss thế giới của Phong Thần. Bình thường đầu boss thế giới thì có dùng hai ID đầu cùng lúc, vừa hỗ trợ vừa cường công. Khi đó đảm bảo là đánh từ đầu buổi tối cuối buổi, đánh đến chết boss thế giới cô cũng không chết.

Tiểu là giờ không có ID kia, dù dùng tuyệt kỹ đạo lữ với ID Họa Nhân đi nữa thì giữa trận cũng chết.

ID hỗ trợ của Tiêu Phạm Nhạc, Nhật Thiên chưa có đạo lữ. Cũng là nhân vật nữ. Sau khi giết chết boss thế giới đạo vài vòng, cô chuyển ID. Nhật Thiên có rất nhiều người chơi nhân vật nam ga găm. Thứ nhất là Nhật Thiên hay đi với Dạ Nguyệt. Thứ hai là Nhật Thiên thuộc hệ hỗ trợ, khi kết đạo lữ sẽ nhận hiệu ứng phục hồi. Thứ ba là khi đánh cùng với Nhật Thiên, các kỹ năng có thêm hút HP đối thủ bù cho mình. Thứ tư là bởi vì Nhật Thiên xếp hạng 5 trên cường báng, dù thuộc hệ hỗ trợ nhưng lực chiến cũng rất cao. Thứ năm là Nhật Thiên thuộc một trong những game thủ nổi tiếng của game, không chỉ trình độ điều khiển nhân vật cao, trang bị cũng vô cùng siêu với mức vip là cấp 19.

Rõ ràng là kết đạo lữ với Nhật Thiên có rất nhiều lợi ích.

Tiêu Phạm Nhạc không định chấp nhận lời cầu hôn nào. Vừa mới vào xóa tin thế nhưng lại thấy ID Long Vũ.

- Ha, Tiêu Chí Long thế nhưng lại cầu hôn mình..

Tiêu Phạm Nhạc phì cười. Nghe hơi kỳ mà thôi kệ. Tuy không đồng ý nhưng cô lại đem anh ta thêm vào hảo hữu. Vừa lúc anh ta đang online lập tức bỏ nhào tới nhắn tin.

Nhìn cái phong hiệu Long Thần Tiêu Phạm Nhạc cảm thấy thật chói mắt. Tuy Tiêu Chí Long nằm vào top 20 của cường báng nhưng dựa vào mắt nhìn cao hơn đầu của cô vẫn chưa là gì cả. Hiệu ứng Phong Thần dành cho game thủ đạt cấp 100 đã cập nhật rồi. Sau khi chức năng Phong Thần cập nhật mở rất nhiều kỹ năng hỗ trợ và cho phép người đạt danh hiệu Phong Thần được đi qua nhiều sever. Theo quy tắc mỗi người có một phong hiệu khác nhau, không được trùng lặp. Các sever mỗi sever chưa có tới 100 người đạt thành tựu Phong Thần. Tiêu Phạm Nhạc lấy phong hiệu Nữ Thần cho ID Dạ Nguyệt, còn ID Nhật Thiên lấy phong hiệu Thần Y. Lâm Phạm Hoàng vừa đạt cấp 99, vẫn chưa có phong hiệu. Chẳng qua trên sever thế giới Dạ Nguyệt đã tuyên bố phong hiệu Thiên Quân để cho đạo lữ của mình, ai lấy phong hiệu này sẽ tự động kết cừu nhân với cô. Hệ thống cho phép người chơi kết cừu nhân, có thể đơn phương một phía. Sau khi kết cừu nhân thì sau 12 giờ trong khu an toàn cũng có thể pk hoặc với số lượng lớn còn mở được chế độ tàn sát. Tất nhiên đã đặt người chơi nào làm cừu nhân thì không thể gỡ được. Kèm theo với chế độ quan hệ này, người nào có trên hai mươi cừu nhân thì ID sẽ bị đuổi khỏi sever, phải chuyển sang sever khác. Bị người có quan hệ cừu nhân không cần biết đơn phương hay song phương bị giết một trăm lần cũng bị khóa ID khỏi sever chuyển sever khác.

"Thần Y, xin chào"

"Xin chào, cứ gọi ta là Nhật Thiên, không cần gọi phong hiệu"

"Được thôi. Người cũng gọi ta là Long Vũ đi"

"Không vấn đề"

Tiêu Phạm Nhạc ngừng đầu nhìn Tiêu Chí Long hí hửng nhắn tin bên cạnh, nhin không được phì cười. Tiêu Chí Long còn đang nghĩ nên nhắn gì tiếp liền thấy Tiêu Phạm Nhạc cười. Anh ta nhăn mặt.

- Nhóc con, cười cái gì?

Tiêu Phạm Nhạc lắc đầu, giả vờ cúi đầu vào điện thoại.

- Còn không phải cười anh bị từ chối cầu hôn sao? Nhắn cầu hôn đâu có rề. - Tiêu Phạm Nhạc lăm bằm.

- !!!

Tiêu Phạm Nhạc xem tin nhắn, nhưng tin đã bị gỡ. Còn đang định nhắn hỏi thì đột nhiên điện thoại bị giật mất.

Cầm Tiêu Chí Long muốn rút luôn xuống đất.

Trong danh sách hảo hữu có Họa Nhân với Dạ Nguyệt là mức độ thân mật cao nhất, còn lại đều là top mười cường báng. Anh kinh nghi về lại màn hình nhân vật liền thấy nhân vật nữ rất quen, phía trên còn có Phong hiệu Thần Y thật to. Nhìn ID quả thật là Nhật Thiên.

Con nhóc nhà anh là Nhật Thiên?

- Nhóc.... Nhóc.... Nhóc....

- Trà đây!

Tiêu Phạm Nhạc giật lại điện thoại. Tiêu Chí Long ngậm miệng lại để tránh trẹo hàm. Nhìn cô chăm chú chơi, anh lân la ga gắm.

- Này, ở đâu nhóc có ID này vậy?

Tiêu Phạm Nhạc ném ánh mắt khinh bỉ qua, sau đó lại chơi tiếp.

- Của chị xinh đẹp.

- Nữ thần?

Tiêu Chí Long lặn từ trên ghế lặn xuống đất, đầu đập vào bàn cũng không kêu tiếng nào. Trời ơi nữ thần của anh có chơi Phong Thần! Còn là ID Nhật Thiên!

Không đúng. Một ID ngoại trừ báo cáo đổi điện thoại thì không thể đăng nhập từ điện thoại khác. Tức là một ID dùng riêng một điện thoại và ngược lại. Đưa ID cho con nhóc này rồi thì lấy quái gì nữ thần chơi? Không lẽ nữ thần bỏ game rồi?

Tiêu Phạm Nhạc ngồi trên ghế tiện chân đạp một cái vào mặt Tiêu Chí Long.

- Này, muốn kết đạo lữ với em không?

- Há?

- Mua mười chiếc nhẫn cầu hôn phẩm chất cao nhất, lên kênh thể giới cầu hôn Thần Y Nhật Thiên mười lần thì em đồng ý kết đạo lữ với anh.

- Gì há?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đọi người ở miếu Nguyệt lão

Trong Phong Thần, nhẫn chia phẩm chất nhưng không có tác dụng gì đặc biệt cả, ngoại trừ làm tăng giá trị của người được cầu hôn lên. Cũng giống như dùng nhẫn đồng và dùng nhẫn kim cương cầu hôn vậy. Nhẫn phẩm chất yếu nhất cũng đã đắt đến lời mất, mua tới mười chiếc nhẫn phẩm chất cao nhất dù là ID Dạ Nguyệt cũng có chút cảm thấy phung phí nữa là. Có điều có thể có được đạo lữ người người mơ ước, như vậy kẻ cũng đáng.

Tiêu Phạm Nhạc thỏa mãn nhìn mười lần cầu hôn liên tiếp của Long Thần Long Vũ trên kênh thể giới, cười đến không thể khép miệng. Trước đó Họa Nhân cầu hôn Dạ Nguyệt cũng không có khoa trương thế này. Sau cảm thấy thỏa mãn Tiêu Phạm Nhạc liền đó nhấn nút đồng ý, lập tức trên kênh thể giới bùng nổ.

Người chơi A: [Cái gì a cái gì? Thần Y Nhật Thiên đồng ý Long Thần Long Vũ cầu hôn? Dựa vào cái gì?]

Long Thần Long Vũ: [Dựa vào ta đứng top 20 cường báng, mua mười nhẫn cầu hôn phẩm chất cao nhất đi cầu hôn!]

Thần Y Nhật Thiên: [Long Ca, ta đọi người tới miếu nguyệt lão rước dâu]

Long thần Long Vũ: [...]

Người chơi B: [Thần Y, người vẫn chưa rước đi, có thể hủy hôn gả cho ta không? Ta sẽ mua hai mươi nhẫn cầu hôn phẩm chất cao nhất!]

Long Thần Long Vũ: [Bớt nói nhiều, coi chừng ta kết cừu nhân với ngươi]

Người chơi C: [Ta cũng đứng top 20 cường báng, hôm ngươi rước dâu ta sẽ đến miếu nguyệt lão cướp dâu!]

Thần Y Nhật Thiên: [Hy sự không nên phá rối a]

Long Thần Long Vũ: [Dựa vào ngươi còn muốn chống ta? Nói cho ngươi biết, lúc đó ta đã có kỹ năng đạo lữ rồi đó.]

Người chơi D: [Thần Y, ta có gì không bằng hần? Ta đã gửi ngươi nhắn gần một trăm lần rồi]

Thần Y Nhật Thiên: [Hần gửi được liên tiếp a]

Kênh thể giới: [Đệ nhị cường báng, Họa Nhân đại thần giáng lâm!]

Người chơi A: [A, là Họa Nhân đại thần]

Người chơi E: [Họa Nhân đại nhân, ngươi nhìn xem hảo hữu của ngươi bị người ta lừa đi mất rồi]

Người chơi F: [Họa Nhân đại nhân, không phải trước ngươi nói Nhật Thiên sẽ không kết đạo lữ với ai, nói bọn ta không làm phiền nàng sao?]

Người chơi D: [Đúng đó đúng đó]

Họa Nhân: [Có chuyện gì vậy @Nhật Thiên]

Thần Y Nhật Thiên: [Ta và Long Thần @Long Vũ kết đạo lữ, bị ngăn cản. Còn dám đe dọa cướp dâu]

Họa Nhân: [Hồ đồ. Ngày rước dâu ta và Dạ Nguyệt bảo kê cho ngươi]

Thần Y Nhật Thiên: [Hảo bằng hữu, đa tạ]

Người chơi A: [Lý nào lại như vậy?]

Long Thần Long Vũ: [Ta muốn thuê người cướp dâu có được không?]

Người chơi C: [Có đệ nhất và đệ nhị cường báng bảo kê, người có đem ID tặng cũng không ai dám cướp dâu]

Long Thần Long Vũ: [Sao lại như vậy chứ!]

Thần Y Nhật Thiên: [Bớt lảm lòi. Ta ở miếu nguyệt lão đợi. Bây giờ không có thời gian, đi trước]

Kênh thể giới: [Thần Y Nhật Thiên đã rời khỏi cuộc trò chuyện]

Tiêu Chí Long trên kênh thể giới nói chuyện thêm mấy câu, sau đó cũng rời khỏi.

- Nhóc con, nhóc nói chuyện thật sự không giống trẻ con nhà.

Tiêu Phạm Nhạc tắt điện thoại, vênh mặt.

- Ai bảo em là tiểu thiên tài, không giống như anh.

- Nhóc con, nói gì hả?

- Em nói em chính là thiên tài, không phải giống đồ ngốc anh!

- Ai là đồ ngốc?

- Là anh đó!

Tiêu Chí Long tức xì khói, nhưng cuối cùng không có đánh Tiêu Phạm Nhạc. Anh ta chân chó chạy qua.

- Này nhóc con. Cái ID đó thật sự là nữ thần cho nhóc?

Tiêu Phạm Nhạc làm một vẻ dương nhiên mà gạt đầu. Tiêu Chí Long cố lắm mới nhịn không gào lên, cuối cùng chỉ lặn lội mấy vòng. Anh thế nhưng kết được đạo lữ với ID nữ thần nhà anh từng dùng! Nói ra nhất định đám fan sẽ hâm mộ anh chết mất!

Tiêu Phạm Nhạc ôm điện thoại, bĩu môi khinh bỉ. Đúng là thứ fan nào tàn!

Ngoài trời đã tối từ lúc nào không biết. Thế nhưng trong nhà vẫn yên ắng. Theo lẽ thường mà nói thì giờ này Tiêu Gia Huy và Tiêu Chí Thanh đã từ công ty về rồi. Y Lạc đạo này không có ra khỏi phòng thì không nói, Tiêu Chí Hào đi từ chiều cũng không thấy về. Tiêu Gia Nguyên cũng thế.

Trong lòng có phần hơi bất an.

Mấy cô người làm theo đúng giờ giấc mà dọn thức ăn ra. Tiêu Chí Long nghe gọi liền xuống bếp. Tiêu Phạm Nhạc chạy về phòng cất điện thoại xong cũng xuống. Cả một bàn ăn lớn hôm nay chỉ có ba anh em. Ngoài trừ Tiêu Phạm Nhạc và Tiêu Chí Long thì chỉ có thêm Tiêu Chí Phong.

- Để anh gọi ba thử.

Tiêu Chí Long lấy điện thoại gọi cho Tiêu Gia Huy. Cũng không biết là có chuyện gì, ngay sau đó sắc mặt liền không tốt. Lén nhìn Tiêu Phạm Nhạc một cái, anh gượng cười.

- Không có việc gì. Có dự án lớn nên ba với anh về muộn. Ba anh em mình ăn cơm trước vậy.

Tiêu Phạm Nhạc hơi nhú mảy, song không nói gì bắt đầu cầm đĩa. Tiêu Chí Phong nghỉ ngờ nhìn Tiêu Chí Long, nhưng cũng không có ý kiến gì. Ăn uống sau, Tiêu Chí Long giục Tiêu Phạm Nhạc và Tiêu Chí Long đi ngủ, ngay sau đó cũng về phòng.

Tiêu Phạm Nhạc vừa về phòng sau, đưa mắt nhìn Từ Huyết.

- Từ Huyết, vừa rồi người ở gần Tiêu Chí Long, rốt cuộc nghe được gì?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Giết Tiêu Phạm Nhạc

Tiêu Phạm Nhạc vừa mới về tới nhà liền thấy hai ông anh cũng ba mình ngồi một chỗ. Tiêu Chí Long và Tiêu Chí Phong trước tiên đi về phòng, còn Tiêu Phạm Nhạc thì giao cặp cho An Như xong liền ôm Mộ Mộ chạy tới.

- Ba! Anh Hai! Anh Ba!

- A Nhạc học về rồi đó hả?

- Vâng!

Tiêu Phạm Nhạc cười tươi, sau đó chạy về phía Tiêu Gia Huy. Tính thời gian mà nói, cô còn chưa quên là đã tới hạn tháng này đi chơi với mẹ. Cô rất thích cảm giác có một gia đình, ba và mẹ nắm tay mình cùng đi. Một nhà ba người, rất vui vẻ.

- Ba! Chiều nay sẽ đi chơi ở đâu?

Nụ cười của Tiêu Gia Huy đông cứng lại. Ông quay mặt né cái nhìn của cô. Cô tròn mắt không hiểu.

- Ba?

Tiêu Chí Hào đứng dậy rồi đi. Tiêu Chí Thanh liếc mắt nhìn, sau đó cũng đứng dậy. Chỉ còn lại Tiêu Gia Huy ngồi đó. Tiêu Phạm Nhạc cầm Mộ Mộ lắc lắc tay của ông.

- Ba ơ?

- A Nhạc ngoan, chiều ba bận, để hôm khác nha con.

- Vậy con đi với mẹ thôi cũng được.

- ...Hôm khác đi con.

- Vậy là ngày nào?

- ...

Tiêu Gia Huy xoa trán phiền não. Tiêu Phạm Nhạc chớp chớp mắt. Từ Huyết từ đâu tới, lượn một vòng rồi lơ lửng phía sau Tiêu Gia Huy.

- Ba!

- Đừng có hỏi nữa, cô làm khó ông ta rồi.

Tiêu Phạm Nhạc tròn mắt không hiểu.

- Người phụ nữ đó chết rồi. - Từ Huyết gõ gõ vào đầu Tiêu Gia Huy - Ông ta đang nghĩ thế.

Từ Huyết có khả năng đọc suy nghĩ.

Sống lưng Tiêu Phạm Nhạc cứng đờ. Có cái gì đó nghẹn trong cổ họng. Cô nghe tiếng kêu gào đầu đó, nghe như tiếng của một đứa trẻ. Sống mũi cô cay cay. Trong tim không có chút cảm xúc gì, nhưng mà nước mắt bắt giác rơi.

- Ba không nói gì, có phải là con không được đi chơi với mẹ nữa không?

Tiêu Gia Huy giật mình nhìn qua.

Tiêu Phạm Nhạc không gào khóc, chỉ là nước mắt lã lã rơi. Cô đâu có muốn khóc, chỉ là ngăn không được tình cảm mầu tử còn sót lại trong thân thể này. Tiếng kêu gào trong thâm tâm rốt cuộc cũng chỉ còn lại là giọt nước mắt lăn xuống má. Cô cứ im lặng vậy thôi, cũng chẳng có chút khuấy động nào. Cô không biết mình nên phản ứng ra sao nữa.

- Không đâu con. Chỉ là...

Tiêu Phạm Nhạc nhìn chằm chằm Tiêu Gia Huy, làm ông bỏ dở câu nói. Đôi mắt nhỏ như xoáy sâu vào trong tiềm thức của ông. Nó như muốn nói rằng "Ông nói sự thật đi". Ông biết không nên nói dối trẻ con. Hơn nữa, cứ lần lữa không phải cách hay.

- Mẹ con..

Cuối cùng hai chữ phía sau vẫn không thể nói ra. Tiêu Phạm Nhạc đoán được hơn phân nửa, trong lòng tin chắc mình nghĩ đúng. Bất giác cánh tay cô buông thõng, Mộ Mộ rơi xuống đất. Thất thần một lúc, cô đưa tay lau nước mắt, nhặt Mộ Mộ lên rồi nghiêng ngả bỏ đi về phòng. Tiêu Gia Huy định đi theo, nhưng cuối cùng vẫn ngồi lại.

Người chết rồi.

Tiêu Phạm Nhạc không biết rốt cuộc mình vô tâm hay gì, nhưng không cảm thấy đau khổ gì cả. Cô chỉ buồn vì gia đình nhỏ mà mình có sau khi trọng sinh đã mất thôi. Nói sao thì cô thậm chí còn không biết tên của người phụ nữ đó nữa.

Chỉ là có chút buồn phiền.

- Người sao thế?

Hồ ly tinh Tiểu Thanh đi qua, chín cái đuôi vung vẩy. La Lạp nhú mảy, nhưng không tỏ vẻ nhất định phải biết. Tiêu Phạm Nhạc nằm dài xuống giường không đáp.

[Hệ thống đang cập nhật phiên bản mới, vui lòng đợi]

Tiêu Phạm Nhạc không buồn nhìn qua Mộ Mộ. Cô thấy trong lòng nặng nề, chắc hôm nay sẽ không ra khỏi phòng.

"A Nhạc"

Tiêu Phạm Nhạc bật dậy.

- Lâm Nhạc?

"Có chuyện rồi"

Nghe giọng điệu của Lâm Phạm Nhạc, Tiêu Phạm Nhạc có phần khẩn trương.

- Cô mau nói đi!

Lâm Phạm Nhạc lúng túng im lặng một lúc mới đáp "Lâm Phạm Hoàng mất tích rồi"

- Cái gì!?

Tiêu Phạm Nhạc đứng bật dậy.

- Sao có thể? Hôm qua nó còn dùng ID Họa Nhân nói chuyện với tôi trên kênh thể giới của Phong Thần mà!

"Chính là lúc đó. Sau khi chơi game xong cậu ta rời khỏi nhà báo cần mua vài thứ đồ, tới bây giờ thì không liên lạc được"

- Chưa tới 24 giờ, có cần khoa trương tới mức mất tích không?

"Không có khoa trương. Thủ hạ của tôi có nhìn thấy cậu ta bị ép lên một chiếc xe lạ. Cô có thấy cậu ta qua đêm bên ngoài bao giờ chưa? Còn có, điện thoại không liên lạc được nữa!"

Tiêu Phạm Nhạc không biết đáp lời Lâm Phạm Nhạc thế nào, ngồi ngẩn ra. Lâm Phạm Nhạc gọi mấy tiếng, cuối cùng ngắt liên lạc. Vừa lúc bên tay cô Mộ Mộ khẽ động.

[Hoàn tất cập nhật hệ thống. Ký chủ nhận quà tặng cập nhật: Đảo lộn. Phân tích vật phẩm???

Cập nhật nhiệm vụ bắt buộc: "giết" Tiêu Phạm Nhạc.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Giả chết

[Nhận nhiệm vụ bắt buộc: giết Tiêu Phạm Nhạc. Thời gian: ba ngày. Trừng phạt: tử vong]

- ...

Nhớ không nhầm thì Tiêu Phạm Nhạc là cô mà.

Giết cũng chết mà không giết cũng chết?

Tiêu Phạm Nhạc cầm Mộ Mộ lên lắc lắc.

- Mộ Mộ, người điên à?

[Ký chủ bình tĩnh. Hệ thống vẫn chưa đưa ra gợi ý nhiệm vụ.

Gợi ý nhiệm vụ: Hủy thân phận Tiêu Phạm Nhạc.]

- Há...?

Hủy thân phận Tiêu Phạm Nhạc? Ý là giả chết?

Kể ra thời điểm này cũng thích hợp. Cô cũng cần thoát ly một thời gian để lo chuyện của Tiêu Phạm Hoàng. Cô rất lo lắng cho thằng em của cô. Nếu nó vướng vào rắc rối gì đó rồi mất mạng, không lẽ nhà họ Lâm của cô tuyệt hậu à?

Mà dù có chết thì một ca sĩ nổi tiếng như nó phải chết sao cho hoành tráng chứ! Đầu thế nào chết ở một nơi nào đó mà không ai biết!

Tiêu Phạm Nhạc về cảm, hoàn toàn quên mất chuyện mình mới vừa buồn rầu. Cô suy tính một chút, đây cũng là cái nhiệm vụ khó nữa. Phải làm cách nào đó mà người khác tin rằng cô đã chết, nhưng cô vẫn còn sống.

- Máy cái kịch bản phim mình đã đóng có cái nào như vậy không nhỉ..

Tiêu Phạm Nhạc nhớ là có một cái kịch bản như thế. Nhưng là phim cổ trang, nhảy xuống vách núi. Trong phim cổ trang thì có nội lực bí pháp các kiểu, nhảy xuống còn sống, chứ ngoài đời thật thì có mà sống bằng niềm tin!

- Khó nhỉ..

Lần này thì phải tự dựng kịch bản, tự làm đạo diễn và tự diễn thôi..

Thống nhất lại tình hình thì cô hiện tại phải già chết. Thời gian là ba ngày. Em trai cô mất tích không rõ tình hình. Thủ hạ của Lâm Phạm Nhạc nhìn thấy Lâm Phạm Hoàng bị ép lên một chiếc xe lạ. Về mặt lý thuyết mà nói, có rất nhiều khả năng ẩn tình bên trong còn rất sâu. Theo đó thì quả thật cô đang cần già chết để rồi đi. Cái chính là làm sao để già chết.

Một mình cô tuyệt đối không làm được.

- Lâm Nhạc.

"Có chuyện gì?"

- Tôi cần nhờ người của cô đây.

"Tôi nhận nhiệm vụ của hệ thống giúp cô già chết. Nói đi, có việc gì tôi giúp được?"

- ... - Cái hệ thống đó cũng tiện lợi thật.

Tiêu Phạm Nhạc sắp xếp suy nghĩ một chút. Nếu nói một cái chết thuyết phục, vậy thì chính là "sống phải thấy người, chết phải thấy xác". Điều đó nghĩa là cần một cái xác. Lý do chết còn cần bản bạc, nhưng nhất thiết phải hủy dung mạo của cái xác.

- Tôi cần một cái xác của một đứa bé, trông khá giống tôi để làm thế thân.

"Hiểu. Có thể tìm được"

- Ngoài ra cũng cần cô phối hợp. Trong vòng hai ngày tới tôi sẽ tìm cách ra ngoài, sau đó cô giúp tôi gây xé một cuộc hỗn loạn. Cần tìm cách nào đó mà dung mạo của cái xác kia bị tiêu hủy mà không gây nghi ngờ.

Lâm Phạm Nhạc im lặng một lát. Theo như thể lực cô đang nắm trong tay, có một số chuyện cần bản không làm được. Tuy nhiên nhìn hướng đơn giản mà nói, gây hỗn loạn không khó. Tuy nhiên làm cách tiêu hủy dung mạo mà không bị nghi ngờ thì..

"Chỉ có thể đốt thôi"

- Đốt?

Ồi lại lừa nữa à?

"Không sao, tìm một chỗ nào đó nhỏ, một mình cô vào trong và nó cháy là ổn. Tuy nhiên vị trí đó hơi khó tìm."

- Tôi sẽ tính sau.

Tiêu Phạm Nhạc ngắt liên lạc và suy nghĩ. Việc già chết có chủ đích trên mặt pháp luật là phạm pháp. Nếu sau này hệ thống đưa ra nhiệm vụ quay trở về Tiêu gia thì dù cô là một đứa bé mười tuổi cô cũng không trốn được rồi. Vì thế cô cần một lý do hợp lý. Đề xuất của Lâm Phạm Nhạc tuy không tồi nhưng nó không có đường lui. Sau này hệ thống đưa ra nhiệm vụ quay về Tiêu gia thì cô xong đời.

Tính chuyện pháp luật với một đứa bé mười tuổi? Không quan trọng vì nếu có xảy ra thì Tiêu gia sẽ thay cô lo chuyện đó. Cái chính là làm sao giải thích với họ. Và có rất nhiều khả năng sẽ lỗi người khác, đặc biệt là Lâm Phạm Nhạc, vào chuyện này. Một cái chết quá nổi bật sẽ gây ảnh hưởng về sau nếu cô muốn quay trở về.

Vậy tự tử thì sao?

À không. Nói chuyện tự tử với một đứa bé thì hơi vô lý. Tầm tuổi này chẳng có đứa trẻ nào lại muốn chết cả. Chỉ có người lớn mới có những suy nghĩ ngu xuẩn ấy. Nhưng tự tử là cách tốt nhất để già chết mà không làm liên lụy người khác. Cô có thể bỏ lại một lá thư và cao chạy xa bay, chẳng ai biết gì cả. Hoặc là nhảy cầu với một lá thư tuyệt mệnh. Trong trường hợp đó ngay cả khi không tìm thấy xác người ta cũng sẽ không nghi ngờ gì. Thậm chí cô còn không cần dùng một cái xác để thay thế. Tuy nhiên, phương thức này gặp phải vấn đề về đường lui khi hệ thống ra nhiệm vụ quay trở về.

Cô phải tìm một phương thức chu toàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Cho Ta Làm Học Sinh Tiểu Học!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.